

புராண சாஹித்ய கதாமஞ்சரி.

E 872

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமத்மாணிக்கவாசகருவோடும்:

வாதவூரர் புராணம்.

இஃது

ராவதானம். வீராசாமி செட்டியாரவர்கள்

மருகராஜிய

ர. வித்வான். அப்பன்செட்டியாரவர்கள்

மாணக்கர்

ர. வடிவேலு முதலியாரால்

எழுதப்பட்டது.

சுணை:

அபாலோ பிரஸ்

1902.

புராண சார சுதாப்தஞ்சரி: மரம் - 1.

உ.

சிவம்யம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமம்மாணிக்கவாசகருரவேதம :

வாதவூரர் புராணம்.

பாயிரம் : கிளை - 1.

வினாயகஸ்துதி.

பவளமால் வனாயி நிலவெறிப் பதுபோல்

பரந்தரீற் றழகுபச் சுடம்பிற்

நீவளமா துடனின் னாடிய பரமன்

சிறுவனைப் பாரதப் பெரும்போர்

தவளமா மருப்பொன் றொடிக்கொரு கரத்திற்

மரித்துயர் கிரிப்புரத் தெழுதுங்

கவளமா களிற்றின் றிருமுகம் படைத்த

கடவுளை நினைந்துகை தொழுவாம்.

ஸ்ரீ.) பவளமர்கிய மலையிலிருந்து நிலாச்சுத்திரிகை லீச
பூரில் துமது திருமேனியில் உத்தனானமாய்ப் பூசிய திரு

நீர்நீர் அழகானது பார்ப்பதாதேவியின் பச்சுடம்பில் தாக்கும் படி. அவ்வம்மைபுடனிருந்து மகாநீர்த்தத்தையுள் செய்தருளிய சிவபெருமானது புத்திரனாகிய பாரதக்கதையைத் தமது வெள்ளிட்டு கொம்பிலொன்றையொழித்து (எழுத்தாணியாக) ஒரு கரத்திற்கொண்டு மகா மேருமலையாகிய (ஏட்டில்) எழுதிய கவனம் கொள்ளும் யானைத்திருமுகத்தையுடைய விக்ஷிண விநாயகரை (எடுத்துக்கொண்ட இந்துல் இனிது முடியும் பொருட்டு) கிந்தித்துக் கைகுவித்து வணங்குவோம். (எ-து.)

‘சிவபெருமானது திருமேனியில் ஸ்திபி திருநீற்றின் வெண்மையானது உமாதேவியின் பச்சுடம்பிற் பட நடனஞ்செய்தார்’ என்றதனால் ஐவகை சங்காரத்துள் கடைசி சங்காரமாகிய மகா சங்காரத்தைச் செய்யுங்கால் எஸ்வரியை உடன்வைத்துத் தாம் மகாநீர்த்தம் செய்யும் அவசரம் வெளிவருகின்றது.

பாரத வடநாலை மேரு மலையில் எழுதியவர் விநாயகரேயாவார் என்பது புராண சம்மதம்.

விநாயகர் கஜமுகனைச் சங்காரஞ்செய்ய எடுத்தது யானைமுகம்.

சபாபதிஸ்துதி.

இதந்தரு மடத்தை யொழிசைத்து யிருடம்புபோல் விதம்படு லகங்களின் விரிந்தொளி விளங்குவார் பரதங்மொடு துத்துமிவளங்கெழு முழங்கவே சிதம்பர நடம்பயில் செழுங்கழ விறைஞ்சுவாம்.

(இ-ள்.) திருவருட் சத்திகாகிய அம்மையுடன் சர்வ ஜன்மங்களுள்ளும் உயிரும் உடம்பும் போல் தலத்துவங்கும் பிரகாசமாய் விளங்குவாரது மிருதங்கம் முசலிய மங்களாத்திபங்கள் முழங்கச் சிதம்பரத்தின்கண் ஆநந்தத் திருத்தாண்டவஞ் செய்மாநின்ற திருவழிகளை வணங்குவோம். (எ-து) (2)

சிகாமிஸ்துதி.

ஆடக சிதம்பர வணங்குமை யணங்கிலா
நாடகனனந்த சுகன்கு புனை பங்கினு
ளோடகமணம் பொருவ வெங்கனா மில சத்துளர்
பாடக மிலங்கு சிறுபங்கய மிறைஞ்சுவாம.

(இ-ள்.) பொன்னம்மலத்தே எழுந்தருளிவிருக்கின்ற உமாபேவியம், நெத்தமில்லாது நடனஞ் செய்கின்ற சடராஜரது சுகந்தப்பெற்று அவரது டாகத்தில் வீற்றிருப்பவரும், தூயில் வாசனை போல் எக்கும் விடாபித்திருப்பவருமான சிகாமியம்மையின் திருவழித் தாமரைகளை வணங்குவோம். (எ-து) (3)

சுப்பிரமணியஸ்துதி.

துங்கமதகும் படியார் தும்பிமுக னொம்பிசீர்
தங்குநெழிமஞ்சிறு சநங்கைகள் புலம்மேவ
மங்கையுமை கண்குளிரவக் துலவுகின்றா
ளங்கையமலர் கொண்டு மிகுமன்புட னிறைநன்குவாம்.

(இ.ள்.) சுத்த மதசலம் பொழுகின்ற கஜமுகவிநாயகருக்குத் தம்பியாகிய முருகக்கடவுளின் சதங்கை முதலிய ஆபரணங்கள் சத்திக்கும்படி உமையம்மையின் கண் குளிர உலகவுகின்ற திரு வடிகளை (நால்வகை) மலர்களால் அர்ச்சனைசெய்து மிக்க அன்புடன் வணங்குவோம். (எ-து.) (4)

நூல்வரலாறு.

தென்பொதிய மாமுனி சிறக்க வருளெண்ணெண்
ணின்பவினோ யாடலதெனுங் கடலுனையேன்
மின்பயிலு மாமதுரை மேவுதமிழ் மாறன்
றுன்பமற நல்குகதை சொல்ல லுறுகின்றேன்.

(இ.ள்.) அகஸ்திய முனிவர் முதலோர் மகிழ்ச்சியடையும் டடி. கைமிகார ண்ணியத்தில் சொல்லப்பட்ட 64 திருவினையாடல் +ருள், (கல்வியறிவில்லாத) நாயினுங் கடைப்பட்ட நான் பாண்டிய ராஜனான்வன் துன்பத்தை நீங்கியும்பொருட்டு சிவபெருமானார் குதிரை கொணர்ந்து விட்ட திருவினையாடலைச் சொல்லுகின்றேன். (எ-து.) (5)

அற்புத னிருந்தருள் பெருந்துறை யடைத்தே
சிற்பர முணர்ந்து திருவாசக முரைப்பார்
முற்பக லருந் தவமுயன்று பெருமன்பா
லுற்பவ மொழிந்தமை மொழித்திட் ரொழிப்பாம்.

(இ.ள்.) பாமேஸ்வரன் குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி யிருந்த

திருப்பெருத்துறையை யடைந்து ஆண்டு அவ்வாசிரிடர்பால் ஞானோபதேசகி பெற்றுத் திருவாசகம் பாடியவரது பூர்வீக தவத்தால் மிக்க அன்பைப்பெற்றுப்பிறவிக் (கடலை) நீத்தகதையையே சொல்லி எம்முடைய துன்பங்களை எல்லாம் நீக்குவோம். (எ-து)

அவையடக்கம்.

கொண்டலன கண்டனாள் கொண்டு தமிழ்பாடித்
தொண்டபெடு மன்பர்செயல் சொன்னதெறி தன்னால்
வண்டமிழ் தெரிந்தவர்கண் மற்றெனுநா குற்ற
முண்டெனினு நன்குநென வுள்ளவர்க ளெள்ளார்

(இ ள்) மேகம் போலுங் கறுத்த கண்டத்தைமுடைய ஈஸ்வரனது திருவருள் மேலீட்டால் தமிழ் (வேதமாகிய) திருவாசகம் பாடியருளிய திருத்தொண்டரது அரிப சரித்திரத்தை ஈண்டுச் சொன்னமையாலே கற்றறிந்த பெரியோர்களெல்லாம் நான் சொல்வதில் எவ்வளவு குற்றம் பொதிந்திருந்தாலும் அவைகளைப் பாராட்டாமல் குணத்தையே பாராட்டுவார்கள். (எ-து.) (7)

தூற்பயன்.

இத்தவள நற்கதை யியம்பினர் கயந்தே
சிந்தையி னினைப்பவர் செவிப்புலனிறைப்போர்
புந்தி மகிழப் புவிபுரப் பருடல்விட்டா
லந்த வுலகத்தினி ளென் சபையில் வாழ்வார்.

(இ-ன்.) இவ்விடம் சொல்லப்பட்ட சரித்திரத்தை சொன்ன வர்களும், நினைப்பவர்களும், காதால் கேட்பவர்களும், மனம் கிழ்ச்சியோடு உலக முழுதும் ஏக சக்ராதிபதியாய்வும் திறத் தைபடைவார்கள். தேகம் இறந்து பட்டாலோ ஆத்த சிவலோ கத்தில் சிவத்தொண்டுசெய்து வாழ்த்திருப்பார்கள். (ஏ-து.) (8)

பாபிரம் சம்ஸூர்ணம்.

உ

செவ்வாயம்.

திருச்சிற்றம்பலர்.

மந்திரிச்சருக்கம். கிளை-2.

நா.சி.

சந்திர, சூரியாக்கினியாபிப மூன்று கண்களையும், சதர்ப்புஜங்களையும், ஈசானம், தற்புருடம், வாபம், ஆகோபம், சத்திரியோசாதம் என்னும் ஐந்து திருமுகங் களையும் கொண்ட சிவபெருமானார் திருக்கோவில்கொ ண்டி எழுந்தருளப்பெற்றதும், அவருடைய திருவருட் திருபைமால அகஸ்திப முனியவாயும் வாசஞ்செய்தப்

பெற்று, அம்முனி சிரேஷ்டரால் பதினெண் நிலத்துப்
பாஷைகளுள்ளும் சிறந்ததாய்;

“தெண்டர் நாதனைத் தாதிடை விடுத்தது முதலை
யுண்ட பாலனை யழைத்தது மென்பபெண் ணுருவாக்
கண்டதும் மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் சன்னித்
தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர் ”

என்றபடியே அநேக அற்புதங்களைச் செய்து முடித்த
இயல, இசை, நாடகம் என்னும் மூன்று தமிழையும்
ஐபம், நரிபு அறத் திருவாய் நலர்த்தருளப் பெற்றதும்,
வ்ஷத்தைக் குபில் குபிலென்று கக்கிப் பகைவர்களை
நொடிநேரத்தில் வெற்றிகொள்வோம் என்று சொல்
லத்தக்க ஆயுதங்களையும், மிக்க புஜபல பராக்ரமத்
தையும் கொண்டு வரும் பகைவர்களை வென்று மறுநீதி
தவராதபடி அரசுபுரியும் பாண்டியராஜனது ஆளுகைக்
குட்பட்டதும்,

“நாடென்ப நாடா ஊத்தன நாடல்ல
நாட ஊத்தரு நாடு ”

என்றபடியே அக்நாட்டிலுள்ளோர் யாதாமொருபொ
ருளைத்தேடி அப்பொருள் இவ்விடத்தில் கிடைப்பகரிது
இது வொரு பட்டிக்காடு என்று சொல்லும் ஆபாச

வசனம் உண்டாகாதபடி சர்வ வளங்களைப் படைத்தது மாகிய பாண்டி வளநாட்டிலே, திருவீதிகள் தோறும் வைதீகப் பிராமணர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கூடிச் சற்றேனுங் கண்களிமையாதபடி வேதபாராயணஞ் செய்யுஞ் சிறப்பைக்கண்டு களிக்கு நிமித்தம் எழுந்தருளியதுபோல் சிவபெருமானாவர் திருக்கோயில் கொண்டமர்ந்திருக்கும் விசேடத்தால் தேவர்கள் இருப்பதற்குரித்தான தேவலோகத்தைப் பார்க்கினும் மிகுதியும் மேம்பட்டு விளங்குவது திருவாதவூர் என்னும் சிவக்ஷேத்திரம்.

அப்படிப்பட்ட சிவமணங் கமழும் க்ஷேத்திரத்தில், பிராமண வருணத்திலே ஆமாத்திடர் குலத்திலே, சைவசமயமே மோக்ஷத்திற்கு வழிவிடுஞ் சமயமெனவும், அதைவிட வேறுசமயம் இல்லையெனவும், அச்சமயச் சார்பாயுள்ள யாதொரு சிவபெருமானே பாசத்திற்கட்டுப்பட்ட அநாதிபெத்த ஆன்மாக்களை இரட்சிக்குங்கருணாநிதியாயுள்ளவன் எனவும் சந்தேக விபரீதங்களில்லாமல் உணர்ந்தவரான ஒரு பிராமணரிருந்தார்.

அப்பிராமணோத்தமருக்கு அன்பில் உயிரும் உடலும் போலும், நகமும் சதையும் போலும் சம்போகித

யுக்தியில் மந்திரிபோலும், கற்புக்கு அருந்ததி பேர்லும்,
அழகுக்கு லீட்சுமி போலும், கல்வி சீதாரியத்தில்
ஒளவைபோலும், ஈஸ்வர பக்தியில் கௌரீபோலுமுள்
ளவளாய் ஏகபத்தா விரதம் பூண்டவளாய்,

“கற்பு சிந்தைமாதர் கணவரையன்றி வேறே
நிற்புறத்தவரை நாடார்.”

என்னும் ஆன்றவர் வாக்கியத்தை ஆபரணமாகக் கொ
ண்டவளாய் நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும்
நாற்குணங்களையும் தமக்குக் காவலர்களாய்ப் பெற்றவ
ளாய் ஒரு மனைவியிருந்தனர்.

அங்ஙனமாய் பதிவிரதம் பூண்ட அவ்வம்மையாரது
ஆலிலை போலும் அழகியவயிறு செய்ததவத்தால் அது
உமாதேவியை இடது பாகத்தில் உடையவரான ஸ்ரீ
சிவபெருமானது திருவருட் பிரேரேபனையால் பாண்டிய
ராஜனது செங்கோன்மைக்கு முதல் மந்திரியாராகிய
ஸ்ரீமம்மாணிக்கவாசகரைக் கருப்பமாகக் கொண்ட
தென்றால், அவ்வயிற்றிற்கு காரணியாகிய அவ்வம்மை
யின் தபோபலத்தை என்னவென்று சொல்லலாம்?

அப்படி கருப்பமுற்று பத்து மாதங்களும் பட்டுவெண்
டிய

“ஊனமில் யோனியினுள்வினை பிழைத்தும்
 மானிடப் பிறப்பினுள் மாதாவுதரத்
 தீனமில் கிருமிச் செருவினற் பிழைத்து
 மொருமதிதன்னு ளிருமையிற் பிழைத்து
 மிருமதி வினைவி ளொருமையிற் பிழைத்து
 மும்மதி தன்னுளம் மதம்பிழைத்தும்
 ஈரிரு திங்களிற் டேரிருள் பிழைத்தும்
 ஐஞ்சுதிங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
 ஆறு திங்களி ளுடலர் பிழைத்தும்
 ஏழு திங்களிற்றழ்புவி பிழைத்தும்
 எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்
 ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
 நக்கத்சமதி நாயபாடு தாஸபடுத்
 துக்கசாகரத் துடரிடைப் பிழைத்தும்.”

என்றவண்ணம் உண்டான அவஸ்தைகளில் நெருக்
 குண்டு பத்து மாதங்களும் நிறைபப் பத்தாமாசத்தில
 நல்ல சுப தினத்தில் உலகத்தின்கண் ஆன்மாத்கர்
 அந்நான விருட்டை விட்டு நீங்கவும், அய்விருளில்
 சிக்கிபவரை நாகத்தில் தள்ளுவனவான பறாதங்குளா
 கிய கட்சத்தாங்கள் தங்கள் ஒளி கெடவும், சிவனடியார்
 களுடைய இந்நய தாமரைகளெல்லாம் பலவரும்,
 பரீமம்மாணிக்கவாசகமென்னும் ஞான சூரியர் நிருவ
 வதாரஞ் செய்தார்.

நாமகரணம்.

இவ்வாறு திருவவதாரஞ் செய்து வேதீ சம்மதமில்லாத மார்க்கத்தை அக்காலத்தில் கொண்டிருந்த மிக்க சமர்த்தனான புத்தனென்பவனிடத்தில் தர்க்கவாதஞ் செய்து அவனை வென்று சிவநாமாவளி மிகுதியும் உலகத்தின்கண் வளர்ந்தோங்க இது வரைக்கும் யாதொரு ஜென்மத்தையும் எடுத்து அச்சென்ம ஏதுவாக வருகின்ற எவ்வகை நாமங்களையும் வகுக்கப் பெற்றிராத இவருக்கு திருவாதவூரர் என்று சுற்றத்தார்களெல்லாம் களி கூடவும், மங்கல வாத்தியம் கோஷிக்கவும் நல்ல ஓராயில் மிக்க சோதிட வல்லவர்களைக் கொண்டு நாமகரணஞ் செய்வித்தார்கள்.

அன்னப்பிராசனம்.

இவ்வண்ணம் வைக்கப்பட்ட திருநாமத்தோடுலவுகின்ற குழவிக்கு ஏழுமாதங்கள்வர, முக்கனிகளும் பாலும் கலந்தாற்போலும் மிக்க மதுரத்தையடைந்த கான அன்னமுண்டித்தார்கள்.

சௌளம்.

அதன்பின்னர், அரித்தியமாகிய தேகத்தில் நித்தியமாகிய ஆன்மாவானது தனது அராதி மலத்தொடக்

கால் பிரவேசித்து தான் உலகின்கண் வந்த வரலாற்றை மறந்து அதிவீரத்துடன் செய்யும் இருவினைகளைச் சிவபெருமானது திருவருட் கிருபையாலுணரப் பெற்றுச் சுக துக்கங்களை வரையறுத்து நியதி செய்யும் தொகையில் அடங்கியதாகிய பாவமென்னும் குடுமியிருக்கப்பெற்றத இவருக்குச் சிறந்து விளங்குவதான ஒரு குடுமியை வைப்பித்தார்கள்.

வித்தியாரம்பம்.

இப்படியாக நாமகரணம், அன்னப்பிராசனம், சௌளம், ஆகிய மூன்று மங்கலங்களையும் செய்யப்பெற்றதத் தவமென்னும் பெரிய விதையினிடத்திலிருந்து முளைத்துச், சனனம் என்கிற சேற்றினின்றும் நீங்கி, திருவருளென்னும் குருத்து விட்டு, வீண் என்னும் களை நீங்கி, யாவையும் உண்டாக்க வல்லவனாகிய சிவ பெருமானுடைய திருவருளினால் சிவ மென்னும் விளைவுண்டாக, வளர்ந்த தெய்வச் சரவியாகிய திருவாதவூரர் நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் பெற்றோர் பரிபாலிக்க வளர்ந்து ஐந்தாமாண்டு வரவே, தாய் தந்தையர் செய்யவேண்டிய கிரமப்படி நல்லாகிரிணையாராய்த்து சுபக்கிரகங்கள் யாவும் வித்தியாஸ்தானத்தைப் பார்க்கத்தக்க நல்லோராயில் தமது கண்ணிற் கருமணி

போனும் புத்திரராகிய திருவாதவூரருக்கு வித்தியாரம் பஞ் செய்வித்தார்கள்.

உபநயனம்.

ஈண்டு கல்வி கற்பான்புகுந்த திருவாதவூரர் வேதர் கமசாஸ்திரங்களைச் சிவபெருமானது திருவீருண்மே லீட்டால் நன்குணர்ந்து வரும்நாளில் தமக்கு ஏழாவ தாமாண்டு வரப்பெறவே, பெற்றோர்கள்

“ஆண்டேழி லெட்டின் மறையத்தணர்க்
காகு முழுவால்”

என்னுஞ் சுருதியை யநுசரித்தும், தங்கள் மரபு வழக் கத்தைபநுசரித்தும் செய்யவேண்டியதான உபநயன சீமித்தம் தங்கள் பந்துவர்க்கங்களுக்கு நியமித்த சுப தினத்தைக்காட்டி முடங்கல் போக்கி, யாவரும் வந்து சேர, உண்மையான நூல் இதுவேயன்றி வேறு கிடை யாதென்று வாதமிடுகின்ற ஆறு சமய நூல்களையும், ஸ்தல புராண நூல்களையும், பழைமையவான பதி னெண் புராண நூல்களையும், பொது நூலாக உலகத் தாரால் சொல்லப்படும் நான்கு வேத நூல்களையும், சைவ சித்தாந்த நூல்களையும் உள்ளபடியே தரிப்பவ ர் சுப திருவாதவூரருக்குத்தாங்கள் குறித்த சுபதினத்தில

மூநூல் தரிப்பதாகிய உபநயனமும் செய்வித்தார்கள்.
பிறகு,

“இருக்கினு நிற்கும்போது பிரவுகண் தயிலும்போதும் (தம்
பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருத்தியுண் துய்க்கும்போ
முருக்கிதழ்க் கனிவாயானா முயங்கிநெஞ் சழியும்போதுந்
திருக்களா வுடையநம்பா சிந்தையுன் பாலதாமே ”

என்றவண்ணமே திருவாதவூரர் சிவபெருமானிடத்தில்
வைத்திருந்த அந்நியோன்னிய அன்பு மேலீட்டால்,
கங்காநதியையும், மூன்றாநாள் பிறையாகிய ஏக கலை
யையும் சடாபாரத்தில் தரித்தும், உருத்திர கண்டிகை
யைத்தோளில் அலையவிட்டும், புலித்தோலாகிய வஸ்தி
ரத்தை அரையிற்கொண்டும் விளங்குபவராகிய பரமேஸ்
வானுடைய கிருபையால், அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்
களை நீக்க உபதேசிக்கின்ற சிவாகம முதலிய சர்வ
சாஸ்திரங்களையும் தமக்குப்பதினாறு வயது ஆகுமள
விலே சுற்றுணர்ந்து, ஈஸ்வரனைக்குறித்து மிகுதியும்
மனங்கரைந்து பாமாலை சூடி மனமகிழ்பவராய அன்ப
ராப் விளங்கி வந்தனர்.

அக்காலத்தில் பாண்டிய வளநாட்டை மிகுதியும்
மது நீதி தவிராவண்ணம்,

“மானிலங் காவலனுவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலே
தானதனக் கிடையுறு தன்னுற்றன் பரிசனத்தால்
ஊழியு பகைத்திறத்தால் சன்வராலுயிர் தம்மான்
ஆனபுய மைத்துத்தீர்த் தறங்காட்பா னல்லனே.”

என்கிற நீதிப்படி அரசாண்டுகொண்டிருந்த அரிமர்த்
தன பாண்டியராஜன் சபையின் கண்ணுள்ளி சிலபெரி
யோர்கள் அரசனை நோக்கி, ஒ! வேந்தனே! திருவாத
வூரிற பிறந்தவராய்த் திருவாதவூரென்னுந் திருநாம
முடையவராய், ஈஸ்வர பக்தியிற் சிறந்தவராய், கல்வி,
கேள்வி, யுத்தி முதலியவைகளை மிகுதியும் மேற்கொ
ண்டு விளங்குபவராய் ஒருவர் இருக்கின்றனர்; என்று
சொல்லக்கேட்ட அரசன் இவர்கள் சொன்ன சொல்ல
ளவிலேயே திருவாதவூராத நற்செய்கை நற்குணங்
களை நன்குணர்ந்தவனாய் அவரை வெகுவாகத் தம்மனத்
தின்கண் சிலாகித்துச் சில பெரியோரைக் கொண்டு
அவராவருவித்து அவருக்கு நிலவுலகத்தை ரக்ஷித்துப்
பகைவர்களைக்கடிந்து மருநீதி முறைப்படி நடாத்தும்
முதன்மை மந்திரித்தனத்தையும் “தென்னவன் பிரமரா
யன்” என்கிற பட்டப் பெயரையும் நவரத்ன கலித்
ஆபரணங்களையும், பீதாம்பரம், சந்திரவட்டக்குடை,
சிவிகை, வெண்சாமரை, யானைகள் முதலியவைகளை

யும் கொடுத்துச் செங்கோன்மைத்தொழிலைப்பார்க்கும் படி ஆஞ்ஞாபித்தனன்.

அரசனது ஆஞ்ஞாயின்படியே நடந்து இங்கிரசும் பத்துபோல் பொருந்தியிருக்கின்ற பாக்கியத்தைப்பெற்றவராய் மற்றைய மந்திரிப் பிரதானிகள் தம்மைச்சூழ்ந்திருக்கத் தாம் நடுவே தலைமை பூண்டு நட்சத்திரங்கள் சூழும்படி சந்திரனிருப்பதுபோல் வீற்றிருந்து அரசுநீதியை விர்த்திபண்ணி யாவர்க்குங் களிப்பையுண்டாக்கித் தன்னுடைய தோளில் வைத்துக்காக்கும் உலக பாரத்தை அரசனுக்குக்கொடுக்க மனம் பொறாராய்த் தாமே சுமந்து, அந்நாட்டில் தருமஞ்செய்யவிருப்பங் கொண்டவர்களுக்கும் அத்தருமத்திற்கும் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாவண்ணம் கவசமும் கண்ணு மாகியும் மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் தருபவராகியும், வணங்கு வர்களுக்கு இன்பத்தையும், வணங்காதவர்களுக்குத் துன்பத்தையும், தந்து ஏழைகளுக்குத் தாயாகியும், சிவபெருமானது திருவடிக்குப் பூரண அன்புகொண்ட வராயுமிருந்து தமது மந்திரிச்சேவகத்தை மிகுதியும் மேம்பாட்டாக நடாத்திவந்தனர்.

இவ்வாறு நடாத்திக்கொண்டு வருகின்ற நாளில் தாம் வந்த குறையை முடிக்கின்ற பரிபலகாலம் வந்து சமீ

பீக்கவே, அநாதி தொட்டு ஆன்மாக்களுக்குப் பலவித சத்திகளாப்ப் பொருத்தி யிருக்கின்ற மலங்களைப்பற்றி யுண்டாகும் எழுவகைப் பிறப்புகளின் தன்மையையும், அவைகள் மீண்டும் ஒடுங்குகிற விதத்தையும், இவற்றையெல்லாம் சுவபெருமானறிந்து தமது கருணையினால் பந்த மோட்சங்களைக் கொடுத்து நடத்துகின்ற விதத்தையும், சிவாகமங்களிலறிந்து தமது மனத்தின்கண் மிக்க துன்பத்தையுடையவராய் அநேதோ! இந்த ஆன்மாவானது சகல தேகங்களோடுங் கூடிப் பிறந்தும், மீண்டும் இறந்தும் படுகின்ற துன்பத்திற்களவில்லையாகையால் அங்குணம் பிறவாநெறியைத் தேடவேண்டியது மணிதப்பிறவிக்கு உயர்ந்த காரியமாகும். இப்பிறவியிற் றேடாது விடுவோமானால் மறுதரம் வருவது எந்தப்பிற வியாபிருக்குமோ? அது தெரியாதல்லவா? என்று,

“எண்ணரிய பிறவிதனில் மாலைடப்பிறவிதான்

யாதினும் மரிதரிது காண்

இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாட்ச்குமோ

வேதுவரு மோவறிகி லேன்

கண்ணக னிலத்துநா னுள்ளடொழு தேயருட்

கனவீட் டத்தி னின்று

காணுன்றி நின்றுபொழி டாகந்த முகிலெட்டு

கலந்துமதி உவச முறவே

பண்ணுவது நன்மையந் நிலைபதிபு மட்டுமே
 பதியாயி ருத்த தேகப்
 பெளரிசுலை யாமலே கௌரி குண்டலியாய்
 பண்ணவித னருளி னாலே
 விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே
 வேண்டுமே னுமதடிமை நான்
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் நிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே

என்றபடியே யெண்ணினவராய் வெயிலில் நடந்து
 விடாப்பட்டோர் சீக்கிரத்தில் நிழலை விரும்புவதுபோல்
 ஜென்மவிடாயை நினைத்து அதன்கெடுதியை யாற்றாது
 வராய் இவர் சிவபெருமானது திருவடி நிழலை விரும்பி
 அவனிடத்தில் மிக்க அன்பு பாராட்டிக்கொண்டே
 யிருந்தனர்.

இங்ஙனம் பிறப்பிறப்புக்களின் கொடுமைகளைக் களை
 ய எண்ணிய அவசரத்திலேயே உலகவாழ்க்கை நிலையற்
 நதென்று உறுதியாய் நினைத்துச் சிவபெருமானை வழி
 படுதலாகிய பரஞானத்தைப்பெற்ற இவர், அங்ஙனம்
 மெய்ஞ்ஞானத்தைப்பெற்றும் கழைக்கூத்தர்களுடைய
 கருத்து வேறும் வேஷம் வேறுபாடுபுரப்பதுபோல் இவ
 ரது கருத்துமாதிரம் ஈஸ்வரனிடத்தில் ஈடுபட்டதாய்

அரசுரிமைக்குத் தக்கவாறு வேடம் மாத்திரம் தாங்கி முன்போலவே அப்பாண்டியராஜனது முதன் மந்திரித் துவத்தை மீடாத்திக்கொண்டேவந்தனர்.

ஆயினும், அவ்வருளானது அம்மட்டும் நில்லாமல் லுமேலும் இவரிடத்திலுதித்து நாலாவது சத்திபாதமாகிய தீவிரதரபகுவம் வந்தடையவே காரண பஞ்சாட்சரத்தின் பொருளாயிருக்கின்ற சிவபெருமானோடு நிவிக்கும் ஞானாகிரியனை நாம் கூடியசிக்கிரத்தில பெற வேண்டுமென்று நினைந்து குரங்கு ஏறியாடுகின்ற விளா மாத்திலுள்ள பழத்தைப்பெற விரும்புவோர் அக்குரங்கைக் கல்லாலடித்தால அது பதிலடிப்பதற்குத் தன்னிடத்தில் கல்லில்லாமையால் விளாம்பழத்தை அறுத்து எரிய அதைக்கொண்டு உண்டு களிப்பதுபோல் எவ்விடத்தில் ஞானாகிரியன் கிடைக்கப் பெறுவோமோ வென்று சிவவேடம் பூண்டோர் யாரெதிர்ப்படினும் அவர்களிடத்திலெல்லாம் தர்க்க வாதங்களைச்சொல்லிப் பிரகங்காபண்ணியும், வண்டானது தான் உண்ணாதற்கு வேண்டிய தேனைத் தேடி அங்கும் இங்கும் ஒடித்தீர்வது போலத் தாமும் ஞானாகிரியனை வேண்டி காடு, மலை, காடு, தீவு, வாயி, சோலை முதலிய இடங்களிலும் சென்று சென்று நல்லாகிரியர் எங்குள்ளரோ என்று தேடியும்

ஈஸ்வரபத்தியிற் கிறிதும் குறைவில்லாது செலுத்திக் கொண்டேயிருந்தனர்.

இவ்வாறு நடந்தேறியவருநாட்களில் ஒரு நாள் அரம்பாஸ்திரீகள்போலும் பெண்கள் நிறைந்து சாமனாகள் வீசவும், முனிவர்களும் பிராமணர்களும் வித்துவான்களும் நெருங்கவும் குற்றமற்ற சந்திரகுலத்திலே யவதரித்த அரிமர்த்தனபாண்டிய ராஜனானவன் அழகுபொருந்திய கூட்டமாக நவரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற கீரிடமாகச் சூரியனானவன் கிரகிலே உதயமாகுப்படி வந்து கிங்காசனத்திலெழுந்தருளி யிருந்தான்.

அப்பொழுது சில தூதர்கள் சாற்றினும் கடிதாக வினாந்து வந்து திங்கள் குலத்திற்கோர் திபம்போல் வானே! நீதிதவறாது செங்கோல்கடாத்துஞ் செல்லினே! சோமசுந்தரக்கடவுளிடத்தில் சோர்வடையா பக்தியுடையானே! எங்களைக் காப்பாற்றும் பிதாவே! அரசனே! என்று பலவகையாக அரசனை வந்தித்து நாங்கள் கண்டு வந்த ஒரு செய்தியைச் சொல்லுகிறோம்கேளும் என்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

நாங்கள் சோழநாட்டிற்குச்சென்று வருப்போது அக் காட்டைச்சேர்த்த கடற்கரையினிடத்தே ஆரியதேசத்

தார் தமது தேசத்திலிருந்து மிக்க ஐயவாசனையுடைய
 னனவும், சீழிகள் நன்றாயிருக்கப் பெற்றனவுபான மிகு
 ந்த குதிரைகளைக் கொண்டுவந்திருக்கின்றனர். அதை
 நாங்கள் பார்த்துத் தேவரீருக்குச் சொல்லுதற்கு விரை
 ந்து வந்தோமென்று புதல், அதைக்கேட்ட அரசனான
 வன் தூதர்களில் இவர்களை மிக்க வல்லவர்களாவார்கள்
 என்று அவர்களைப் புகழ்ந்து விடைகொடுத்து அதுபட
 அவர்கள் தங்கள் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

அதன் பின்னர், அரிமர்த்தனபாண்டிய ராஜனானவன்
 தமக்குச் சமீபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த தன்னுடைய
 உயிரும் உடலும் போன்றவரும், பூசிவபெருமானிடத்
 துப் பிரியாவன்புடையவருமாகிய திருவாதவூரரைப்பார்
 த்து, ஓ என் அன்பிற்கிறந்த வாதவூரே! நீதி தவறாது
 மந்திரித்துவம் நடாத்தும் நிபுணரே! நீர் போய் விரை
 வாய்த் தாவுகின்ற இராஜாங்கத்துக்கு நன்மையை விளை
 விக்கும் குதிரைகளை வாங்கிக்கொண்டு வாரும் என்று
 அரசிட்ட ஆஞ்ஞையைச் சிரமேற் கொண்டவராய் அத
 ற்கு உடன்பட்டனர். உடனே அரசனானவன் திருவாத
 வூரரைத்தமது தெய்வவிமானப்போல் விளங்குகின்ற அ
 ரண்மனைக் கழைத்துச்சென்று, கிணேகத்தில் வஞ்சனை
 செய்யாமலும், வட்டியில் மிதப்பக்கூறாமலும், குதிரை

வருத்தாமலும், ஈயாயவாயிலாகவே சம்பாதித்த தமது திரவியத்தில் நாற்பத்தொன்பதுகோடி பொன் எடுத்துத் திருவாதவூரரிடத்திற் கொடுத்தனன்.

இவ்வண்ணம் ஆயுதத்தில் வில்லும், மங்கையரில் விஜயமங்கையும், இலட்சுமிகளில் சீதேவியும் தங்கட்பெற்ற புஜங்கையுடையவனும், மீனக்கொடியை யுடையவனுமாகிய அரிமர்த்தனபாண்டியராஜனால் கொடுக்கப்பட்ட நாற்பத்தொன்பதுகோடி பொன்னையும் பெற்றுக்கொண்டு எலும்புகளெல்லாம் செக்குவீட்டுருகவும், தோமர்பளகாங்கிதம் சொள்ளவும் ஈஸ்வரனிடத்தில் அன்பைச் செலுத்துகின்ற திருவாதவூரர் நல்ககாலத்தில் புறப்பட்ட செச்செலவ முயற்சிசெய்தார்.

(அநாதி மலத்தில் கட்டுப்பட்ட ஆன்மாவைத் திருவருட்சத்தியானை வந்து சேர்ந்து மோட்சத்திற்கனுப்புவதுபோல் இவ்வரசன் திருவாதவூரரிடத்து திரவியங்கொடுத்துக் குருமூர்த்தத் தையடையும் பொருட்டுத் திருப்பெருந்துறைக்குச் செல்லென்று அனுப்புதலின் இவன் திருவருட் சத்தியை யொப்பவனாயினன் என்றனர் புராணிகள்.)

அப்படியே பிரயாணத்திற்குப் போதற்குரிய சுபதினம் சமீபிக்கவே அத்தினத்தில் திருவாதவூரரானவர் தம்மை

விற்கொடியை யுடையவனுன சேரமானுடைய சேனை
 களும், புலிக்குகொடியையுடைய சோழனுடைய சேனை
 களும், மிக்க விஷத்தைப்பெற்ற ஆத்சேஷனுடைய த
 லைகளும் நடுங்க அசைத்து அடிபெயர்த்து வைக்குங்
 குணமுடைய யானைகளும், காற்றினுங்கடித்து செல்லு
 வனவாகிய குதிரைகளும், கொங்கணர், கலிங்கர், கொங்
 கர், துளுவர், சிங்களர், ஒட்டியர், தெலுங்கர், சீனர்,
 மௌவர், மலாடர், ஆகிய இவர் போன்றவரும், தங்கள்
 தங்கள் குதிரைகளின்மேல் ஏறிய தமிழ்க்கவிவாண்க
 ளும், சூழ்ந்து மிக்க பெருத்த பெரும்புறக்கடலும்
 உலகத்தின்கண்ணே வந்து குழிகொண்டாற்போல் ஆர
 வாரஞ்செய்யவும், அழகுமிக்க பெண்கள் திரண்டு இர
 ணடுபக்கத்திலும் வரவும் முன்னர் வீணையும், புள்ளங்
 குழலும் இசைத்துக்கொண்டு வரவும், சிலபெண்கள்
 கவரி வீசவும், சிலபெண்கள் வெள்ளிய சத்திரவட்டக்
 குடைபிடிக்கவும், பேரிகைகள் எவ்விடத்திலும் அடிக்
 கவும், உயர்த்தனவாகிய சர்வசின்னங்களோடு சந்தவா
 த்சியங்கள் தொனிக்கவும், பாடல் வல்லவர்கள் கரதாள
 ன்கொட்டிக் கொண்டுவரவும், நெருங்கிய கூத்தல்களையு
 டைய சிலபெண்கள் இனிய தீங்குரலோடு உல்லாச
 மாய்ப்பாடவும் தாமொரு பெண்ணமிசரலத்துச் சத்தி

ரன் போன்று வெள்ளிய நிலைவக்கக்குகின்ற குளிர்த்
 முத்துப்பல்லாக்கின்மேல் ஆரோகணித்து மிக்க பிரதா
 பத்துடன் அஷ்ட திக்குகளிலும் புகழப்பெற்று விளங்
 குவதான மீனக்கொழியையுடையவராய்த் தமது மாளி
 கையை விட்டகன்று பரிசுத்தமிக்க சங்கமணியையும்,
 உருத்திராக்க மாலைபயந்தரித்துள்ளவரான ஸ்ரீசொக்க
 காதக்கடவுள் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஆலயத்திற்குச்
 சென்று அவ்வாலயத்திற்குப் புறம்பே தாம் ஆரோகணி
 த்துவந்த முத்துப் பல்லாக்கினின்று மிழிந்து திருக்
 கோயிலினுள்ளே சென்று ஸ்ரீ சோமசுந்தரக் கடவுளைத்
 தெரிசித்துச்சிவாநந்தம்மேலிடப்பெற்றுக் கைகளைச்சி
 சின்மேல் கூப்பிச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காஞ்செய்தெழு
 ந்து ஒ சங்கரா ! சம்பூ ! மாதேவா ! காளகண்ட !
 தேவ தேவ ! என்று பலவாறாக நுதித்து விடைபெற்று
 அங்கிருந்துமகன்று ஸ்ரீ அங்கயற்கண்ணி எழுந்தருளியி
 ருக்குஞ் சங்கிதியிற்சென்று, ஒ சங்கரீ ! பா தேவீ ! பரி
 பூரணீ ! அபேடகவல்லீ ! பெண்ணமுதமே ! பேரிளங்
 கினியே ! தோன்றாத் துணைக்கோர் அருந்துணையே !
 என்று கைகளால் அஞ்சளி செய்து நுதித்து விடை
 பெற்று அங்கிருந்தும் நீங்கி ஆவரண பிரதக்ஷிணஞ்செ
 ய்து திருக்கோயிலே நீங்கிப் புறம்போந்து அரிபர்த்தன

பாண்டியராஜன் வீற்றிருக்கும் அரண்மனைக்குட் சென்று அரசனைக்கண்டு அடியேன் குதிரை வாங்கிக்கொண்டுவரத் தேவரீர் உத்தரவு கொடுத்தருளவேண்டுமென்று கேட்க, அரசனும் நீர் போய் நமது நாட்டிற்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாவண்ணம் நம்சுழி நல்வேகமுள்ள குதிரைகளாக ஆராய்ந்து பார்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு சிக்கிரமேவந்து சேருமென்று சொல்லி விடைகொடுத்தனுப்பினான்.

ஆங்கு அரசனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு திருவாதவூரரானவர், அந்த அழகிய மாடமாளிகைகள் நிறையப்பெற்ற மதுராபுரியை நீங்கி மிக்க ஆரவாரத்துடன் பட்டணங்கள், நாடுகள், காடுகள், முதலியவற்றைக்கடந்து அநேகங் காதவழி தூராஞ் சென்றனர்.

இனி திருவாதவூரர் திருப்பெருத்துறையை யடைந்த சூரக்கம் வரும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமம்மாணிக்கவாசகருவேகம் :

திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம் : கிளை - 3.

இவ்விதமாக ஸ்ரீமம் மாணிக்கவாசகர் ஸ்ரீசொக்கநாதரது திருவருளினாலும் அரசனது ஆளுனையினாலும் குதிரைவாங்கு நிமித்தம் வழிதப்பி வேறுவழியில் சென்று கொண்டிருக்க, அஞ்ஞான்று அநாதிதொட்டு வருவனவாகிய நான்கு வேதங்களையும் ஒதியுணர்ந்ததில் லைமூலாயிரவர் வணங்கும்படி திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருள்கின்றவரான சிவபெருமான்மாணிடம், மழுவலங்கொண்டு பார்ப்பதாதேவியார் மகிழ்ச்சியடையக் கைலாசமலையின் கண்ணே பிசுக்க உன்னதமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் சொர்ணமண்டபத்திலே தமது திருவருள் விளக்கத்துடனே எழுந்தருளியிருந்தார்.

அப்பொழுது சர்வ ஜீவான்மாக்களையும் அவரவர் பரிபக்குவமறித்து ஆட்கொள்ளுவோராகிய ஸ்ரீசிவபெருமானே முனிசிரேஷ்டர்களெல்லாம் சூழ்த்து ஓ சங்கரா! மௌனாதீதா! துவாதசாந்தா! துரியாதீதா! நாங்கள் தேவரீருக்கு,

“அருளுடைய பரமென்றோ வன்று தானே
யானுளனென் றும்மெனக்கே யாணவாதி
பெருகுவினைக் கட்டென்று மென்றோ கட்டிப்
பேசியதன் றேயருணால் பேசற்றன்றே”

என்ற கிரமப்படியே வழிவழியாக (வாழையடிவாழையாக) அடிமையாவோம், எங்களையாட்கொள்வது தேவரீருடைய கடைமையாகும் என முறையிடவும்,

ஸ்ரீநந்தியெம்பெருமானாவர் மிக்க வல்லமையைக் கொண்டு விளங்குவனவான சுரிகையையும், பிரம்பிளையுந் தாங்கி பூலோகத்தின் கண்ணிருந்து சிவசாலோக்கியம், சிவசாமீப்பியம், சிவசாரூப்பியம், சிவசாயுச்சியம் ஆகிய பதவிகளைப் பெறவரும் அன்பர் யாரோ என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டும், மற்றவர்களில் யாரோனும் சிவதரிசனத்தின் பொருட்டு வருவாரேல் அவர்களைச் சமயமறித்து உட்புக உத்தரவுகொடுத்தும் வரும்

தொழிலில் மிக்க வல்லவராய் முதல் வாசல்காக்குத்
தலைவராயமர்த்திருக்கவும்,

இதுவே ஈஸ்வரனாவர் நமக்கெல்லாம் திருவருள்
சுரந்து கட்டாட்சிக்கும் காலமென்று ஐயமின்றி யுணர்
ந்து பிரம விட்டுணுக்கள் முதலிய தேவர்களெல்லாம்
புடை சூழ்ந்து நெருப்பினிடத்துக் குளிர்காய்வேவர்
அந்நெருப்பின் சமீபமாகச் சென்றால் சுடுமென்றஞ்சித்
தூரவிலகியும், குளிருங்காய்வதுபோல் நெருங்காது
நெருங்கி,

“ வாழ்த்துவதும் வானவர்க டாம்வாழ்வான் மனநின்பால்
தாழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாம் தொழவேண்
சூழ்த்துமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன் [டி
பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னேப் பணிசுவனே”

என்றவண்ணம் ஏகாங்கம் முதலிய உறுப்புகளால் வண
ங்கி ஓ காமதகனா! சங்காதானே! கபாலமேந்தி! காள
கண்டா! கயிலைமூர்த்தி! என்று துதித்து ஓ சுவாமீ!
அடிபோங்களுக்குத் தேவரீரால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்டு
ள்ள பிரமபதவி, விஷ்ணுபதவிகள் என்றும் அழியாமல்
நிலைத்திருக்கவேண்டும் என மனோசங்கல்பத்தை மு
றையிட்டுக்கொள்ளவும்,

அன்பர்களெல்லாம் சிவபெருமானார் ஸ்ரீபார்ப்பதா
தேவியோடு எழுந்தருளியிருக்கின்ற அர்த்தனாசீஸ்வர.
கோலத்தைக்கண்டு மிக்க ஆரந்த மேலீட்டால்,

“கண்ணார் நீர்மல்கி யுள்ளெனக் குருகாத
கள்ளனே னானது மோ
கைகுவித் தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பனித் தாரை காட்டி
யண்ணு பரஞ்சோதி யப்பா வுனக் கடிமை
யானெனவு மேலெழுந்த
வன்பாகி நாடகநடித்ததோ குறைவில்லை
யகிலமுஞ் சிறிதறியு மேல்
தண்ணுரு நின்னதரு ளறியாத தல்லவே
சற்றேனு மினி திரங்கிச்
சாசுவத முத்திரிலை யீதென்றுணர்த்தியே
சகசநிலை தந்து வேறென்
றெண்ணும லுள்ளபடி சுகமா வீருக்கவே
யேழையேற் கருள்செய் கண்டாய்
ஐகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்கு நிறைகின்ற பொருளே”

என்று ஸ்ரீநாயுமான சுமாமிகள் அழகவாறே அரஹர,
வ சிவ, என்கிற ஒலியானது சமுத்திரகோஷத்தினும்
மிகுதிப்படச் சொல்லியழவும்,

வெண்டாமரையில் வாழும் சரச்சுவதா தேவியும், மாலின் மார்பில் விளங்குபவளாகிய இலட்சுமியும் நின்ற பார்ப்பதாதேவியின் பணிவிடைசெய்துவரவும், பல பூதகணங்கள் புடைசூழவும், இன்னரர்கள், கத்தருவர் முதலியோர் தீதம்பாடவும் அநேக ஆடம்பரத்துடன் அச்சபையைக் கண்டோர்களுக்கே இனிப்பிறவியில்லை பென்று சொல்லுவதாக அச்சபை மகா உல்லாசமாகியிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட விபவங்களோடு எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானாவர் செத்தமிழ்க்கல்வியில் வல்லவரும், சிவஞான அமிர்தமுண்ட அருட்கடலுக்கு ஒப்பானவருமாகியபுரீமம்பாணிக்கவாசகரை அடிமைகொண்டாள வேண்டுமென்று தமது ஞானசத்தியின் பிரேரேபனையால் தம்முள்ளத்தின்கண் சங்கற்பஞ்செய்தனர்.

அப்படித் திருவுளங்கொண்ட பரமேஸ்வரானவர்தம்மைச்சூழ்ந்திருந்த சிவகணங்களை நோக்கி, ஓ கணநாதர்களே! நீங்கள் உலகத்திலுள்ள மனிதர்களைப் போல் ரூபந்தாங்கி என்னுடன் வாருங்களென்று சொல்ல, அவர்களும் அப்படியேயாயினர்.

உடனே சிவபெருமானாவர், ஒரு ஞானசிரியர் வந்தாங்கி அச்சிவகணங்களாகிய அடியார்களுல்லாம்

தமக்கு மிக்க பரிபக்குவம் வாய்ந்த சீடர்களாகத் தம்மைத் தேடிவந்து அர அர வென்னும் கோஷம் சமுத்திரசத்தத்ததைப் பார்க்கினும் மேம்பட்டு விளங்கத்தாம எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீகயிலாசமலையைவிட்டு நீங்கி,

“வெம்பிறவி வேலைதனில் வீழ்பவர்களெல்லாம்
நம்புசிவ நாமமெனு நற்புனை பிடித்தால்
எம்பரனருட் கரையிலேறு துறையாமல்
அம்புவிமொழிந்துள பெருந்துறை யுண்டேர் ”

என்றவண்ணம் ஜெனனமென்னும் சமுத்திரத்தில் விழுந்து வருந்துகின்றவர்க ளெல்லாம் சிவநாம மென்னும் பஞ்சாட்சர தெப்பத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு மேலுட் சமென்னும் கரையில் ஏறவதற்குத் துறையாயிருப்ப ஆகாய திருப்பெருந்துறை யென்னும் திவ்வியக் கோத்திரத்தை யடைந்து அதின் பக்கங்களெல்லாம் ஆகாயத்தையளாவியவும், வாசனையிற் சிறந்தனவுமாகிய சந்தனம், சுண்பகம், நாரத்தை, வகுளம், கோங்கு, புன்னை, குரா, மரா, நெங்கு, கமுகு முதலிய மரங்களடரப்பெற்று, மயில் தனது கலாபத்தை விரித்து ஆடவும், அன்னம் மிருதுவான நடைபடக்கவும், குயில்கள் தீங்கூரலாய்க் கூவவும், குரங்குகள் தங்கள் சேஷ்டையாகிய

கூடத் தாடவும், வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செப்தலாகிய இசைகள் டாடவும், விழுகின்றதேன் துளிகள் 'ஆந்தக்கண்ணிராகவும், வண்டுகளின் ரீங்காரம் தோத்திரமாகவும் மிக்க வணக்கத்துடனே மலர்களை யெத்திக்கொண்டு பாமசிவனாகிய குருமூர்த்தத்திற் கெந்நே அன்பர்கள் போல் நிலைநிறுத்த ஒரு பூஞ்சோலையைக் கண்டு, அந்தச் சோலையின் மத்தியில் கிளைகள் அடர்த்ததும் மிக்க உன்னதமான துமாகிய ஒப்பற்ற ஒரு குருந்தமாததின் கீழ் அடியார்களெல்லாம் தம்மைச் சூழும்படி ஸ்ரீமாணிக்கவாசகரது மலபரிபாகமாகிற காலத்தையும் அவரது வந்தலையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டெழுந்தருளியிருந்தனர்.

இவ்விதமாக ஸ்ரீசிவபெருமானாவர் இருக்க, இனித் திருவாதவூரரானவர் அநேககாவதங்களுமகன்று திருப்பெருந்துறையை யடைத்து அப்பதியின்கண்மிக்க உன்னதமாயும் செழித்தோங்கியு மிருக்கின்ற சிவபெருமானார் குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி யிராகின்ற பூஞ்சோலையை வழியாகக்கொண்டு உடற்சுமை நீங்கப் போய்க் கொண்டிருக்கும் போதே அர ஹர, சிவ சிவ என்கிற கோஷம் சமுத்திரத்தினும் மிகுதியும் கோஷிப்பதைக்

காதினல் கேட்டுத் தமது ஏவலாளிகளைப் பார்த்து நீங்கள் முன்னீதாகச் சென்று நமக்கு முன்னரே அரகோஷம் சிவகோஷம் கேட்கின்றதே அது யாதெனத் தெரிந்து வாருங்களென்று அநுப்பினார்.

உடனே ஏவலாளிகள் ஸ்ரீமாணிக்கவாசகரது திருவாரணையின்படியே போய்ப்பார்த்து வினாந்துவந்து ஸ்ரீமாணிக்கவாசகரைப் பார்த்துத் தாங்களிட்ட அஞ்ஞைநின்படியே போய்ப்பார்த்தோம் இப்பூஞ்சோலையில் ஒரு விசித்திரமான குருந்த மரத்தின்கீழ் சிவபெருமானே இங்கு எழுந்தருளினார் போன்று ஒரு ஞானாசிரியர் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அவரை அநேக அடியார்கள் சூழ்ந்து அச்சிவ கோஷ்டம் செய்கின்றனர் என்றனர்.

அம்மொழிகேட்ட திருவாதவூரருக்கு சிவனையடையும் ஆதரவு மேன்மேலும் ஒங்கி வளரச்சீக்கிரமே அப்பெரியவர் எழுந்தருளியிருக்கும் மரத்தினிடஞ்சென்று மிகவும் சந்தோஷித்து தாம் ஆரோகணித்திருந்த ரத்தினப் பல்லாக்கிவிருந்து மிறங்கி 999 அடியார்களுகுழ அஞ்ஞானாசிரியர் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சபையைக்கண்டு ஆந்த மேலீட்டால் மானதவழியால் வணங்கிக்

காயிக வழியால் வணங்காதவர்போல அங்குசென்று நின்றனர்.

இவ்வண்ணம் திருவாதவூரரானவா சுறிதுரேரம் நின் றிருந்து அக்குரு மூர்த்தியினுடைய உருவங்களைச் சீர முதல் பாதமீருக நன்றாய்ப் பார்த்துப் பிறகு அவரது திருக்கரத்திலிருந்த புஸ்தகத்தை நோக்கி, ஓ சுவாமீ! தங்களது திருக்கரத்தில்விளங்குகின்ற புத்தகம்பயாது? அதை எனக்கு தேவரீர் திருவாய் மலரவேண்டும் என்று வினாவ, அதற்கவர், அப்பா! இது “செவஞான போதம்” என்று சொல்லப்படும் ஒரு நூல் என்றனர்.

அதுகேட்ட ஸ்ரீமம்மாணிக்கவாசகரானவர் ஓசுவாமீ! தேவரீர் திருவாய் மலர்த்தருளிய புத்தகத்தின் திருப்பெ யரானது;

“செவஞான போதம்” என்பது.

இப்படிப்பட்ட பேர் இத்நூலுக்குக் காரணம்பற்றியே வந்திரு ப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. அக்காரணத்தைபாராய்ந்து பார்க் கும்போது;

“செவஞான போதம்” என்னும் பேரைப்பதச்சிதைவு செய்ய வேண்டி வருகின்றது. அப்படி சிதைத்தால்; அது

சிவம்+ஞானம்+போதம்=என்று மூன்று பதங்களாக ஏற்பட்டுப் பின்னர், முதல் பதமாகிய சிவம் என்னும் பதத்தோடு ஞானம் என்னும் பதம் சேரவேண்டியது கிரமம். அப்படி சேரும் போது அந்த முதற்சொல்லின் கடைவிலிருந்த மகரமெய்யானது கெட்டுப்போக உடனே ஞானம் என்னுஞ் சொல் கலக்க சிவம்+ஞானம் என்பது போய் சிவஞானம் என வந்து பிறகு இரண்டு சொல்லும் சேர்ந்து சிவஞானம் என்னும் ஒரு சொல்லாய் போதம் என்னுஞ் சொல்லோடு சேரவேண்டியது கிரமம். அப்படி சேரும்போது அச்சிவஞானம் என்னுஞ் சொல்லின் கடையிலுள்ள மகரமெய்யானது கெட்டுப்போக உடனே போதம் என்னுஞ் சொல் கலக்க சிவஞானம்+போதம் என்பது போய்ச் சிவஞானபோதம் என ஆகின்றதாக ஏற்படுகின்றது.

அப்படி பதைச்சிதைவு மார்க்கத்தில் கொண்ட

1. சிவம் என்றால் என்ன?
2. ஞானம் என்றால் என்ன?
3. போதம் என்றால் என்ன?
4. இப்பெயர் இன்னுக்கு காரணமாயினது எப்படி?

என்று ஸ்ரீமத்மாணிக்கவாசகர் அக்குருமூர்த்தமாயெழுந்தளியிருந்த சிவபெருமானைக்கேட்டு, தேவரீர் இவ்வினாக்களுக்குத் தக்கவாறு சுருதி, யுக்தி, அனுபவங்களுக்குப் பொருந்த விடையளிப்பீரேல் உம்மையே உடவால

விருட்சத்தின்கீழ் எழுந்தருளியிருந்து ஜனகாதி நால்வர்
க்கு அக்காலத்தில் சிவமுத்திரோபதேசஞ் செய்தருளிய
'சிவபெருமானாகக்கொண்டு நாம் உமக்கே அடிமையா
வோம்' என்று புகன்றார்,

அம்மொழிபைக் கேட்ட சர்வேஸ்வரனானவர் ஓ,
அன்பனே ! நீ கேட்ட நான்கு கேள்விகளைப்பற்றி மிக
வும் சந்தோஷித்தோம்; அவை உட்கிடைப்பொருளை
வெளிப்படுத்துவனவாகையால். ஆனால் அக்கேள்விக
ளுக்கு விடையளிப்போம் அவற்றை நன்குணர்வை
யாக. என்று சொல்லி சொல்லத்தொடங்கினார்.

மா. வினா. முதலாவது: சிவம் என்றால் என்ன?

ஆ. விடை: சிவம் என்பதற்குப் பொருள் மங்கலம் என்பது.
அம்மங்கலமே வடிவாகக்கொண்ட பொருள் ஒன்றி
ருக்கின்றது. அது சர்வ வியாபகமாய் எல்லாச்சர
அசரங்களிலும் கலந்துள்ளது. அது மௌன ஞா
னிகளாலறியப்படுவதேயன்றி பாமரர்களால் அறிய
ப்படாதது. வேதமுதலிய கலைகளாலும் இன்னும்
தேடப்பட்டுவருவது வேதங்கள்;

“அல்லாயி தல்லையி தெனமறை சஞ்ஞமன்மைச்

சொல்லினம் னுதித்தி னைக்குமிச் சுந்தரன்” என்றும்,

“பாய்ரமா மறையகந்த மகந்த யின்னும்
 பார்த்தளந்து காண்டுமெனப் பல்கூல்தேடி
 யாயிரமா யிரமுகங்க ளாலும்பன்னு
 எளந்தளந்தோ ரணுத்துணையு மளவுகாணு
 தேயிரங்கி யழுதுசிவ சிவவென் றேககித்
 திரும்பவருட் பரவெளிவாழ் சிவமேயீன்ற
 தாயிரககி யளிப்பதுபோ லென்போல் வாராத்
 தண்ணளிபா லளித்தென்றுத் தாங்குத்தேவே ”

என்றும் வருந்தி வருந்தித் தேடியும் காணக்கூடாதது. சுகளம், நிஷ்குளம், சசுள நிஷ்குளம், என்னும் மூன்று ரூபங்களையும் தன கிசங்கற்பத்தால் அடிபார்க்குது பரிபக்குவத்திற்குத் தக்கவாறு எடுப்பது இன்னும்,

“அரிபாணை யந்தணர்தஞ் சிந்தையாணை யருமறையி
 னகந்தாணை யணுவை யார்க்குக்
 தெரிபாத தத்துவனைத் தேனைப் பாலைத்
 திகழொளியைத் தேவர்கடங் கோணைமற்றைக்
 கரியாணை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக்
 சனைகடலைக் குலவனையைக் கலந்துநின்ற
 டெரிபாணைப் பெரும்பற்றப் புலியூராணைப்
 பேசாத நானெல்லாம் பிறவாநாளே ”

இப்படிப்பட்ட குணங்களையெல்லாமுமுடையது. அதவேகம்மை ரட்சிப்பது, அது தான் சிவம் என்று சொல்லப்படுவது.

மா. வினா. இரண்டாவது:—ஞானம் என்றால் என்ன?

ஆ. விடை: மேலே விரித்துச் சொல்லப்பட்ட 'சிவம்' என்னும் பொருளைப் பதிலட்சணக் கிரமப்படி ஞானஞ்சிரியன் பாலுணர்ந்து அறிவதேயாகும்.

மா. வினா: மூன்றாவது:—போதம் என்றால் என்ன?

ஆ. விடை: அப்படி அறிந்த சிவமென்னும் பொருளை உண்மையாகத் தெளிந்து அப்பொருளையாஸ்ரயிப்பதேயாகும்.

மா. வினா: நான்காவது:—இப்பெயர் இத்தாலுக்கு காரணமாயிற்று எப்படி?

ஆ. விடை: மேலே சொல்லப்பட்டனவான மூன்று பொருள்களாகிய சிவம், ஞானம், போதம் என்பவற்றின் கிரமங்களை உள்ளக்கை செல்லிக்கனிபோல் உணர்த்துவதாகையால், இத்தால் காரணவாயிலாகச் சிவஞான போதம் என்று பேரிடப்பட்டது.

இவ்வாறு குருமூர்த்தமா பெழுந்தமுளியிருந்த சிவபெருமானானவர் ஸ்ரீமந்மாணிக்கவாசகரது மனமானது நெருப்பிற்பட்ட மெழுகைப்போலிளகுப்படிவிடையளித்தனர்.

அங்ஙனம் சிவபெருமானார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நான்கு பதவிஷயங்களையுங் கேட்டுணர்ந்த ஸ்ரீமந்மாணி

க்சவாசகரானவர் நான்காவதாகிய தீவிரதர பக்குவச் சத்
திநிபாதம் மதிப்புப்பெற்றவரானமையின் அந்தோ !

“பனாயீட்மாய் கின்றுமுதிர் பஞ்சாக்க ரத்தால்
உரையுணர்வுக் கெட்டாவொருவன்—உமைகடான்
கூணும் படியே சுருணையுருக் கொண்டாடல்”
பேனுமவர்க் குண்டோயிறப்பு.”

என்றபடி உள்ளன்போடு தெரிசித்தவர்களுக்கு அப்பிற
ட்டிலேயே ஜென்மவேகைக் களைத்தெறியுநிமித்தம்சிதம்
பரத்தின்கண்ணே ஆந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருள்கி
ன்ற ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானே, நம்மீது சுருணைகூர்ந்து
நம்மை யாண்டடிமைகொள்ள ஈண்டு இக்கோலங்கொ
ண்டெழுந்தருளிணர்போலும் ! என்று மனத்தில் நினை
ந்து, அந்த ஞானாகிரியரைச் சமீபித்து ஓ, சுவாமீ !
அடியேன் உலகத்தின்கண் ஜென்மித்தநான் முதல் இது
கூறும் செல்வப்பிசாசம் பிடிக்கப்பட்டு வருந்தித்திரிந்தி
ருந்தேன். இப்போதே தேவரீருடைய தெரிசன வ்சே
டத்தால் அவைகளையெல்லாம் அறவே யொழித்துவிட்
டேன். ஆசையால் தேவரீரே என்னுடைய பாசங்களை
யெல்லாம் நீக்கி யடிமைகொண்டு இரட்சிக்கவேண்டும்.
என்று பலவாறாகமுறையிட்டுகண்கள் தாராதாரையா

நீலாச் சிந்தும்படி அக்குருமூர்த்தியின் திருவடிகளில் விழுந்தெழுந்து ஒரு புறமாக வொதுங்கி நின்றனர்.

இவ்விதமாக ஸ்ரீமம்மாணிக்கவாசகரிடத்தில் நிகழ்ந்த வற்றை அவ்வடியார் கூட்டத்தின்கண்ணிருந்த மிக்க சிரேஷ்டர் ஒருவர்கண்டு எழுந்து சிவபெருமானே நோக்கி ஓ சுவாமீ ! இவ்வடியவர் போட்ச விருப்பங்கொண்டவர் போலும் ! ஆகையால், இவரது பாவங்களை நீக்கி ரட்சிக்கவேண்டுமென்று முறையிட்டு வணங்கி நின்றனர்.

அப்பெரியவர் வணங்கிப் புகன்ற கருணை வசனத்தை ஸ்ரீசிவபெருமானாவர் காதாரக்கேட்டு மகிழ்ந்து அந்த ஸ்ரீமம் மாணிக்கவாசகரை யாண்டடிபை கொள்ள நினைந்து சிதம்பரத்தின்கண் நடனஞ்செய்தருள்கின்றவரான ஸ்ரீசிவபெருமானானவர்க்கந்திரனைக்கண்டு அல்லிகுவீவது போல் முகம் வாடிச் சூரியனைக்கண்ட தாமரை மலர் வதுபோல் ஞானசிரியரைக் கண்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு எதிரோ நிற்கும் அன்பிற் சிறந்த ஸ்ரீமம்மாணிக்கவாசகரை கிருபா நோக்கத்தால் நோக்கியருளி ஓ, அன்பனே ! நாம் இன்றையதினத்தில் உன்னை யடிமைகொள்ளுநிமித்தமே இவ்விடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்

றோம். கீ பூர்வம் செய்தவத்தால் அடிபை கொள்ளப்
போகின்றோம். ஆகையால் மனம்வருது வேண்டாம்
என்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

அதின் பின்னர் ஸ்ரீசிவபெருமானாவர் தம்மைச்
சூழ்ந்திருக்கின்ற சிவனடியார்களில் மிக்க பெரியவராய்
யாவர்க்குத்தலைமை பூண்டவராகிய ஒருவரைப்பார்த்து,
ஓ அன்பனே! நாம் இதனொண்டனைச் சேர்ந்து வருத்திக்
கொண்டிருந்த மாயைகளையெல்லாம் நீக்கி இன்றைக்கு
அடிமையாக்கிக் கொள்ளவேண்டும், அந்நுனம் செய்
வதற்கு இது மிகவும் சிறந்தநாளாகும். ஆகையால்
அதற்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளையெல்லாம் சீக்கி
ரமே செய்து முடிப்பாயென்று ஆஞ்ஞாபித்தனர்.

இவ்வண்ணம் இறைவனது ஆஞ்ஞாயைச் 'சிரமேற்
கொண்டு அச்சிவ னடியாராய் வந்திருக்கின்ற கண
நாதரானவர் மிகவும் விரைவாகச்சென்று அச்சோலையி
னிடத்தே சுத்தமான ஓரிடத்தைக்கண்டு அவ்விடத்தில்
கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூக்களாகிய நால்
வகை புஷ்பங்களிலுமிருக்கின்ற அநேக சாதிகளாகிய
புஷ்பங்களைக்கொண்டு நொடுக்கப்பட்ட புஷ்பமாலையி
ளாலும் மத்தியில் டொண்ணைப் பதித்து, ஓரத்தில் முத்

துக்களால் வரிசைப்படுத்தப்பட்ட பலவகைப் பட்டின
லும் மிக்க 'சிறந்து விளங்குவதாய் ஒரு கோவில் ஏற்ப
டுத்தி, அதில் உயர்த்த ஆசனம் ஒன்றையுமிட்டு அங்கிரு
ந்துமகன்று சிவபெருமானார் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற
திருச்சபையினிடம் சென்று;

“கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியாணைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானே விடையேழும் வித்தகளை
யரவாடச் சடைதாழ வங்ளையி னெலேந்தி
இரவாடும் பெருமானே யென்மனத்தே வைத்தேனே.”

என்றவண்ணம் வஞ்சனையுடையார்க்கு வெளிப்படாத
குருமூர்த்தியைக்கண்டு ஓ சுவாமீ ! தேவரீர் கட்டளை
யிட்டருளிய வண்ணம் கோயில் செப்து முடிந்தது
என்று மிகவும் வணக்கத்துடன் விண்ணப்பஞ் செப்
தனர்,

அந்தச் சமயத்தில் சூரியன் மேற்கே அஸ்தமிக்க
இருள் சூழ்ந்த இராத்திரி பதினேந்து நாழிகைக்குமேல்
சகல பிராணிகளும் உறங்குகிறசமயத்தில் ஸ்ரீமணிவாச
கப்பெருமானுக்கு மாயை நீங்கிக் கழியுஞ் சமயம் உண்
டாகவே சிவபெருமானானவர் இதுவே இவ்வன்பரை

அடிமை கொள்ளுவதற்கு நல்ல சமயமென்றெண்ணித் தம் எழுந்தருளியிருந்த சபையை விட்டு நீங்கித் திருமஞ்சனச்சாலையுட் பிரவேசித்து நல்ல பரிமள கலவைகளையெல்லாம் திருமேனியின்பூசிச் சுத்த கங்காதீர்த்தத்தாலும், வாசனை கலந்த பனி நீராலும் ஸ்நானஞ்செய்து ஈரமாத்றிப் பிறகு விலையுயர்ந்த பட்டுவஸ்திரம் தரித்து முன்னே சமைத்து வைத்திருக்கின்ற கோயிலினுட் சென்று தகழிணாபிமுகமாக ஆசனத்தின் மேலெழுந்தருளினார்.

ஈதுணர்ந்த திருவாதவூரரும் பரிசுத்த மிக்க சலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தபாய வெள்ளை வஸ்திரத்தரித்து, திருநீறு உத்தூளனம் பண்ணித்தமக்குத் திருவடி தீட்சைசெய்து ஆண்டருள எழுந்தருளிவந்திருக்கின்ற ஞானசிரியருடைய திருமுன்னே மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடன் வந்து சேர்ந்தனர்.

அதன்பின்னர், மாணிக்கவாசகரானவர் ஆண்டு எழுந்தருளியிருந்த ஞானசிரியரது திருவடிகளுக்கு முன்னர் அபிஷேகஞ்செய்து அர்ச்சித்துக் குளிர்த்த பனிரீர், அளவிய சந்தனத்தை அழகிய திருமேனி முழுவதும் பூசி மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து நிவேதனத்திற்கு வேண்

டிய பருப்பு, தேங்காய்துருவல் சேர்த்துச் சிக்கரை கலந்தபாலில் சமைக்கப்பட்ட திவ்யமாகிய அமுதினைப் பொன்னாற்காலியின்மேல் விளங்குகின்ற பொற்றட்டிற் படைத்து நெய், வாழைப்பழம், மாம்பழம், பலாப்பழம் வைத்து விஷ்ணு, பிரமேந்திராதிவேண்டுகோளுக்கியைந்து ஆலகால விஷத்தையுண்ட கடவுளே! நீர் இவ்வமுதத்தையும் உண்டருள வேண்டுமென்று மிக்க ஆவலுடன் வேண்டிக்கொண்டனர்.

இவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொண்ட மாணிக்கவாசகர் வேண்டுகோளுக்குச் சிவபெருமானாவர் இரங்கி அவ்வாறே திருவமுது செய்து சுத்தசலத்தினால் கையைச் சுத்தஞ்செய்தபின்னர், வெற்றிலைப்பாக்கைக்கொடுத்து தூபதிபஞ்செய்து அழகிய திருநீறு தரித்துக் கண்ணாடி காட்டி பட்டுக்குடை பிடித்து வெண்சாமரையும், ஆல வட்டமும் வீசி ஆசனத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஞானாகிரியருக்கெதிரேதமது இருகரங்களிலும் மலரைநக திக்கொண்டு நின்றனர்.

இப்பால் ஞானாகிரியரானவர்

பூதங்களல்ல பொறியல்ல வேறு புலனல்ல வுள்ளமதியின்
பேதங்களல்லவிவை யன்றி நின்ற பிறிதல்லவென்று பெரு தூல்

வேதங்கிடந்து தடுமாறும் வஞ்சவெளி யென்பகூடன் மறுகிற்
பாதங்களுவகனை யிந்தனாதி பகர்வாரை யாயுமவரே.

என்னும் தத்துவங்களைக் கடந்து அவற்றிற்குட்ப
டாது விளங்குவதாகிய சிவத்துடன் அறிவுகலக்கப்பெ
ற்று மகிழ்பவராகிய மாணிக்கவாசகர்மேல் அன்புவைத்
துக் கிருபாபோக்கஞ் செய்து, உலகத்திலுள்ள ஆன்ம
கோடிகளுக்கும் உண்மை ஞானத்தை விளக்குவதான
பஞ்சாட்சர உபதேசஞ் செய்யச் சங்கற்பித்து அப்பஞ்
சாட்சரத்திலும் சிவபீஜத்தை முன்னதாக மாறுவதால்
ஏற்படும் காரண பஞ்சாட்சரத்தை மாணிக்கவாசகரது
திருச்செவியின்வழியே உபதேசஞ் செய்தனர்.

இங்ஙனம் உபதேசம் பெற்ற மாணிக்கவாசகரானவர்
இனியில்லாப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு தமது ஞானாகிரி
யரது திருவடித்தாமரைகளில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்த
னர்.

உடனேசிவபெருமானாவர் தமது திருவடிகளிரண்டி
னையும் அவ்வன்பரது கிரகின்மேல் வைத்துத் திருவடி
திட்சையஞ்செய்தனர்.

அங்ஙனம் சிவ திட்சை மேற்பட்டவுடனே ஸ்ரீமம்மா

ணிக்கவாசகருக்கு முன்னிருந்த பசுகரணங் கெட்டுச்
 சிவகரணமுற்றுச் சிவபெருமானது திருவழகனாகக் கை
 களாரப்பிடித்தெடுத்துக் கண்களிரண்டிலு மொற்றிப்
 பின்மார்போடணைத்துக்கொண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன்
 எழுந்து, சிவபெருமானாக் கண்ணாரக்கண்டு எதிரே
 நின்று நமஸ்கராஞ்செய்து இரண்டு கரங்களையும் சர
 மேற்கொண்டு விஷ்ணு, பிரமர்களால் தேடியும் காணப்
 படாத தேவரீரே ! இவ்விடத்தில் அடியோனை ஆளுதற்
 பொருட்டே ஞானாகிரியார் வேடங்கொண்டு எழுந்தருளி
 வீர்போலும் ! என்று மனமிளகி;

“ ஐயனெயெனை யாண்டருள் புரியும்
 ஆதியெயுழையணிமழு விருங்குங்
 கையெனெகொடுங் காலனை முனியுங்
 காலனேயிரு கண்ணினுண் மனியே
 செய்யனையடி போற்றியென் பெரிய
 செல்வமேயடி போற்றிப்பொய் யினர்தம்
 பொய்யனையடி போற்றியெவ் வுயிர்க்கும்
 பொதமேயடி போற்றியென் றமுதூர்.”

இவ்வண்ணம் பலநாமங்களைச் சொல்லியபுதுனர்.

இவ்விதம் நிகழங்காலையில் திருவாதவூரரது பாப்
 கையாகிய இருள் நீங்கி ஞானமாகிய தேஜஸ்-உண்

உர்னது போல் சூரியனுனவன் கீழ்த்திசையின்று
உறியமானான்.

உடனே மாணிக்க வாசக ராஜவர் சிவபெருமான்
இராத்திரி தரித்த மாலைகளின் பாரபாற்றுவென்று மலர்
ங்கலங்கி ஆவைகளைப் பெல்லாம் மாற்றினர்.

சிவபெருமானோ, பொறு விடிந்தது. இனித்தருள்
வரரைதலியிடத்திற்கொண்டு. நாம் சிவாகமம் உரை
தருளவேண்டுமென்றெண்ணி அங்ஙனமே யழைத்துச்
சென்று ;

சுவாகமோபதேசம் செய்தல்.

“ சுளிம்பு தோய்ந்தசெம் பெனவுளை மருவர்
கருமை கூர்மலக் கல்கடது கல்கும்
பலிங்குபோன்ற துன்றன்மை முழுவத்தின
பற்றினுலுடல்பல வெடுத்து முன்றாய்
வளங்குலாம் புவனந்தொறஞ் செய்முன
வல்லி னைப்பா ன்ருமுறை நெறியே
யளந்து நாந்தர துகர்ந்து மேறுகர்வு
மாக்கியே திரிந்தனை மனவருக்கால் ”

என்றபடி ஓ அன்பனே ! உன்னை அநாதியே தோய்
துள்ள மலமானது செம்பினைச் சேர்த்துள்ள சுளிம்பு

போல் கூடியிருக்கும். உன்னுடைய தன்மையோ, எதிர்
 பட்ட வரிணைக்களைப் பற்றித் குணமுடைய பளிங்கு
 டோன்றதாம். அப்படிப்பட்ட அநாதி மலத்தின் சம்பத்
 தத்தால் நீ எண்ணிறந்த செப்பங்களையெடுத்து உழன்
 றாய். அங்ஙனம் எடுத்த ஜெனமங்களில் அந்தந்தப் புல
 னங்களில் செய்யும் வினைப்பயனின் கிரமத்தையறிந்து
 அதை அளவு செய்து உனக்கு உண்பிக்க நாம் கர்த்தா
 வாவோம். நீ உண்ணுதற்குச் சுதந்தர முடையவனா
 வாய். ஆனால் அங்ஙனம் உண்ணுமிடத்தில் அதை
 விட்டு ஆகாமியத்தை விளைத்து உனது அஞ்ஞானத்
 தால் திரிந்தாய்; என்று ஞானமே திருமேனியாக எழுந்
 தருளியிருந்த சிவபெருமான் உபதேசிக்க, ஸ்ரீமம்மாணி
 உகவாசகரானவர்;

“செய்துளோர் பெறும் வினைப் பயனொருவர்

சேர்க்க வேண்டிவ தில்லெனி னிதுமே

செய்துமேலிது நுகர்வதென் றறிவ

தில்லை வீண யென்றிசுட மறியா

புய்தலாகிய நன்னெறி யுணரா

வுணையு முன்வினைப் பயனையு முணர்ந்து

மைதவாமல மொழித்தருள் பிரியா

வாழ்கு நல்லுவம் யாமென மதிப்பாய்”

என்றபடி என்னை யாண்டடிமை கொண்டுவிக்க எழுந்தருளியிருந்த, எந்தலைவனே! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளியது எனது மந்த அறிவிக்கு புலப்பட்டது. ஆயினும், வினைகளைச் செய்த ஆத்மாக்களுக்கு அவ்வினைகளின் பயனை நடுவே ஒருவரிருந்து ஊட்டவேண்டுமெனத் தில்லைபென்று விளங்குகின்றதே என்று சொல்ல, அந்தகுச்சிவபெருமானுவர், திருவாதவூரனே! நீ கேட்ட கேள்வி மிக்க சிறந்ததே. ஆனால், அப்படி யிருப்பதாயின் நீ பேரறிவுடையவனா யிருக்கவேண்டுமே, அப்படிச் சில்லை. நீ சிற்றறிவுடையவனா யிருக்கிறாய். ஆகையால் மேல் வருவது இன்ன தென்று, புசிப்பது இன்னதென்றும் அறிந்து சேரமாட்டாய். வினையுஞ்சட மாகையால் அதுவும் வந்து சேராது. ஆகையால் உன்னையும், உன் வினைப்பயனையும் மிக்கு அஞ்ஞாள்வடிவமாகிய மலத்தை நீக்கி நாமே மோட்சத்தைத் தருவோமென்றறிவாயாக என்றனர்.

அதுகேட்ட மாணிக்கவாசகர் சுவாமியை நோக்கிச் சுவாமீ! உலகத்திற் சென்மித்துள்ள ஒவ்வொருவர்க்கும் இந்த மலமானது ஒழிவுபெறாமலிருப்பது ஏன்? என்றனர். அதற்குச் சிவபெருமானுவர் திருவாதவூர

ஸ்ரீ லாவகைத் தார்டல சமைத்த
 றணப்பி லெம்புகழ் சாற்ற லன்புடனா
 மேவு மாஸய மலகிடன் மெழுகன்
 விளக்க நல்விளக் கிடுதலெம் மழயார்ச்
 கேவலானவை செய்யுமிச் சரிதை
 யியற்ற வல்லவர்க் கெம்முல களிப்போம்'

கர்மிடத்தில்தைத்த விருப்பத்தால் எமக்கு அணிதற்கு
 ரித்தாளவைபாகிய புஷ்டமாங்கள் வைத்தலும், புஷ்டம்
 சலோகமொய்யு சுத்தமாக மிக்க விசித்திரமான மாலை
 தொடுத்தலும், எம்முடைய திருப்புகழை எடுத்துப்
 பேசுதலும், ஆலயம் அலகிடுதலும், மெழுகுதலும், தீபம்
 வைத்தலும் சிவனடியார்கள் வைக்கும் திருப்பணியைத்
 தலைமேற்றுகிச் செய்தலுமாய் இப்படிப்பட்ட சரியா
 கிராமங்களைச் செய்து வருவோர்க்கு எம்முடைய சிவ
 லோகத்தில் வாழ்த்திருப்பதாகிய சாலோக பதவியைத்
 உருவொர். இரண்டாவது;

கிரியை.

'கந்த வர்க்கமுக கிளர்மணப் புனையும்
 கவின்கொள் தீபமும் புனிதமஞ் சனமும்
 கொந்த விழ்த்தகன் மலருமம் றுளவுக்
 கொண்டு மாயையின் குறைத்திலான் நிலரா

யைந்து சுத்திசெய்து தகம்புற மிறைஞ்சி
யங்கி யின்சுடன் கழித்தருள் வழிசின்
றிர்த கம்பெருங் கிரியையன் புடனே
யியற்ற வல்லவ ரெம்மரு கிருப்பார்'

வாசனைத் திரவியங்களும், தூபங்களும், தீபங்களும், சுத்தபாகிய திருபஞ்சனமும், நல்ல சாதி மலர்களும் பஞ்சகவ்வியம், பஞ்சாமிர்தமுதலிய பூஜாதிரவியங்களை யெல்லாங்கொண்டு மாயா குணங்களை யெல்லாம் நீக்கப் பெற்று, பூத சுத்தி, திரவிய சுத்தி, மந்திர சுத்தி, ஆக்து மசுத்தி, இஷங்க சுத்தி, என்கிற ஐந்து சுத்திகளையுஞ் செப்து அகத்தும், புறத்தும் எமமைப் பூசித்து ஓமாயி பாகிய அக்கினிகூரியஞ் செப்து முடித்து திருவருளின் வாயே யிருந்து இந்நக் கிரிநாலை பச் செய்வல்லவர்கள் எம்பக்கத்திருப்பதான சாமீபிய பதத்தை நாம சம்பெறுவார்கள். மூன்றுவது :

யோகம்.

‘மூக்கு ணம்புல னேந்துட னடங்கி
மூல வாயுவை பெழுப்பிடு வழியைச்
சிக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழியைத்
கிறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி புடன்தோய்த்

தக்க உஞ்செழுத் தோரெழுத் துருவார்

தன்மை கண்டரு டரும்பெரு வெளிக்குே

புக்க முந்தின ரெமதுருப் பெறுவார்

புவியில்வேட்டுவ நெடுத்தமென் புழுப்போல் '

என்றவண்ணம், ராஜஸம், தாமசம், சாத்துவீகம் என்
னும் மூன்று குணங்களையும், சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம்,
ரசம், கந்தம் என்னும் ஐம்புலன்களையும், உள்ளேயடங்
கச்செய்து மூலாதாரம் என்னும் இடமாகிய இத்தேகத்
தின் கண் பலத்துவாரத்திற்கும், ஆண்குறிக்கும் இடை
யோடுக்கும் ஒரு முக்கிய ஸ்தானத்திலடங்கியிருக்கின்ற
பிராணவாயுவை, இரேசக, பூரககும்பகங்களாகிய அக்
கினியால் எழுப்பி, சுழிநாஸ்தானத்திற்கு ஆதாரமாக
விருக்கின்ற இரண்டுகண்களையும் மூடி மனக்கண்ணா
டிய ஒருவழியைத் திறத்து நடனஞ்செய்கின்ற சிலம்
பின் ஓசையோடு தொடர்ந்து சென்று தகுதியான பிர
ணவ பஞ்சாட்சர ரூபமாதலாகிய குணத்தைத்தரிசித்து
திருவருளைத் தருகின்ற பூரவெளியிற் சென்று அமுந்தின
வர்கள் புழுவானது குளவிருபம் பெற்றதுபோல் எம்
மைப்போலாதலாகிய சாஸுப்பியத்தை யடைவார்கள்.
என்றாவது;

ஞானம்.

‘பரந்தவான்கலை முழுதுமா கமதால்
பகுதியும்பல சமயசாத் திரமும்
தெரிந்து சேர்ந்ததில் வாய்ந்தமும் பொருளின்
சேதி யேபொரு ளெனமனந் துணிந்து
புரிந்து போந்துள சிற்றறி வனைத்தும்
போக்கி யவ்வுறி வெனச் சிவபோதம்
விரிந்து தோன்றுநெஞ் சுடையவித் தகரே
மேன்மை யானநம் மெய்ப்பதம் பெறுவார்

என்றவண்ணம் விசாலமாகிய அறுபத்து நான்கு கலைகளையும், ஆகமங்களையும், பலவகைப்பட்ட சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்து அச்சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூன்று பொருள்களின் இலட்சணங்களை உள்ளபடியே யுணர்ந்து அக் கலைஞர் அமுதிர்ச்சியால் தம்மிடம் குடிகொண்ட அஞ்ஞானத்தை நீக்கிச் சிவபோதம் வெளிவரப்பெற்ற மனத்தையுடைய பெரியோர்களை நம்முடைய சாயுஜ்ஜியபதத்தைப் பெறுவார்கள் என்றும்,

“மறை நான்கும் பயின்றொழுதி யிட்டிகளும்பலவியற்றி
மல்லன் ஞாலத்

திருவாத புகழ்படைத்து மீசனிடத் தன்பிலணா

பெண்ணு துள்ளம்

புறமோதிக் கொலையின் று மதுமாந்துங் கொடும்பாவப்

புலைய ரேனும்

அறவாணன் திருவடிக்கி ழுன்பினரே லவரெம்மை

யடிமை கொள்வார்.”

என்ற ஆன்றோர் வாக்கின்படி பாப ரூபத்தைப் பெற்ற வராயினும், இழிந்த குலத்தவராயினும் நல்லொழுக்க மில்லாதவராயினும், நம்மிடத்தில் அன்பு செலுத்தாத வராயினும், திருநீறு உருத்திராட்சம் தரித்துச் சிவவே டம் பூண்ட அன்பர்களைக்கண்டால் அவர்களிடச் சூ மிக்க அன்புகாட்டி அவர்களுக்கு சுகபோஜன நலகு மவர்களிடத்தில் மிக்க அன்பராயிருப்பீ ராயின் என னும் அகங்காரத்தையும் எனது என்னுயரரசா த்தை யும் நீக்குவோராவார் என்றும், உன்விடத்தில் விரிந்த ருக்கின்ற சஞ்சிக வினையானது எம்முடைய சட்சுதிட் டச்சரினாலே வெந்து நீராயிற்று. இச்செனாத்தில் அது டவிக்ஞர்படி கட்டப்பட்ட ரோரத்துவம் இக்தத்தெகக் துடனேபோம். உன்னுடைய புந்தியில் தங்கிய திருவ ருளானது ஆகாமிய வினைகளையொழிக்கும். ஆதலின் நீ உன்னுடையவைக றினைத்திருக்கின்ற பொருளும்,

உயிரும், உடலும் நம்முடையனவாகும். ஆகையால் நீ இனி உன்னைப்போல் மாண்டவடிவங் கொண்டுவந்த நமது வடிவ உன்மனத்திற் சேர்த்து வைப்பாய். இதுவே உனக்குப் பேருபதேசமென்றும் திருவாய்மலர்த்தருளினார்.

இவ்வண்ணம் சிவபெருமானார் உபதேசிக்கவே ஸ்ரீபாணிக்கவாசகப்பெருமானார் மிகவும் மனத்தின்கண் சந்தேஷங் கொண்டவராய் சிவபெருமானது திருவடிகளில் அடியற்றமரபுபோல் விழுந்தெழுந்து நான் செய்த சூற்றங்களுக்கெல்லாம் மனமிரங்கி நான் சீவன் முத்தனாகப் பொருட்டுத் தேவரீரது சொற்பத்தைக்காட்டியிருளினார் என்று சொல்லித் தமது சிரசின்மேல் இரண்டு கரங்களையுங் குவித்துச் சுவாமியை நோக்கி, ஸ்வாமி ! எனது பொருளும், உடலும், நானாகிய உயிரும், இனி உம்மாதாவேநினைத்தேன் என்று சொல்லித்தனது ஆரணங்களையும், பாண்டியராஜனால் கொடுக்கப்பட்ட பொருள்களையும் ஆசிரியருக் கெதிரேவைத்து நமஸ்காரஞ்செய்தார்.

இங்ஙனம் பாணிக்கவாசகரிடத்தில் நிகழ்ந்த செயல்களையக் கண்ட சிவபெருமானாவர் அன்பனே ! இப்பொருள்களையெல்லாம், சிவாலயத் திருப்பணிக்கும்,

தவசிரேஷ்டர்களுக்கும், தரித்திரர்களுக்கும் கொடுத்து விடுமென்று புகன்றனர்.

அவ்வாறே மாணிக்கவாசகரானவர் தம்பாவிருந்த பொருள்களைப் பெல்லாம் செலவிட்டுத் தாம் ஞானபோனகத்தையுண்டு லீவன் முத்தராய் அரசவேடத்தைத் துரந்து திருநீற்றுப் பூச்சினையும், கோவண வுடையையும், அழுதகண்ணும், விரித்தமயிருமுடைபவராய் டசா சுபிடித்தவரைப் போலிருக்கக்கண்ட தம்முடன் வந்த சேனைத்தலைவர்களும், சுற்றத்தார்களுமாகிய யாவரும் அந்த மாணிக்கவாசகருக்கெதிரே சென்று அவரைத் தொழுது வணங்கி, ஐயா! நீர் வருதல்வேண்டும் என்று அழைத்தனர்.

அதற்குத் திருவாதவூரரானவர் அஞ்ஞானத்தில் அமிழ்ந்துகிடக்கின்ற நீங்கள் யார்? மாயையாகிய பொய்ப் பேச்சுகளைப் பெல்லாம் நம்மிடத்தில் சொல்லவேண்டாம் தூரவிலகிப் போய்விடுங்கள் என்று சொல்லினார்.

உடனே, அந்தப்படைத்தலைவர் முதலாயினோர் மிகவும் மனம் வருந்தினவராய் இது செய்தி நமது அரசனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி அரிமர்த்தன பாண்டியன் கொலுவிருக்குஞ் சூர

மண்டபம் வந்து சேர்ந்து அரசனை நோக்கி, அரசே! தங்களது திருப்பேரைப் பூண்டு மந்திரியாயிருந்தாரது செய்கைகளைச் சொல்லுவோம் கேட்பீராக. அவரும், நாங்களும் மதுரையை நீங்கி அநேக காவதங்கள் கடந்தபின்னர் திருப்பெருந்துறை யென்னும் ஊரைப்போய் சேர்த்தோம். அப்பட்டணத்தின் மத்தியில் ஒரு பூஞ்சோலையிருந்தது. அதற்குள் சென்றோம். அங்கே ஒரு குருத்தமரத்தின்கீழ் ஒரு பெரியவர் தம்மை அநேக அடியார்களுக்கு எழுந்தருளி யிருந்தனர். அப்பெரியவரிடத்தில் உமது மந்திரியார்சென்று சிலநேரம் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்து ஓ சங்கர! சிவனே! நமஸ்காரம் என்று சொல்லி அவரது திருவடிகளில் விழுந்து நாம் தரித்துக்கொண்டிருந்த ஆபரணங்களையும், சூதிகொள்ளக் கொண்டுபோன திரவியங்களையும் அவருக்கே கொடுத்துவிட்டுத் தமது உடல்முழுதும் திருநீற்றைப்பூசிக்கொண்டு, ஒரு கோவணத்தையே உடைபாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். நாங்களும் அவருக்கு இதமான வசனங்கள் அநேகஞ்சொல்லி யழைத்தோம். எங்கள் முகத்தைத் திரும்பியும் பார்த்தாரில்லை. பித்தம் கொண்டவர் போலிருக்கின்றார். ஆகையால் தேவநீரிடம் முறையிட விரைந்து வந்தோம் என்றனர்.

அது கேட்ட அரசன், மிகவும் கோபாக்இரங் கொண்டவனாய்த்தமது உடல் முழுமைக்கும் வேர்வையுண்டாக இப்படிப்பட்ட மந்திரிமார்கள் அரசனிடத்திலிருப்பாரானால் அரசு செல்வங்களுக்கு என்ன குறைவாயிருக்கும்? என்று மனத்தில் எண்ணினவனாய்ப் பின்னர் வருமாறு ஒரு ஒலையில் எழுதிக் காற்றினுங் கடிதாகச் செல்லும் ஏவலர்களைக்கூட இந்த வேலைப்பைக் கொண்டுவர்த்த திருப்பெருந்துறையிலிருக்கும் நம்மந்திரி பாருக்குக் கொடுத்து ஒரு தினத்திலேயே அவரைக் கைப்பிடியாகக் கொண்டுவருங்கொன்று அவர்கள் கையில் கொடுத்தான்.

உடனே அரசனது உத்தரவின்படியே ஏவலாளிகள் மிகவும் கடிதாகச்சென்று திருப்பெருந்துறையைடைந்து சிவபெருமானிடத்தில் மிக்க அன்பினராயிருக்கின்ற திருவாதவூரரைக் கண்டு, ஐயா! இது அரிமர்த்தனபாண்டிபராஜனால் நேவரீருக்கு வரைந்து விடப்பட்ட திரு முகமாகும். இதை நாங்கள் பார்ப்பது அவசிபமாகும் என்று கை நீட்டினர்.

அதற்குத் திருவாதவூரரானவர் சிவனது திருமுகத்தையே யல்லாமல் வேறொரு திருமுகத்தைப் பாராதவி

லையிலிருப்பவராகையால் அதை நீங்களே வாசித்துச்
சொல்லுங்கொள, அவர்களில் ஒருவன் படிக்கத்தொ
டங்கினான். எப்படி யென்றால்,

‘தென்னவ னரச னோலை தென்னவன் பிரம ராயன்
என்னுந் லமைச்சர் காண்க வெல்லையி றனங்கொண் டேசி
கொன்னு பரிகொ ளாமற் கோவணங் கொண்ட ரீது
மன்னர்தங் கருமஞ் செய்வார் வண்மையென் றுவகையுந்
[ரோம்.

வையக மன்ன ராகி வாழ்வதின் மனைக டோறும்
எய்திய வுதரத் தீயா லிரப்பது பெருமை யென்று
மெய்தகத் தம்மை யாண்ட வேந்தரைப் பிழைத்து வேறு
செய்வது பலிக்குமென்று தேர்ந்ததூற் றுணிவுக் கண்டோம்.

மன்னரை யடைந்து வாழ்தல் வஞ்சகஞ் சுயிழு நாகந்
தன்னுடன் மருவி வாழுந் தன்மையென் றுணர்வீ ராயிற்
றுன்னுமில் வோல்காணும் டொழுதுநந் தூதர் தம்மோ
டிந்நகர் வருக மாற னெழுத்தென வுரைத்து நின்றான்.’”

என்ற பாட்டின்படி

பாண்டிய நாடு, மதுரை.

மதுராபுரியை யரசாளும் அரிமர்த்தன பாண்டியன்
எழுதுவது : தென்னவன்பிரமராயன் என்னும் சிறப்புப்
பெயரைப்பெற்ற மந்திரி காண்க.

1. நீர் அளவு சொல்லப்படாத நிகுந்த திரவியத் தைக் குதிகா கொள்ளு நிமித்தம் கொண்டுபோய் இது வரைக்கும் குதிகா கொள்ளாமல் கோவணங் கொண்டீர். ஆகையால் அரசரறுமந்திரித்தொழின்மை செய்பவர்களுடைய வண்மை இவ்வகைத்தானதென்று மிகவும் மனமகிழ்ச்சியடைந்தீதாம்.

2. இவ்வுலகத்தை அரசாண்டு சம்பத்துடன் வாழ்வதைக்காட்டிலும், பரிவந்தடுத்தால் வீடுகள் தோறும் இரத்துண்பதுவே பெருமையாகுமென்றும், பிரிதிமோதம்மைச் சவரட்டினை செய்த அரசருக்குத் தீவரு செய்து தாம் வேறொரு கருமஞ்செய்வது பயன் இமென்றும் நீர் கற்ற நூலிலாராய்ந்துணர்ந்த துணியையும்கண்டோம்.

3. அரசர்களைச் சேர்ந்து வாழ்வது வஞ்சகத்தோடு ஒளித்து வைத்திருந்து சமயம் வாய்த்தபோது கக்கும் விஷத்தையுடைய சர்ப்பத்துடன் கூடிவாழும் தன்மைபோலாபென்று நீர் அறிவீரானால், நாம் எழுதிய இந்த ஓலையைக்கண்டவுடன் கமமுடைய எவலாட்களுடனே மதுரைப் பகரத்திற்கு வருவீராக.

இங்ஙனம் :

அரிமர்த்தனபாண்டியராஜன்

இவ்விதமாக வாசிக்கப்பட்ட ஒலையைக்கேட்ட மாணிக்கவாசகரானவர், சிவபெருமானுடைய அடியார்களே எம்மையடிமையாக வுடையவர்களல்லாமல் இவ்வோலைவரவிட்ட அரசனே எனக்குத்தலைவனென்றும், அவனிடத்தில் நான் பிழை செப்தேனென்றும், அவ்வரசன் எழுதிவிட்டதென்னகாரணமோ? என்று மனத்தில் நினைத்து, எமனுடைய ஒலையைக் கொண்டுவருந்தூதர்களே சிவபெருமானுடைய கிருபையால் எம்மை வந்தனுமமாட்டார்களே, சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் ஒருவருக்கும் அஞ்சமாட்டார்களே என்று சொல்லிக்கொண்டே சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயிலினுட்சென்று, ஆங்கு கைகளைச் சிரமேறகூப்பி நமஸ்காரஞ்செய்து புண்ணிய மூர்த்தியே! சாப்பாடரணனே! ஆபத்துக்காலத்தில் ஆதரிக்குந் தலைவனே! என்று பலபடச்சிந்தித்து, சுவாமீ! மதுனாபை! அரசாண்டு கொண்டுவரும் அரிமர்த்தன பாண்டிமானவன் நான் இன்னும் குதிரை கொண்டுவரவில்லை பென்று கடுஞ்சினங்கொண்டு என்னை வருவதாகச்சொல்லி ஒலைவிட்டிருக்கின்றனன் என்று முறையிட்டன.

அதுகேட்ட சிவபெருமானாவர், அன்பனே! நீ மனம் வருந்தற்க. என்று சொல்லித் திருநீறு சாத்தி

பொன், ரத்தினம் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களையும், நல்ல வஸ்திரங்களையும் கொடுத்து முன்போல் மத்திரிவீட்டத்தராக்கி, ஒருநல்ல மாணிக்கம் ஒன்றையும் கையிற்கொடுத்து நீ உன்னையழைக்கவந்த தூதர்களுடன் சென்று அரசனைக்கண்டு நான்கொடுத்தித்த மணியையுங் காட்டிக் குதினாகளெல்லாம் ஆவணிமாசத்திலே மூலநட்சத்திர தினத்திலே வந்துசேரும் என்று சொல்லியிருப்பாயானால், நாம் ஆன்றைக்கு குதினாகளைக் கொண்டு வருகின்றோம் என்று சொல்லி மாணிக்கவாசகருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினர்.

இப்பால் மணிவாசகப்பெருமானார் சிவபெருமானை நீங்கிவர, மனம்பொறுதவராய்க் கன்றை நீங்கிப் போகுநதலையிற்றுப் பசுவைப்போன்று கண்களிரண்டிலும் நீ னாச்சிந்தக் கதறிக்கதறியழுது ஐடனே! என்னை நீக்கி னேபோ; என்று மனத்தின்கண் சிவபெருமானது பஞ்சாட்சரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே தம்மையழைக்க வந்த தூதர்களுடன் திருப்பெருந்துறையை நீங்கி மதுராபுரியில் வந்து சேர்ந்து, தமது அரசனாகிய அரிமர்த்தனபாண்டியனது சபையிற்சென்று அவனைக்கண்டு வணக்கஞ்செய்து சிவபெருமானார் கடாட்சித்தருளியபா

ணிக்கத்தைக்கையுறையாக அரசனிடம் வைத்து அவனுக்கெதிரே நின்றனர்.

அதுகண்ட அரிமர்த்தன பாண்டியராஜனுனவன் மணிவாசகப்பெருமானிடத்தில் அத்தியந்த ஆசையுடையவனாய் மந்திரியாரே! நீர் வழக்கம்போலிரும் என்ன அவ்வாறே மாணிக்கவாசகரும் தாம் எழுந்தருளியிருந்தற்குரிய பீடத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

அதன்பின்னர் அரசனான சிறிது தாமதித்து மாணிக்கவாசகரைப்பார்த்து நீர் குதிரை கொள்ளு நிமிததும் நாம் கொடுக்கப்பெற்றுக்கொண்டுபோன திரவிடங்குளையெல்லாம் என்செய்தீர்? என்று வினாவ; அதற்கு மாணிக்கவாசகரானவர், அரசனே! நீர் கொடுத்த திரவிடங்குளையெல்லாம் கொண்டுபோய் இலட்சணப்பழுது சிறிது மில்லாதனவும், நான்குவேகங்களையுங்கொண்டனவும், உயரத்த சாதிபிளவுமாகிய குதிரைகளையெல்லாம் விலைக்கு வாங்கிய பின்னர், அங்குள்ள பிராமணர்களிடம் சென்று அக்குதிரைகளை மதுனாமா நகருக்குச் செலுத்த நான் பார்த்ததில் அவர்கள் ஆவணிமாதத்திலே மூல நட்சத்திர தினத்தில் செலுத்தலாம். அது மிக்க உயர்த்தநாளாகும் என்று சொல்லினர். ஆ

கையால் அஞ்சாள் வருமளவும் இவ்விடத்திலிருக்கலா
மென்று திருப்பெருந்துறை யென்னுமரிருந்தேன்.
நதுணரது உம்முடைய சேனைகளெல்லாம் சிக்கிரமே
திரும்பி உம்மிடம் வந்து சில பொய்வசனங்களைக் கூற
கேட்டு என்மீது கோபித்து ஒலை வரவிட்டார். அதி
னால் நான் வந்துவிட்டேன். ஆனால் குற்றங்கள் மாத்
திரம் மேலே சொல்லியநாளில் வந்து செரும் என்ற
வர்.

இவ்வாறு மாணிக்கவாசகர் சொல்லக்கேட்ட அரசனா
னவன் உம்மிடத்தில் எனக்குண்டாயிருந்த நண்பை நீக்
குசிமித்தம் பிறர் சொன்ன சொல்லைக்கேட்டுக் கோபங்
கொண்டு ஒலையெழுதினான். ஆகையால் உமக்கு இது
விஷயத்தில் வருத்தம் வேண்டாம் என்று சொல்லித்
தன்னுடைய அரசன்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு
போய்த் தன்பக்கத்திலிருக்கச் செய்து விலையுயர்ந்த வ
ஸ்திரங்களையும் பொன்னாபரணங்களையும் தரித்துக்கொ
ள்ளும்படி கொடுத்து முன்போலவே இராஜகாரியங்கள்
பாடாத்தும்படி ஆஞ்ஞாபித்துத் தனது கிருகத்திற்குப்
போகுமாபடி விடைகொடுத்துப்பின்.

அவ்வாறே மாணிக்கவாசகரானவர் தமது கிருகத்தி

விருக்க, குதிரைக்கூட்டங்கள் வரவேண்டிய நாளுக்கு இரண்டு நூளுக்கு முன்னதாக அரிமர்த்தன பண்டிய ராஜனது மந்திரிகளில் ஒருவன் அரசன் தனித்திருக்கு ம்போது அரசனிடம்சென்று பொருளை நாடனாகிய அரசனே! சரணம்! சரணம்! என்று சொல்லி லுணக்கஞ் செய்து எம்மையெல்லாம் கிரமத்துடன் பரிபாலித்து வரும் தலைவனே! நான் சொல்லுவதைச் சற்றுத் திருச் செவிசாய்த்துக் கேட்கவேண்டும் என்று சொல்லிச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

அது என்னவென்றால்: தென்னவன் பிரமராயன் என்று உன்னுடைய பெயரை தரித்திருக்கின்ற மந்திரி யாராகிய திருவாதவூரரானவர் குதிரை சொளகுதற்குத் தேவரீர் கொடுத்தருளிய திரவியங்களையெல்லாம் கொண்டுபோய் சோழநாட்டிலுள்ள சிவனடியார்களுக்குக் தானம் செய்துவிட்டார். அது தெரிந்து தேவரீர் கோபங்கொண்டெழுதின ஒலையைக்கண்டு நங்களது கோபத்தை தணிக்கு நிமித்தம் இங்குவந்து சில பிரிய வசனங்களைக்கூறி தேவரீரது கோபத்தைத் தணித்துக் குதிரைகளெல்லாம் ஆவணிமாதம் மூலநட்சத்திரதின தில் வருமென்று சொல்லினர். அவையாலும் பொய்யே யாகும் என்றனன்.

அதுகேட்டவுடனே அரசனுக்கு இனியில்லாக்கடுங் கோபம்பிறந்து தமது தூதர்களில் சிலரை ரோக்கித் தூதர்களே! நீங்கள் மிகவும் சீக்கிரமாய்ச்சென்று சிவ பெருமானார் திருக்கோயில் சொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருப்பெருந்துறையை யடைந்து அவ்விடத்தில் குதிரைக் கூட்டங்கள் இருக்கின்றனவா, இல்லையா? என்று தெரிந்துகொண்டு வாருங்களென்று சொல்லியதுப்பின்.

தூதர்களோ, அரசனுக்கு இவ்வளவு கடுக்கோபம் வந்ததற்குக் காரணம் இன்னதென்று விளங்கவில்லை. ஆகையால் நாம் மெதுவாகச்சென்று வந்தால் நம்மீதும் அரசன் கோபங்கொள்வார் ஆனபடியால் சீக்கிரமே போய்ச் சங்கதியைத் தெரிந்துகொண்டு வந்து சொல்லவேண்டுமென்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு மிக்க வேகமாய்க் காற்றினுங் கடித்து சென்று அத்தினத்திலேயே எவ்விடத்திலும் சுற்றிப்பார்த்துக் குதிரைகளைக்காணாமல் திரும்பி வந்து அரசனைக்கண்டு, அரசரே! நாங்கள் திருப்பெருந்துறையை யடைந்து அவ்வுரைச்சார்த பலவிடங்களிலும் திரிந்து திரிந்து பார்த்தோம் எவ்விடத்திலும் ஒரு குதிரையையாயினும் கண்டோமில்லை என்று கூறினர்.

இவ்வாறு தூதர்கள் சொன்ன வசனத்தைக் கேட்ட அரிமர்த்தனபாண்டியனே, ஆ! ஆ! மிசவும் கன்னியை ருக்கின்றது; என்று திருவாதவூரரை வியந்து கோர்பக் குறியுடன் தண்டலாளர்களைப் பார்த்து நீங்கள் நம்பொ ருள்களைக் கவர்த்திருக்கின்ற திருவாதவூரனை வருத்தி பொருள்களையெல்லாம் வசூல்செய்து வாருங்கள் என ஁சொல்லி யதுப்பினான்.

உடனே தண்டலாளர்கள் பிராமண வருணத்திற் பி றந்தவரான திருவாதவூரரிடஞ் சென்று ஐயா, திருவா தவூரரே! அரசன் உம்மிடத்துக் குதிரை கொள்ளு நீமி த்தங் கொடுத்த பொருள்களையெல்லாம் வாங்கிவரச சொன்னார். அதற்குக் காரணம் என்னவென்பீரானால், நீங்கள் சொல்லியபடி திருப்பெருந்துறையில் ஒரு குதி னாகூட வில்லை யென்று தூதர்கள் மூலமாக அரசன் தெரிந்து கொண்டதே யாகும். ஆகையால் இனி உம் மை அரசாளவொட்டான் உம்மிடத்தில் வைத்திருந்த ஆசையை இன்றோடே விட்டுவிட்டான் என்று சொல் லி, இப்படியிருப்பதால் அரசன் கொடுத்த பொருளைக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்று கேட்டனர். அதற்குத் திருவாதவூரரானவர் ஒன்றும் புகடாமல் மௌனமாயிரு க்கவே, தண்டலாளர்கள் அமைச்சரிமைக் குறித்தாயி

ருந்த வேடத்தை நீக்கித் திருவாதவூரரைப் பலவந்த மாகச் சிறைச்சாலையில் வைத்தார்கள்.

அப்பொழுது சூரியாஸ்தமனமாய் இருளென்னும் பேதைப்பெண் வந்து குழிகொண்டனள்.

அவ்விராத்திரியில் மதுரையில் வாழ்வோரெல்லோரும் அத்தோ! இந்தத் திருவாதவூரரனைவர் அசனது பகையை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு முடைத்தாவரோ இத்தற்கு நாம் என்ன செய்வோம்? என்று சொல்லி இரங்கித் தலைவர்களைப் பிரிந்த மகளிர் போல்துன்பத்தை யடைந்து நித்திரை செய்பாமலே வருந்தி விழித்திருந்தனர்.

இங்ஙனமிருக்குஞ் சமயத்தில் மாணிக்கவாசகருக்கு ண்டான இடையூற்றை சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு முறையிடுவனபோல் செவந்த உச்சிக் கொண்டையை யுடைய சேவல்களெல்லாம் கூடப் பொழுது விடிந்தது.

எங்களுடைய தலைவனாகிய சிவபெருமான் இன்றைக்கே மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இது காறும் ஆரோகணித்திருந்த நிஷபத்தினமேல் ஏறாமல் சூதினாயின்மேல் ஏழிவருவார். அதை யாவர்க்குங் அறிவிக்கும்

பொருட்டே நான் வந்தேன் என்று சொல்லுவது போலச் சூரியனாவன் கீழ்த்திசையில் தோன்றினான்.

அது காலையில் பூவுலகத்திற் செங்கோல் செலுத்துகின்ற அரிமர்த்தன பாண்டியன் நித்தினாயினின்றும் எழுந்து நித்தியகன்மமுடித்துச் சிவபூசைசெய்து இராஜகோலங் கொண்டவனாய்த் தனது ஆகாயமளாவிய அரண்மனையே முகப்பில்வந்து எழுந்தருளியிருந்தான்.

தண்டலாளர்களோ, சிறைச்சாலையில் யாதொரு மனத்தளர்ச்சியுமின்றி யிருந்த மாணிக்கவாசகரிடஞ்சென்று ஐயா ! நீர் அரசன் குதிரைகொள்ளக் கொடுக்கப் பெற்றுச் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்துவிட்ட திரவியங்களை யெல்லாம் இப்பொழுதே கொடாமற்போவீரானால் உம்மை வருத்தஞ்செப்தோம் என்று சொல்லி அத் திருவாதவூரரை அக்கினிபோலு மெரிசின்ற வெயிலினிடைநிறுத்த அவரும் யாதொன்றையுமனத்தில் நினைப்பாதவராய் நின்ற;

அங்குநின்றினைப்பார் தம்மை யாண்டவான் டகையை யுன்னியிங்குணர்ந் தில்லையெல்லோ வென்று தம்மனத்தே சொல்லிச் சங்குவெண்ண குழைபாய் மன்னன் நனக்குவாய் பரிசு வீதனங்கட னாகு மென்று நவின்றசொல் பொய்ம்மை யாமோ.

ஊனுடம் புடைய வாழ்க்கை யொழிந்துனக் கடிமை பென்று
மானிலம் புகலு மாறு வந்துனை யடைந்தேன் தன்னை
மீனவன் தன்பால் மீள விடுத்தனை வேலை நீரு
னானபி னநீ ராற்று நீரொள வாவ துண்டோ.

அறத்தனிச் செல்வி பாக வன்பிலே னின்பா லென்று
வெறுத்திடி லடிபேற் கிங்கு வேறொரு துணையு மில்லை
செறுத்துயர் புரங்கனெல்லாந் செற்றவ னடியான் தன்னை
நிறுத்தினர் வெயிலி லென்றால் நின்புகழ்க் கேற்ற மாமோ

வானநா டவர்க்கு மேலேய் வந்துனக் கடிமை பிப்போ
தானநா னிடெம்பை யுற்று லாருனக் கடிமை யாவார்
நானொ மனத்தார் சொல்லு கல்லுனா யன்றி நின்ற
வீனொ னொருவன் சொல்வ தேறுமோ ஷுளத்தி லென்றார்.

ஓ சங்கரா! அந்தக்காலத்தில் என்னை நோக்கி அன்
பனே! நீ அரச சமுகம் போயிரு; ஒன்றும் பயப்படா
தை. அரசனுக்குக் குதினாகள் ஒப்புவிப்பது எனது
கடைமையாகும் என் அடியேனுக்குச்சொன்னசொல்
பொய்தானோ? நான் உன்னை அடைக்கலமாக அடை
ந்தபின்னரும் என்னை பாண்டியனிடமதுப்பினே. சமு
த்திர ஜலத்தைச்சேர்ந்த ஆற்றுச்சலம் மறுபடியும் ஆ
ற்றுச்சலமாவதுண்டோ? அடியேனிடத்தில் அன்பில்
லையென்று என்னை வெறுப்பாயானால் எனக்கு வேறு

யார் துணைவியிருக்கின்றனர்? உலகத்தில் சிவபெருமானுடைய அனபர்ப்பாரோ மாணிக்கவாசகர் என்னும் பேருடையவராம். அவரிடத்தில் அரிமர்த்தன பாண்டியராஜன் மிக்க செல்வங் கொடுத்துக் குதிரை கொள்ளச் சொன்னான். அவற்றையெல்லாம் அவர் சிவனடியார்களுக்குச் செலவிட்டாராம். ஆகையால் அரசனது உத்தரவுபடி. தண்டலாளர்கள் அவரிடத்தி் விருந்து பொருள் வசூலிக்க வெயிலில் நிறுத்தித் தண்டிக்கின்றார்கள் என்று பேசிக்கொண்டால் அது உன்னுடைய சீர்த்திக்குத்தகுதியானதோ? இப்படியெல்லாம் அடியேன் சொல்லி வருந்துவது உன்னுடைய திருச்செவிக் கேழுமோ? ஏறாதோ? என்று சொல்லியிருந்தனர்.

இங்ஙனம் மாணிக்கவாசகர் கூற்றைத் திருச்செவியில் சிவபெருமான் கேட்டருளி அவ்வன்பரது துன்பத்தை நீக்கக் குதிரை கொண்டுவருந் தொழின்மையை மீக்கொண்டனர்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குதியாயிட்ட சருக்கம். கிளை - 4.

—o—o—o—

ஸ்ரீசிவபெருமானிடத்தில் மிக்க அன்பினால் மனங்க
 லாபவராகிய மாணிக்கவாசகர் அரசனது தண்டலாளர்
 களால் வருந்துவதைத் திருச்செவிசார்த்திய பரமசிவன்
 பிள்ளைகளுக்குண்டான நுன்பத்தைத் தந்தையாயுள்
 ளோர் கிவர்த்திக்கவேண்டியது அவர்களது கடைமை
 யாதவின் காட்டில் ஊளையிட்டு இரவெல்லாம் திரிந்து
 ழலும் நரிகளையெல்லாம் குதிரைகளாகவும், தேவலோ
 கத்தாராகிய தேவர்களையெல்லாம் அக் குதிரைகளைச்
 செலுத்துகின்ற ராவுத்தர்களாகவும், வரத் தமது மனத்
 தின்கண் சங்கற்பஞ்செய்தனர்.

அப்படியே நரிகளெல்லாம் எண்ணக்கூடாத தொ
 கையனவாய்த் திரண்டு குதிரைகளான பின்பு தேவர்க

னும் அவ்வக்குதிரைகளுக்கேற்றராவுத்தர்களாயினார்கள். சீருச்சிற்லம்பலத்தில் ஈடனஞ்செய்கின்றவீரான சிவ பெருமானும் ஆரியதேசத்துக் குதிரைவர்த்தகர் போல் ஸூடங்கொண்டு தமது வேதமாகிய குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டனர்.

அதன் பின்னர் அச்சிவபெருமான் குதிரைகளையும் குதிரை செலுத்தும் ராவுத்தர்களையும் ஒழுங்காக நிறுத்தி வீரர்களெல்லாம் இரண்டு பக்கங்களிலும் சர்வஜாக்கிரதையுடன்வர குதிரைகளின் பாதங்களிலிருந்தும் வெளிப்படும் தூசானது ஆகாயத்தை மறைக்க வேகத்துடன் மிக்க ரூபலாவண்ணியமான குதிரைகளை நடர்த்திக்கொண்டு மதுரையை நோக்கிவந்து மதுரையின் எல்லையைக் குறுகினார்.

அதுகண்ட மதுரையிலுள்ளாரிற் சிலர் விரைவாகச் சென்று வேப்பமாலையை தரித்தவனான அரிமர்த்தன பாண்டியராஜனைக்கண்டு வணங்கி ஒ அரசனே! நமது மதுரையின் மதிப்புறத்தே அளவுசொல்லப்படாத ஆரியதேசத்துக் குதிரைகள் நம்முரை நெருங்கிவந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று புகல உடனே அபசனாவன் தண்டலாளர்களால் வருத்திக்கொண்டிருக்கின்ற பாணிக்கவ! சகர்மேல் மிகுதியும் தேசம்வைத்து அவனா

முன்னதாக வரவழைத்து அவருக்கு உயர்த்த பட்டுவ
ஸ்திரம் ஆபரணம் முதலியவைகொடுத்து, நாம் இவ்
விடம் வந்திருக்கின்ற குதிரைகளைக் காண்போம் வா
ரும என்று அவரை உடனழைத்துத் தனது அரண்ம
னையை விட்டு வெளியேவந்து ரத்னகஜிதமாகிய முத்
துப்பல்லாக்கின்மேல் ஆரோகணித்து வையாளிவெளி
யேமிக்க உன்னதமாயமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சிம்மாச
னத்தின்மேல் முத்தமிழ்க்கவிஞர்கள் புடை சூழவும்,
வேதப்பிராமணர் ஆகி கூறவும், பெண்கள் இரண்டு பக்
கங்களிலும் வெண்சாமரை வீசவும், சில பெண்கள் தீ
ங்குரல் கொண்டு பாடவும் மிக்க விரோதக்காட்சியுட
னவீற்றிருந்தனன்.

அச்சமயத்தில் அன்று ஆவணிமாதம் மூலநட்சத்திர
மாதலால், மாணிக்கவாசகருடைய மனஞ் சந்தோஷிக்
கவும், சந்திரவம்சம் விளங்கவும் எக்காலத்தும் பஞ்சா
ட்சரமும், திருநீறும் சிறந்து நிலை பெற்றோங்கவும், சங்
கங்களும், சின்னங்களும், பேரிகைகளுஞ் சத்திக்க அ
டியிலிருந் தெழுந்துகள் ஆகாசத்திற் பரவப்பெரும் புறக்
கடலானது உலகத்திற் பரவி வருவது போல்வந்த குதி
ரைக் கூட்டங்களை அரிமாத்தன பாண்டியுள் இனிது
கண்டான்.

இவ்வண்ணம் வரப்பட்ட சரிகை வான் முதலிய ஆயுதங்களையும், பட்டுவஸ்திரங்களாகிய உடைகளையும், மயிற்பீலி, முதலியவற்றையுங் கொண்டவராய் ராவுத்தர்களுடன் சிவபெருமானும் ரத்தின கஜிதமாகிய கச்சையிடுப்பிலே கட்டி அதனிடத்தில் உடைவாளைச் செருகிப் பல நிறத்தையுடைய மாலைகளை புயத்திலணித்து, அங்கி உடுத்து, பட்டு வஸ்திரத்தரித்து திருமுகம் மிக்க தேஜஸையுடையவராய் குதிரை ஓட்டுஞ் சவுக்கை ஒரு கரத்திற் கொண்டு இவ்வடிவங் கொண்டவர்கள் இப்பூமியில் யாவரிருக்கின்றனர் என்று தம்மைக் கண்டோர் சொல்லிக்கொள்ளும்படி அஷ்ட திக்குகளிலும் அணித்திருக்கின்ற ஆபரணங்களின் ஒளி விளங்கும்படியாக ஒருவெண் குதிரையின்மேலேறி, வெண்கொற்றக்குடை கீழற்ற யுத்தஞ்செய்வதில் வல்ல குதிரைச்சேனைகளின் மத்தியில் குற்றமற்ற ஆரியர்களுக்கரசன் போல் வந்தனர்.

அப்படிவந்த சிவபெருமானை அரிமர்த்தன பாண்டிய ராஜன் கண்டு தனது மனத்தின்கண் மிகவுமகிழ்ந்து கண்களைச் சற்றுமிமைக்காமல் திரிமூர்த்திகளே இப்படிப்பட்ட அழகுடையவர்களாவுங்களே யொழிய வேறையார் இருக்கின்றனர் என்று நினைத்து; சிவபெருமானை

னவர் கம்மீது வைத்திருக்கும் பெருங்கருணையால் சொல்லியபடியே இன்றைய தினத்தில் குதிரைகொண்டுவந்தாரென்று வெளிவிடாது சிந்தித்திருக்கின்ற மாணிக்கவாசகரை அரசன் பார்த்து ஐயா ! நீர் போய் அந்தக்குதிரைகளை கொணர்ந்திருக்கும் ஆரிய குலத்திபனைக் கண்டு அக்குதிரைகளை யல்லாம் ஒரு வீதியிலே நடத்துப்படி சொல்லுமென்று சொல்ல அவ்வாறே மாணிக்கவாசகரும் சிவபெருமானிடஞ்சென்று ஓசுவாமீ ! பிரமவிட்டுணுக்களால் ஆறியப்படாத தேவரீரின் நிஷ்பவாகனத்திருக்கோலத்தையல்லாமல்குதிரைவாகனத்திருக்கோலத்தையும் இன்றைக்கு தரிசித்து வணங்கஎன்ன தவஞ்செய்தேனோ வென்றும், தேவரீர் சுகள் வடிவமாகிய இந்தவடிவாய் வந்ததனால் இவ்வடிவைக்கண்டு வணங்கப்பெற்றோம். அல்லது நிஷ்கள் வடிவமாக வந்தால் யாவரறிய வல்லவர் ? ஆகையாலன்றோ ? பெரியவர்களெல்லாம் அடியார்க் கெளியவன் அம்பலவாணனென்று சொல்லுகின்றார்கள் என்று உலகத்தார்கள் பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள் என்றும்; இலரிய உபசாரவசனம் சிலமொழிந்து அதன்பின்னர் அரிமந்தநபாண்டியன் சொன்னபடியே ஓசுவாமீ ! அரசனானவன் இக்குதிரைகளை யெல்லாம் ஒரு வீதியே செலுத்தச்சொன்னான் என்று சொல்லினான்.

அதுகேட்ட சிவபெருமான் அக்குதிரைகளை நாகபந்தம், விருதீதம், நெடுவீதியென்கிற மூன்று கடைகளும் பொருந்துமீபடி நடத்திக்காட்டிக்கொண்டு யனோவேகம் போல அரசனுக்கெதிரே வந்தார்.

அதைக்கண்ட பாண்டியராஜனாவன் அக்குதிரைகளுக்கு எசுமானைப்பார்த்து அதிசயித்துச் சிரக்கம் பஞ்செய்து விலையுயர்ந்த வஸ்திரமொன்றை அந்த எஜமானனுக்குக் கைவிரலாற் சுழற்றிக்கொடுக்க. அதை அக்குதிரைத் தலைவராகவந்த சிவபெருமான் தமது சவுக்கின்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு புன்சிரிப்பு செய்தான்.

இங்ஙனம் சிவபெருமான் ஏற்றுக்கொண்டதைகண்டு அரசன் அடா! நாம்கொடுத்த வஸ்திரத்தை மரியாதைக்குரிய இலட்சணங்களால் வாங்காமல் சவுக்கிலேற்றுக் கொண்டானே யென்று கோபங்கொண்டவனாயிருக்கக்கண்ட மாணிக்கவாசகரானவர் அரசனே! கோபிக்கவேண்டாம் அப்படி பெற்றுக்கொள்வது அவர்களது தேசவழக்கமாகும் அதைப்பற்றிக் கோபங்கொள்வது சரியன்று என்று சொல்ல, உடனே அரசன் கோபம் நீங்கினவனுய்ச் சில அஸ்வசாஸ்திர வல்லவர்களை வரவழைத்து அஸ்வநூலில் வல்லவர்களே! நீங்கள் இக்குதிரைகளைப்

பரீட்சித்து இவைகளுக்குள்ள குற்றங்களையும், குணங்களையும் எடுத்துச்சொல்லுங்கள் என்று ஆஞ்ஞாபித்தனன்.

அங்ஙனமே அவ்வசாஸ்திரிகளெல்லாம் ஒருங்கே கூடி மேற்படி குதிரைக் கூட்டங்கள் தங்கியிருக்கும் இடஞ் சென்று சத்திரசுழி, அண்டாவர்த்தம், முதலாகச் சொல்லப்பட்ட சுழிகளையெல்லாம் நன்றாயாராய்ந்து பார்த்துக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டு நீங்கிப் பகைவர்களால் எவ்வகையினும் ஜெயிக்கக்கூடாத வெற்றியினையுடைய அரிமர்த்தனபாண்டியனுக் கெதிரேவந்து ஓ அரசனே! நாங்கள் கற்ற நூலின்படி இங்குவந்திருந்த குதிரைகளையெல்லாம் நன்கு பரீட்சித்தோம். அவைகளெல்லாம் இப்பாண்டிய நாட்டிற்கு மேன்மேலும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய நற்சுழி, நல்வேகம் ரூபலாவண்ணிய முதலியவைகளைக்கொண்டு விளங்குவனவாகவே யிருக்கின்றனவேன்று சொல்லி அரசனை நமஸ்காரஞ்செய்து வந்தே நின்றனர்.

இப்படி அவ்வநூல்வல்லவர் சொல்லக்கேட்ட அரசன் அக்குதிரைகளை விலைமதிக்கவே அத்தொகையானது அரசனுடைய மணிக்குவாசத்தீர்டம் கொடுத்ததுப்

பிய தொழையைவிட எண்மடங்கு அதிகமாபிருக்கவே
ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர்மேல் மிக்க அன்புடையவனாய் மன
மகிழ்ச்சியடைந்து குதிரைகளுக்குத் தலைவனாக ஆங்கு
எழுந்தருளிவந்த சிவபெருமானைப் பார்த்துத் தாங்கள்
இக்குதிரைக்கூட்டங்களை எமக்குக்கூறிய மாறித்தரக்
கூடவீர் என்று சொல்லினான்.

ஆம்மொழியைக்கேட்டுப் பரமசிவனானவர் அக்குதி
ரைச் சரத்தர்களிற் பெரியரொருவனாக கண்டக்கண்
சார்த்த அவர் குதிரைகளின் கயிற்றை மாறிக்கொடுக்
கப் பாண்டியனது காரியஞ்செய்வோரிலொருவர் அக்க
யிற்றை வாங்கிக் குதிரைகளையெல்லாம் லாயத்திற்சேர்
த்தினார்.

உடனே ஆஷ்டதிசைகளிலுமுள்ள ராஜாதிராஜர்க
ளெல்லாம் நடுங்கும்படி செங்கோல் செலுத்துத்தன்மையு
ள்ள அரிமர்த்தன பாண்டியனும், அன்பிற்கனாந்து
தமிழ்வேதபோதுவோராகிய ஸ்ரீமம்மாணிக்கவாசகருங்
காணும்படி குதிரைச் சேவகர்களாக வந்த தேவர்க
ளெல்லாங் குழும்படி மேகம்போன்ற கறுத்த கண்டத்
தையுடைய சிவபெருமானானவர் தேஜோமடமாய் விள
ங்குகின்ற தமது ஆலயத்தின்போயினார்.

அதன்பின்னர் அரிமர்த்தன பாண்டியராஜனானவன் மாணிக்கவாசகரைப்பார்த்து என் அன்பிற்கீழ்த்த மந்திரியாரே! உம்மாலும், சர்வேஸ்வரன் உம்மிடத்தில் வைத்திருக்குங் கிருபையாலும் இப்படிப்பட்ட குதிரைகள் எனக்குக் கிடைத்தனவென்று மிகவும் புகழ்ந்து மனமகிழ்ந்து முன்கோள்மூட்டியவர்களை மிகழ்ந்து அவரை அரண்மனைக்குப்போக விடுத்துப் பெரியோர்களெல்லாம் தம்மையடுத்து மிக்க ஆகுகொடுத்துவரத்தானும் தனது அரண்மனையிற்போய்ப் புகுந்தான்.

இவ்வாறு அற்றைப்பகல்கழிய அன்று இரவு அன்று காலை சர்வேஸ்வரன் தாம் கொணர்ந்த குதிரைகளையெல்லாம் செடிய குரலைக்கொண்டு ஊளையிடும் திறத்தனவாகிய நரிகளாகத் திருவுள்ளஞ்செய்தனர்.

அவ்வாறே குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாகி ஆங்கிருந்த குதிரைகளைக் கடித்துக் கொன்றும், குதிசைச் சேவகங்களை அதம்பண்ணியும், மற்றுமுள்ள சர்வ வீதிகளிலும் சென்று ஊளையிட்டு மிக்க ஆரவாரஞ்செய்து அம்மது ரைமாநகரெங்கும் அலங்கோலமாச்செய்தும் அவைகட்கெதிர்ப்பட்ட அவ்வூர்ச்சனங்கள் இச்சமயத்திலுளங்களை ஆதரிப்பார் இல்லையோ? அத்தோ! அரசனது செங்

கோல் இவ்வளவு திறமுடையது தானே? எனச் சிலரும், அத்தோ! அரசனே, மிக்க கியாமவாயிலாகச் செங்கோல் நடாத்துவோனுயிற்றே, அவனது ராஜ்யத்தில் இப்படிப்பட்ட கெடுதி நேரிடுவதற்குக் காரணம் என்னவோ? நெரியவில்லையே, எனச்சிலரும் மனமிரங்கவும் நரிகள் செய்யும் கெடுதிகளையெல்லாம் வலியுறுத்திரைக்காரர்களெல்லாம் விரைந்து சென்று அரசனது அரசன்மனை வாசற்படியையடுத்து ஓ நீதிதவராத கியாமனோ! நின் தேயுத்தில் குதிரைகளாகிய நரிகள் செய்யும் திங்கைக் கவனியாதிருப்பது என்னவோ? இது பாண்டிய அரசுக்குத் தகுதியோ? என்று கூக்குரல்போட ஆக்கூச்சலானது அரசனது காதில் வேலாயுதத்தைச் செருகியதுபோல் மிகவும் உறுத்துக்கேட்க அரசன் இனியில்லாக் கோபங்கொண்டவனுய்த் தனது இரண்டு கண்களிலும் தீ யெழவும், "உடலம் வியர்வை விடவுமிருப்பதையுணர்ந்த சிவபெருமானானவர் உடனே நரிகளையெல்லாம் அங்ஙனம் மதுரைக்குத் திங்கிழையாவண்ணம் நீக்கினர்.

அதன் பின்னர் அரிமர்த்தன பாண்டியராஜனுனவன் தனது தண்டலாளர்களைப்பாரித்துத் தண்டலாளர்களே, நீங்கள் சீக்கிரமாக இப்பொழுதே சென்று காட்டில்வா

மும் நரிகளையெல்லாம் சூதிகளாகளாக்கிக்கொடுத்த மந்திரியாகிய திருவாதவூரரைக்கொண்டு ஷாநூங்களென்று சொல்ல ; தண்டற்காரர்கள் அங்ஙனமே திருவாதவூரர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாளிகைக்குச் சென்று ஆங்கு எம்மணியாசகப் பெருமானைக் கண்டு, ஐயா! உம்மை அரசன் அழைத்துவரச்சொன்னாரென்று சொல்லினார்.

அதுகேட்ட மாணிக்கவாசகரானவர் புன் சிரிப்பாகச் சிரித்து முத்தினொளிபோல் நிலவினாக்கக்கு ம்திருநீருகிய சந்தனத்தைப் பூசிச்சிவபெருமானது திருவாழ்களைச் சிரமேற்கொண்டு தமிழ் வளர்ப்பானாகிய அரிமர்த்தன பாண்டியனிடஞ்சென்று அவன் பக்கத்தில் நின்றார்.

அங்ஙனம் மாணிக்கவாசகரை நிற்க கண்ட மாத்திரத்தில் அரசன் கடுஞ்சினமேற்கொண்டவனாய் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள மந்திரிமார்களைப்பார்த்து, ஓ, மந்திரிமார்களே, இதோ எம்பக்கத்தில் நிற்கின்ற இவரை நீங்கள் அறிவீர்களா? இவர் யாரென்றால், நாம் சூதிகளாகொள்ளக்கொடுத்தனுப்பிய திரவியங்களை யெல்லாம் ஏழைகளுக்கும், யாசகர்களுக்கும் வள்ளலாகத்தன்னை நினைந்து, “கடைத் தேங்காயை யெடுத்து வழிப் பிள்ளையார்க்கு

டைத்தது போல” த்தானஞ்செய்து விட்டு, மமது ரா
டைச்சார்ந்த காடுகளிலிருக்கும் நரிகளை யெல்லாம்
குதிரைகளாக் கி நம்முன்கொண்டுவந்து காட்டி நம்மை
மயக்கிய சூண்டிருஷர். இவரை நீங்கள் நன்கு பாருங்கள்
என்று சொல்லி,

“தன்னொழில்-வழுவினோர்கள் தமக்குறு தயராஞ் செய்தல்
வன்றிற லரசர்நீதி யாயினு மறைவல்லாளர்
சென்றுயர் தவததினிற்போர் தெரிவையர் விருத்தர்பால
மொன்றிவர்க் குறுகண்செய்தலெம்மனோ ரிபல்பன்றென்று”

என்றபடி தாங்களளிக்குந் தொழிலில் தவறுதல் செய்
தவர்களுக்கு துன்பஞ் செய்யவேண்டியது அரசர்களது
நியாயம். ஆனாலும், பிராமணர், தலசிகள், பெண்கள்,
வயோதிகர், பாலியர் ஆகிய இன்னோர்க்குத் துன்பஞ்
செய்வது நன்றன்றென்று மனத்தில் நினைத்தவனாய்த் த
ண்டலாளர்களை விளித்து, நீங்கள் இவரை என் கண்கா
ணாக விடத்திற் கொண்டுபோய் நல்லவெயிலில் நிறுத்தி
எம்மிடத்துப் பெற்றுக்கொண்டுள்ள திரவியங்களை யெ
ல்லாம் சிறிதும் குறையாவண்ணம் வாங்குங்கள் என்று
ஆஞ்ஞாபித்தனன்.

உடனே தண்டற்காரர்கள் திருவாதவூரனா யுடையத்

துக்கொண்டுபோய் நல்லவெடில் உறைக்கத்தக்க மண
ற ரங்காள விடத்தில் கோடொன்று வளைவுகக்கிழித்
து அதற்குள்ளிருக்கும்படி நிறுத்தினார்கள்.

அப்போது திருவாதவூரரானவர் நரிகளையெல்லாம்
குதிரைகளாக்கி அரசனை வஞ்சித்தும், அதனால் அன்ப
ரை வருத்தியுஞ் செப்கின்ற திருவிளையாடற்காரனான சி
வபெருமானை நிரைந்து ;

“தொல்லையோ நிருவர் தேடுஞ் சோதியே யாது செய்வேன்
தில்லையோ பரவ நின்ற தெய்வமே யாது செய்வேன்
இல்லையோ கருணை நிற்பா லின்றெனையடிமை கொண்டா
யல்லையோ தமியே னின்ன லந்தியோ வறிந்தி லாயோ.

பரித்திர ணரியேயான பான்மைகன் டடியேன் தன்னை
வருத்தின ரிதனை மாற்ற வல்லநீ மாற்றா யாகிற்
றரித்தனை விடத்தை யென்னுந் தன்மையும் புரக்கன் மூன்று
மெரித்தது மிலவாமென்றென்றிரக்கின ரெவர்க்கு மிக்கார்.”

என்று பூர்வீகத்தில் திருவண்ணாமலையின்கண் விஷ்ணு
பிரமர்களால் தேடப்பட்ட சோதி சொரூபனே ! தில்லை
மூலாபிராவர் துதிக்கும்படி ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்
தருள்கின்ற ஸ்ரீகடராஜனே ! நான் என்செய்வேன் ? அடி
பேன்மீது திருக்கருணை யில்லையோ ? இப்பொழுது நீ

என்னையடிமை கொண்டவனல்லையோ? என் அரசனா
 பெடுத்துன்பத்தை யறிந்தனையோ? அறிந்திலையோ?
 அரசன் நீர் கொண்டுவந்து காட்டிய குதிரைகளெல்லா
 ம் நரிகளாய்ப் போனதைக்கண்டு அடியேனை வருத்தி
 னான். இதை மாற்றவல்லவராகிய தேவரீர் மாற்றாது
 விட்டு விடுவீரானால் பூர்வத்தில் தேவர்களது உயிர்களை
 க்காப்பாற்றி அவர்கள் மனைவியரது மாங்கல்ய சூஸ்தி
 ரத்தை நிலை நிறுத்தற்பொருட்டு அவர்களாலும், அசுர
 ர்களாலும் கடையப்பட்ட திருப்பாற் கடவினினு மு
 ண்டான ஆலகால விஷத்தையுண்டு கண்டத்தினின்றுத்தி
 னீர் என்பதும் திரிபுர தகனஞ் செய்திரென்பதும் பொ
 ம்யாகவே முடியும் என்று மனமிரங்கி வருத்தித் துதித்
 திருத்தனர்.

அதுகேட்ட சிவபெருமானாவர். தெய்வகங்கையை
 ப்பார்த்து நீ வையை நதியில்போய்ப் பிரவேசித்து நமது
 அன்பராகிய திருவாதவூரருக்கு அரசன் விளைவிக்குங்
 துன்பத்தை மாற்றக்கடவை யென்றழப்பினர்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மண்சுமந்த சருக்கம். கிளை - 5.

—o—o—o—

ஸ்ரீ சிவபெருமானது ஆஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்
டதெய்வ கங்கையானது மிக்க ஆரவாரத்துடன் ஆ!
ஆ!! வெகு விரைத்! வெகு விரைத்!! பாண்டியனா
ஸ்ரீமாணிக்கவாசகனா வருத்தினான்? அவன் அப்படி
செய்யானே, அவன் வருத்துவதை நான் பார்க்கிறேன்
என்று சொல்லுவதுபோல் கோஷித்துப் பிரவாகித்து
வையை நதியிற்கலந்து பெரிய சமுத்திரத்தைப் போல
எங்கு பார்த்தாலும் வெள்ளம் வந்தது, வெள்ளம் வந்
தது, மதுரைமா நகருக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ?
தெரியவில்லை என்று பலரும் பேசிக்கொள்ளும்படி
ஜலந்தேக்கெடுத்து மதுரை நகரத்து மதிப்புறத்தில
வந்து மோதிற்று.

அது கண்ட அரிமர்த்தன பாண்டியனானவன் அக்கா
லத்து வழக்கப்படியே சீக்கிரத்தில் நமது அரண்மனே
யைவிட்டு நீங்கிவந்து பொன், பூ, முத்து, வஸ்திரம் ரத்
தினாபரணம் முதலியவற்றை மிக்க விலைபுயர்த்ததட்டில்

வைத்து பல்வித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கச் சுமந்து
பாதசாரியாய் வையை நதியை லோக்கிச்சென்று அதை
ச்சமீபித்து இவற்றையெல்லாம் அந்த ஆற்றில் விட்டு
எங்கள் தாய்போன்றவளே ! எங்களைக் காட்பாற்றுங்
கைத்தாயே ! நீயே எங்கள்மேல் இவ்வளவு கோபங்
கொண்டால் வேறு யார் அதைத் தணிக்கவில்லவர்கள்?
ஆகையால் என் ஆம்மணி! நீ கொண்டிருக்கின்ற கோப
ததுக்குக் காரணமாக நானாவது, என் குடிகளாவது
என்னகுற்றம் செய்திருந்தாலும் இவற்றைப்பெற்று அ
தைமன்னித்து உன்கோபத்தைத் தணித்து எங்களை
மட சிவகவேண்டும். என்று சொல்லித்துதித்து வணங்
கிட்டுண்.

இவ்வண்ணம் பல உபசார மொழிகளைச் சொல்லி
யும் வைையபானது சிறிதும் கோபத் தணியாமல் மேலு
மேலும் அலையடித்துப் பெருகுவதை அரசன் கண்டு
நாமென்ன செய்தோம்? ஒன்றும் செய்யவில்லையே,
இது என் உப்படி பெருகுகின்றது என்று நினைத்து மத்
திரிகளைப்பார்த்து,

‘ஆதியாய் கடவு ளெந்தை யாலவா யமலன் மங்கை
பாதிபான் சிறந்த பூசை பண்டையிற் குறைந்த துண்டோ

கீதியாக் தவத்தின் மிக்கார் நெஞ்சகம் புழுக்க மண்மேல்
திதுயாஞ் செய்த துண்டோசெப்புமி னைமச்சி.ரென்றான்;

மந்திரிகளே! எங்கள் தலைவனும், திருவரலவாயாகிய
இம்மதுளையில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், உமாதேவி
க்குத் தமது பாகத்தைக் கொடுத்தவனுமாகிய சிவபெ
ருமான் விஷயமாகப் பூர்வீகத்தில்செப்த பூசையில்ஏதா
வதுகுறைவுண்டோ? மகாதவசிரோஷடர்களில் யார் மன
தையாவது வருந்துப்படி செய்ததுண்டோ? என்ன
குற்றம் நான் செய்தேனென்றும் எனக்குத் தெரிய
வில்லை. ஆகையால் நீங்கள் ஆராய்ந்துபார்த்துச் சொ
ல்லுங்களென்று சொல்லினான்.

அதுகேட்ட மந்திரிமார்கள் சிறிதுநேரம் யோசித்தா
ராய்த்தறிந்து அரசனே! எங்களுக்கொன்று புலப்படுகி
ன்றது. அது என்ன வெனின்? நமது முதல் மந்திரி
யாராகிய திருவாதவூரர் மிகுதியும் சிவபெருமானிடம்
பக்திசெலுத்துபவராகையால் அவர்மனம் வருந்துப்படி
வெயிளில் நிறுத்தித் தண்டிக்கின்றதே. இவ்வெள்ளப்பெ
ருக்குக்குக் காரணமாயிருக்கும். ஆகையால் அவ்வா
அக்கேரட்டிலிருந்தும் நீக்கி மனமகிழ்ச்சி செய்தால்
இவ் வெள்ளத்தணிபும் என்று கூறினார்கள்.

இதைக்கேட்ட அரிமர்த்தன பாண்டியராஜனுவன் மத்திரிகளே மிகவும் புகழ்ந்து சிலரை அனுப்பி மாணிக் கவாசகரைத் தம்மிடம் வரச்செய்து மிக்க முகமலர்ச்சி யுடன், திருவாதவூரே ! நீர் சிவபெருமானதுதிருத்தொ ண்டர்களுக்குத் தானமாகக் கொடுத்துவிட்ட பொருள் களெல்லாம் நம்மவேயாகையால் அத்தருமமும் எம்மை ச்சார்த்ததேயாகும். நான் இதுகாறும் இதைக்கவனித் தேனில்லை. ஆகையால் அப்பொருளை வாங்கு நிமித் தம் உம்மை வருத்தியவெல்லாம் என்னுடைய அறியா மையே. இதை முன்னரே அறிந்துகொள்ளாமை என் னுடைய மூடத்தனமே. இதைப்பற்றித் தாங்கள் என் மேல் வருத்தம் ஒன்றும் வையாமல் என்னுடைய வே ண்டுகோளுக்கிரங்கி யருள்செய்யவேண்டுமென்று சொ ல்லித் தேவரீரே சென்று இப்பொழுது மதுரையையழி ப்பதாக வரும் வெள்ளத்தைத் தணித்து எங்களைக்காப் பாற்றவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனன்.

அதுகேட்ட விரூப்பு, வெறுப்பில்லாதவரான மாணிக் கவாசகரானவர் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை மது ராமாநகரம் வெள்ளத்தால் கொள்ளப்படாமல் நிலைநிற் கவேண்டுமென்றெண்ணி பரிமேல் வருங் கோலமூர்த்த மாகவே சித்திக்க உடனே வையை நதியானது மேற்

கொண்டிருந்த பிரவாகம் சிறிது சிறிதாக ஆடங்கியோ
ழயக்கண்ட பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்த வல்லவராகிய
திருவாதவூரரானவர் வையை நதிக் கரையில் வந்து
சேர்ந்தனர்.

அச்சமயத்தில் தூதர்கள் வந்து மாணிக்கவாசகரை வ
ணங்கி எதாவது ஏவலுண்டோ? வென்று எதிர்பார்த்து
நிற்கக்கண்ட இவர் தூதர்களே! நீங்கள்போய் இவ்வை
யைநதியைக் கடைய சீக்கிரத்தில் கரையடைத்து அலை
செய்தற்கு நம்மூரில் முரசறைந்து அவ்வூர்ச் சனங்களை
யெல்லாம் வருப்படித் தெரிவிப்புகள் என்று சொல்லிய
நுப்பினர்.

அவ்வாறே தூதர்கள் சென்று பறையறைவிக்க அது
கேட்ட அவ்வூர்ச்சனங்கள் யாவரும் மண்வெட்டியும்,
மண்ணெடுக்குங் கூடையும் கொண்டு வையை நதிக்க
ரையில் விரைந்துவந்து கூட்டமாய்ச் சேர்ந்தனர்.

அதன் பின்னர் மாணிக்கவாசகரது உத்தரவுபடியே
தூதர்கள் சீக்கிரஞ்சென்று அளவுகோல்கொண்டு அவ்
வவர்களுக்கு வெவ்வேறாக அளந்துவிட்டு அப்படிவிடப்
பட்ட இடங்கொண்ட கரையை அடைக்க ஆஞ்ஞாபித்
தவாறே யாவரும் அடைக்குத் தொடங்கினார்கள்.

அப்படியடைக்கத் தொடங்கியவர்களிற் சிலர் அவ்
வையை நதியின் அலைகள் கொண்டுவந்து ஒதுக்கும்
மூங்கிலிலுண்டான முத்துக்களாலும் சிலர்பாணக்கொ
ம்பினிலுண்டான முத்துக்களாலும், சிலர் சங்கினிட
த்திலுண்டான முத்துக்களாலும், சிலர்களும்பிலுண்டா
னமுத்துக்களாலும், கரை செய்து வந்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் கரையடைத்து வந்த மதுரை மாந்தர்க
ளில் ஈஸ்வரனிடத்தில் மிக்க அன்புடையவளாய் தவஞ்
செய்வதில் கைதேர்ந்தவளாய் நல்ல சீரேஷ்டமான
மனத்தையுடையவளாய்த் தன்னைச் சுவரட்சணை செய்
வதற்கு வேறு கதியற்றவளாய்ப் பிட்டு வீற்றுச் சீவிப்ப
வளாய் செம்மனச்செல்வியென்னும் பேருடையவளாய்
ஒரு கிழவி யிருந்தனள்.

அன்னாளுக்குப் பங்காக விதிக்கப்பட்ட கரையை
அடைப்பதற்கு அவளுக்குச் சபாயம் ஒருவருமில்லா
மைபால் அக்கரை அடைக்கப்படவில்லை. அதனால்
பக்கத்துக்கரையடைப்போர் பல முறையடைப்பினும்
அடைபடா வழியே ஜலம்பெருகதாங்களடைத்தகரை
உடை படுகின்றதாகையால் மிகவும் வருந்தி அவர்கள்
தூதர்களிடத்தில் முறையிட, அத்தூதர்கள் கிழவியி

உம் சென்று அவளை வருத்த, அவள் அதையாற்றாதவ
ளாய்ப் பயந்து நடுங்கித் தான் விற்கும் பிட்டினைக் கூலி
யாகக் கொண்டு தனக்குப் பதிலாகத்தான் அடைக்க
வேண்டிய களையை அடைப்பதற்குக் கூலியாள் கிடை
க்காமைபால் மிகவும் துக்கித்து நீண்ட இலையை
டைய சூலாயுதத்தை யேந்தி யிருப்பவரான சொக்கநா
டரது திருக்கோயிலினுட் சென்று ஸ்ரீசிவபெருமானைக்
கண்டு கண்களாரத் தெரிசித்து கண்களினின்றும் சிக்
துகின்ற சலமானது மார்க்கின்வழியாகத் தானாதானையா
யொழுக அவ்வெம்பெருமானது திருவடித் தாமரைகளை
வணங்கி நின்றது;

“ நெட்டாவக் கச்சுடையாய் நீலநிறத் திருமாதின்
வட்டமுலைத் தழும்புட வந்தனையுத் திருமார்பா பூதம்
கட்டியசெஞ் சடையாயுன் கண்ணொள்கொண் டெப்பொழு
பிட்டினைவிற றுண்பேற்கும் பேரிடம்பை யுளதாயோ.”

யாருடனு னினிப் புகல்வே னென்னுடையாய் வையையின்
னீருடையா தடைக்கும் வகை நீசிறிதின் றருளா யேல்
சீருடையா யுனக்கடிமை செய்யுமவர்க் கெளியை பெண்து
பெருடையா யெனப் பலரும் பேசுமொழி பழுதாயோ.

தாயுமிலை தந்தையிலை தமருமிலை தம்பியேனைப்
பேயினுட னின்றனும் பீரித்தறிய வொண்ணுது

தியதென திலம்பாடென் சீர்த்தியில்வெந் துயர்தீர
கீபருளர யாயினுயிர் கீப்பென்மற் றென்செய்கேன்.”

என்று பலவாறாகத் தன்னுடைய குறைகளைச் சொல்
வியழுது ஷே சங்கரா! சொக்கநாதா! இப்பொழுது
எனக்கு அரசனால் வையைக்கரையை யடைக்க நியமி
க்கப்பட்டமையின்னேரீட்டிருக்கின்ற துன்பத்தையேக்கத்
திருவுள்ளங்கொள்ளாது விட்டு விடுவாயானால், என்னு
டைய உயிரைத் துறப்பதற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்
ஏனென்றால் என்னால் கூலியாகக் கொடுக்கக்கூடிய
பிட்டுவாங்கி எனக்குப் பங்காகவந்த வையைக்கரையை
யடைக்க ஆள் கிடைக்காதபடி மதுரையில் வாழும்
யாவரும்போய் அவரவர்கள் பங்கின்படி கரையடைக்
கின்றமையால். ஆகையால் நான் தேவரீரை யடைக்
கலமடைந்தேன். இனித்தங்கள் சித்தம் எப்படியோ
வென்று அந்நொ முதாட்டியானவள் மிகவும் வருந்தி
அன்பிற் பொருந்தி மும்முறை மலரடியிற் சிறந்து படி
ந்து முறையிட்டனள்.

இங்ஙனம் தளர்த்து அடிபணிந்து கிளர்ந்து விளம்பா
நின்ற கிழவியின் சொல்லைக்கேட்ட சிவபெருமானு
வர் எந்த உயிருக்கு எவ்விடத்தில் ஆபத்து வருகின்

நதோ அவ்விடத்தில் அப்பொழுதே திருவருள் செய்
கின்றவராகையால் இவள் பொருட்டு மனமிரங்கி அக்
கிழவிக்குத்தானே கூலியாளாகவரச் சங்கற்பஞ்செய்து;

‘ஆடையுந் துணிந்தசீனா யாகியே கூலியாளாய்க்
கூடையுந் தலைமேற் கொண்டு கொட்டுடைத் தோளராதிப்
பீடை கொண்டயர்வான் காணப் பெரும்பசி யுடையார் போல
வேடைகொண்டொல்லை வந்தார் வேண்டிய வழுவக்கொள்வார்’

கந்தை கந்தையாய்க் கிழிந்த வஸ்திரத்தை அரையிற்
கட்டியும், தலையில்ஒருகூடையைக்கவிழ்த்தும், தோளி
லோர் மண் வெட்டுங் கருவியைக்கொண்டும் மிக்க பசி
யால் வருந்துகின்றவர்போன்று கூலியாள் கிடைக்கா
மையால் வருந்தி நிற்கின்ற கிழவியானவள் காணும்படி
இவ்வூரில் என்னைக் கூலியாளாகக் கொள்ளுவாருள
ரோ? என்னைக் கூலியாளாகக் கொள்ளுவாருளரோ?
என்று பன்முறை கூவினாள்.

அதுகேட்ட கிழவியானவள் தான் கொண்டிருந்த
மனவருத்த முழுதினின்றும் நீங்கினவளாய் அச்சிவபெ
ருமானாகிய கூலியாளையடுத்து;

“மைந்த நீ வெனக்கிங் காளாய் வருக”

என்றபடி மகனே ! நீ எனக்கு இவ்விடத்தில் கூலியாளாக வரக்கூடவை என்று கேட்டனள்.

அதற்குக் கூலியாளாக வடிவங்கொண்டு வந்த சிவ பெருமானாவர்,

‘ முன்னர்க் கூலி-தந்தியேல் வருவல் ’

என்றபடி எனக்கு முன்னதாகவே கூலியைத் தருவாயானால் நான் உனக்குக் கூலியாளாகத் தடையின்றி வருவேன் என்று புகன்றனர்.

அது கேட்ட கிழவியாளவள் அப்பா ! நீ கேட்கும் வண்ணம் உனக்கு முன்னதாகக் கூலி கொடுக்கத்தக்க செல்வம் என்னிடத்திலில்லை. ஆகையால் நீ மிகவும் பசியோடு களைத்திருக்கின்றதாக எனக்குப் புலப்படுகின்றது. அப்பசியைத் தணித்துக்கொண்டு திருப்தியடைய உனக்கு இப்பொழுது என்னால் விற்கப்பட்டு வரும் பேரமுதம்போலும் பிட்டினைக் கொடுக்கின்றேன். நீ அதைபுண்டு பசியைத் தணித்துக்கொண்டு என்னுடைய கணாப்பங்கை அடைப்பாயானால் இன்று மாலைக்குள் இப்பிட்டினைவிறந்து உனக்குச் சேரவேண்டிய கூலியைக்கொடுத்து விடுகிறேன் என்றனள்.

... அதற்குச் சிவபெருமானாகிய கூலியாளானவர் இசை
 க்து ஏ, அம்மை! நீ சொன்னவாறே பிட்டினைத் தருவா
 யானால், நான் அதையுண்டு உனக்கு ஏற்படுத்தியுள்ள
 அளவுக்களையை நானே யடைத்துவிடுகிறேன் என்ற
 னர்.

அதுகேட்ட நராமூதாட்டியானவள் அப்படியாயின்
 இதையுண்ணென்று தனது அழுக்குப்படித்த வஸ்திரத்
 தின்மேல் வைத்திருந்த பிட்டையிடச் சிவபெருமானா
 கிய கூலியாளானவர் அதையேற்றுண்டு தாயே! நீ பிட்
 டுகொடுத்து என்னுடைய தணிக்கொணப் பசியைத்
 தவிர்த்தாய். இனி உனக்கு வந்த கரைப்பங்கையடை
 ப்பேனென்று சொல்லி மீண்டும், தாயே! நீ கொடுத்த
 பிட்டு நன்றாயிருந்தது இன்னும் கொஞ்சம் பிட்டுகொடு
 என்று சொல்லி அதற்கவளால் கொடுக்கப்பட்ட
 பிட்டை ஒரு கந்தைத்துணியில் வாங்கித் தின்றுகொ
 ண்டே மிக்க அலைகளையுடைய வையைக்கணாநிற்
 சென்று மிக்க தவதையுடைய மூதாட்டி! உனக்கு
 'வந்த பங்கு எது? அதைக் காட்டு என்று கேட்டவனார்.

அதற்குச் செம்மனச் செல்வியாகிய கிழவியானவள்
 றே, தம்பி! இதோ அடைக்கப்படாமலிருக்கின்ற

இடமே எனக்குவந்தபங்காகும். ஆகையால் அதை நீ கூடிய சீக்கிரத்தில் அடைக்க வேண்டுமென்ன; அதற்கு வர் அப்படியேயாகுக, என்று சொல்லிக் கரையடைக் குத்தொழிலிலிறங்கி;

‘பேர்ப்பர்மண் கூடைபெய்வர் பிறைமுடி மேற்சீம்மாடு
சேர்ப்பர்பின் சுமந்து வையைத் திண்கரை சொரிந்துமீள்வர்
வேர்ப்பர்மெய் யிளைப்பார்போல மென்றுபிட் டிரசகாவிற
பார்ப்பரின் கண்ணைதன்மேற் பரித்தருட் பார்வைசெய்வார்,

பிட்டுநன் நென்றுகூறிப் பிறைமுடி யசைப்பார்வேடி
னிட்டமென் றசையிற்சால வீசனுக் காமிதென்பார்
கொட்டென் கவித்தகூடை கொண்டுநின் றுடல்செய்வார்
வெட்டிமண் குவிப்பாரோடி விரைந்தடி பாய்த்து மீள்வார்.

என்றபடி ஒரு முறை மண்வெட்டி கொண்டு மண்ணை வெட்டுவார், ஒரு முறை அம்மண்ணை கூடையிற் போடுவார், ஒரு முறை தம் தலைமேற் சுமையாடை வைப்பார், ஒரு முறை அப்படி மண் கொட்டப்பட்டிருக்குங் கூடையைத் தலைமேல் தூக்கிக்கொள்ளுவார், ஒரு முறை அப்படியே வையை நதிக்கரையைச் சேர்ந்து அதைக் கொட்டுவார், மீண்டும் வேர்ப்பார், மீண்டும் இளைத்துக் களைப்பார், பிறகு தமது நாவினால் அக்கிழ

வியினால் கொடுக்கப்பட்ட பித்தினை ருசி பார்ப்பார், பின்னர் அதைக்கொடுத்த கிழவியின்மேல் திருவருட் பார்வை செய்வார். ஆ! ஆ!! இப்பிட்டு மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது ஆகையால், இது முன்னே கண்ணப்பனால் சீசாளத்தியில் சிவபெருமானுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பன்றி மாமிசத்தைப் பார்க்கினும் சிறந்ததாயிருக்குமென்பார், பின்னர் கூடையைத் தலைமேற்கொண்டு கூத்தாடுவார், பிறகு மண்ணை வெட்டிக்குவிப்பார், ஓடுவார், அங்கிருந்தும் ஓட்டமாய்ப்பாய்ந்து மணவெட்டியிருக்குமிடத்திற்கு வந்து மறுபடியும் அவ்விடம் விட்டு நீங்குவார்.

இங்ஙனம் சிவபெருமானாகிய கூலியாளானவர் செய்யுந்தொழிற்றிறத்தைக்கண்ட கிழவியானவள் அப்பா! நீ சீக்கிரமாகக் கரையடைக்க வேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபிக்காதவளாய், அந்தோ! இக்கூலியாள் இப்படி அக்கிரமமான செய்கை செய்வதை அரிமர்த்தன பாண்டியராஜனது ஏவலாட்கள் கண்டால் என்ன துன்பம் விளைவிப்பார்களோ! இதற்கு நானென்ன செய்வேன்? என்று மனத்தில் நினைத்தனள்.

இதைத் தமது ஞான சத்தியாலுணர்ந்த கூலியாளா

மிறைவர் அந்நொழுதாட்டியைப் பார்த்த அன்னாய் :
நீ இக்கரை இன்னும் அடைக்கப்படவில்லையே யென்
றுவருந்தாமல் வீட்டுக்குச் செல், நான் இதோ அடை
த்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லி ஒரு கூடை மண்ணை
அக்கரையில் வீட்டெறித்தனர்.

அவ்வாறே அந்நொழுதாட்டியாகிய பிட்டுவாணிச்சி
யானவள் சிவபெருமானாகிய கூலியாளின் சொல்லைக்
கேட்டுத்தனது வீட்டிற்குப் போய்விட்டாள்.

அதன் பின்னர் வையையென்னும் மாங்கையானவள்
சுவாமியே கிழவியின்பொருட்டுக் களையடைக்குந்தொ
ழிலை மேற்கொண்டாரோ யென்றஞ்சி அவருடைய திரு
வடிகளைத் தமது அலைகளாகிய கைகளால் நமஸ்காரஞ்
செய்து வணங்கினாள்.

அதன் பின்னர் கூலியாளாகவந்த சிவபெருமானை
வர் மண்ணெடுக்குங் கூடையே தலையணையாகவும் ஆண
டிருந்த கொன்றைமரத்தின் கீழிருந்த மணலே மேற்
தைபாகவும் கொண்டு அதில் மிக்க தொழிற்செய்வதால்
வருந்தி யிளைத்தவர்போல நித்திரை செய்தார்.

அப்பொழுது சிவாக்

தேக்கெடுக்குஞ் செல்வராகிய மாணிக்கவாசகரானவர் அகசிமைத்தொழிலைத் தாங்குவார்போன்று கையில் ஒரு பிரம்பேந்தி பக்கத்திலுள்ளவர்களைப் பார்த்து அவரவர்களுக்கு அளந்து கொடுக்கப்பட்ட பங்குகளிலுள்ள நன்மை, தீமைகளையறிந்து வாருங்களென்று சொல்ல, அப்படியே அவர்கள் வையைநதிக்கரையின்மேற் போய் ப்பார்க்க யாவரும் கரையடைத்திருக்கவே மிகவும் சந்தோஷித்துச் சிறிது தூரம்செல்ல ஆங்கு பிட்டுவாணிச் சிறியின் பாகம் மாத்திரமே சரியாய் அடைபடாமையைக் கண்டு ஆங்குள்ளாரை லோக்கி இது யாருடைய பங்கு? இன்னும் சரியாயடைக்கப்பட வில்லையே, என்று கேட்க, அவர்கள் மதுரைமா நகரத்திலே பிட்டுவிறுச் சிவப்பவளாகிய ஒரு கிழவியிருக்கின்றாள் அவளுடைய பங்கு இதுவே. அவளுக்கு ஆளாக ஒருவன் கரையடைப்பதாக அவளிடஞ்சொல்லி இங்கேவந்து மண்ணை வெட்டி தலைமேலெடுப்பதும், திருப்புவதும், கொட்டுவதும், சிரிப்பதும், பாடுவதும், கூத்தாடுவதும், நெடுநேரம் நிர்ப்பதும், ஒவேதும், ஒடித்திரிவதும், ஒரு கை மண்கொண்டு கரையிலெறிவதும், போவென்று யாராவது சொல்லின் வருவதும், வாவென்று சொல்லின் போவதும், பிட்டினைத்தின்பதும், நன்றாயிருக்கிறதென

ஹுஅதைதச்சிறப்பிப்பதுமாக விருந்து இப்பொழுதே சென்று கொன்றைமரத்தின் நீழலில் நித்திரை செய்கின்றான் என்றனர்.

அதுகேட்ட தூதர்களில் வலியானொருவன் மற்றவர்களைப்பார்த்து நீவிர்போய் அவனைக்கொண்டு வாருங்களென்ன, உடனே ஆங்கிருந்த மிலேச்ச தூதர்களில் ஒருவன் ஒடினான்.

அது போது எம்மையடிமையாகக் கொண்டாண்டருள்பவரான சிவபெருமானாவர் தடுக்கென்று விழித்துக்கொள்ளக்கண்ட மிலேச்ச தூதனாவன் அவரைச் சிறுவதாக உறுமிப்பார்த்து எங்களுடைய எஜமானன் உம்மையழைக்கின்றார் ஆகையால் நீர்வருதல்வேண்டும் என்று கூப்பிட, அவர் டயப்படுவார்போல் ஈடித்து வாராதிருப்பதைக்கண்டு கோபித்து மிலேச்ச தூதனாவன் அவரது கைகளைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து எஜமானனுக்கு முன்னேவிடக் கொடியவனாகிய எஜமானனும் கண்களில் நெருப்பெழக் கோபித்துப்பக்கத்திலிருந்த ஒரு பாவியைப்பார்த்து இங்கு இவனை சத்தம் ஒழுகும்படி அடிப்பாயாக என்று ஆஞ்ஞாபித்தனன்.

அவ்வாறே அப்பாவியானவன் அடிப்பதற்குப் பிரம்
பிணைக் கையிலெடுத்தபோதே முனிவரீகள், தேவர்கள்
முதலியோர் கைகூப்பிவணங்கினார்கள். இங்ஙனம் நிக
ழுஞ் சமயத்தில் அவன் அடிக்கவே கூடியாளாக வந்தி
ருந்த சிவபெருமானாவர் உமாதேவியிருந்துவாடும் இ
டப்பாகத்திலும் அவ்வடிபட்டாதபடி யாவரும் அச்சம
டையும் வண்ணம் உடனே மறைத்துவிட்டார்.

அப்படியவனால் அடிக்கப்பட்ட பிரம்படியானது :

‘தார்மேனின் நிலங்குபுய வழுதி மேலுந்
தன்மனைமக் கையர்மேலு மமைச்சர் மேலு
மரர்மேலுஞ் சென்றுபெருஞ் சேனை மேலு
மயன்மேலு மான்மேலு மறவோர் மேலுந்
தேர்மேல்வெம் பன்மேலு மதிவின் மேலுஞ்
சிறந்துளவிக் திரன்மேலுந் தேவர் மேலும்
பார்மேலுந் கடன்மேலு மரங்கள் மேலும்
பட்டதான் மெய்யிஷடி பட்டபோதே.

தத்தமுற வொழித்துபிறி தருவ மெய்திச்
சுதுமுதுனுஞ் சங்காழி தரித்த மாலும்
அத்தமுத நெரிவரிதாய் வெளியே நின்ற
வண்ணலார் வடிவிலடி பட்ட போதில்

எத்தவுல கங்களினு மிருத்து னோர்க
 னெம்முடலி லடியுறைத்த இதன்று கூற
 முத்தியெழும் பன்மொழிக ளுகாத்த வெல்லை
 மோகரிக்கு மெழுகடவின் முழக்கம் டோலும்.

மாயையெனுங் கரும்பெரிய புனன்மேன் மொக்குள்
 வண்ணமெனு மெண்ணிலா வண்டத் துள்ளு
 மெய்வகை யெண்பத்து நான்கு தூறு
 யிரமான பலயோனி யிவற்றி னுள்ளு
 மாயவுயிர்க் குயிராகி நிற்குந் தன்மை
 யவனிதலத் தஞ்ஞான ரறிந்து பாதச்
 சேயடலர் உழுத்துதற்கோர் கூலி யாளாய்ச்
 சென்றுமுடி மண்சுமந்தார் தில்லை நாதர்.

என்ற வண்ணம் அக்கொடியவனடித்த அடியானது அரி
 மரத்தனபாண்டியன்மேலும், அவனது பெண்டு, பிள்ளை
 பந்து மித்திரர்கள்மேலும், மந்திரிமார் மேலும் மற்றுமு
 ள்ள சேனைமேலும், இன்னும் உலகத்திலுள்ள சர்வபிரா
 ணிகளின்மேலும் பட்டது.

அவ்வாறே ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்த மாணிக்கவாச
 கர் மேலும்படவே அச்சமுற்று அந்தோ! சர்வேஸ்வர
 னானவர் என்னை யாண்டடிமைகொள்ள ஒருத்திக்குக்
 கூலியாளாகி எழுந்தருளிவந்தாரோ? என்று மிகவும்

மனம் வருந்தி கண்ணீர்சோர விருக்குஞ் சமயத்தில்
தூதர்கள் கடிது விரைந்து வந்து ஓ சுவர்மீ! என்று
விளித்துச் சிவபெருமானு செய்த திருவிளையாடல்களை
யெல்லா முனைத்தனர்.

அது "கேட்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமானார் அவர்
மண்சுமந்த விடத்தைக் காட்டுக எனலும் அப்படியே
அவர்கள் காட்ட அவ்விடம் விரைந்து சென்று மனம்
வருந்தி வருந்தி ஆங்கு நிலமாரவிழுந்து புரண்டு அடி-
யில் வருமாறு புலம்புகின்றனர்.

நீறுபடும் பொன்மேனி நின்மலனே நெடுங்கங்கை
யாறுபடுஞ் சடைமுடியா யடியவர்கட் கெளியானே
மாறுபடும்புரமெரித்தாய் மாறுபடும் போதுடலிற்
கூறுபடுஞ் சிவஞானக் கொம்பினுளங் குழையாதோ.

கொங்கையான் மணிமார்பிற் குறிவிடுமவ்வினுடைய
மங்கையான் பெருமானே மண்சுமக்க நினைத்தாளோ
கங்கையாளலைக் கரத்தாற் கரைத்திலளோ புள்ளருவரம்
டங்கயா சன்னறியாப் பணிமுடியென்றறிபாளோ.

பிரமனுடன் திருமாலும் பிறப்பகலப் டல்காலும்
பரிவினுடன் றருமலரோ பத்தரிமம் பச்சிலையோ
புரிதருஞ் செஞ்சடையோ நற்புதுமதியோ வாயிரவாய்
வரீயரவின் பலபடமோ மண்சுமக்குஞ் சும்மாநீ.

கலையறியும்புகழ் வையபக்கரையை திருவம்பலமா
வலையெறியும் புனலோசை யந்தர அத்துமியாகத்
தலையனடங் கண்டார்க ளரவமெனும் தவமுனியுங்
கொலையெனும் புலியென்னும் குலமுனியு மானாரோ

மீனேறுங் கொடித்தென்னன் விழிக்கேற விரைத்தூரகத்
தர்னேறுவது கண்டுதருங் கலையொற் செண்டேறத்
தேனேறு மலர்க்கொனறைத் திருமுடிமேன் மண்ணேற
யானேறுஞ் சிவபதமு மெனக்கேற வின்னது

பொன்னுலகத் துள்ளோரும் புரத்தரணும் திருமாலும்
மன்னுமறைக் குரியோனும் வழிபடிமைத் தொழில்செய்த
வன்னை தனக்கானாகி யனியைவைய உடைத்தடியுண்
டென்னையுந் பணிகொள்ள விசைத்தனை யோவிறையோனே
கட்டுமறைத் துணிச்சொக் கச்சையுமத் கிருத்தோளிற்
கொட்டுமுடித் தலையீது கவித்தொரு கூடையுமாய்ப்
பிட்டிருநற்றவ முடைபாள் பின்பு வரும்திருக்கோல
மிட்டமுறத் தொழுப்படி நான் கண்டிலே னிறையோனே.

தாளுருஞ் சடை முடியாய் தவம்பெருக முயன்றவர்க
ணீரரும் புழுவையை கெடுக்கா மேனின்றோ
சீரருங் கனகமுடித் தென்னவனோ மதுவையெனும்
பேருரிலிருப்பவரோ பிட்டமு திட்டருள்வாளோ.

பொன்மௌலித் தலையீது புண்ணியர்மன்ச சுமந்தேறங்
கொன்மலியுங் கோலறையுங் குளிரவையைப் பேராறங்

கன்மமெனும் பகைபோகக் கண்ணுதல்வெம்பரிபேறுந்

தென்மதுரை முதுரு மல்லவா சிவலோகழ்.

என்றவண்ணம் விழுதிதரித்த பொன்போலும் விளங்கு
கின்ற தேஜோமயனே! கங்காதேவியைப் பொறுத்த ச
டாபாரத்தை யுடையானே! அடியார்களுக் கெளி
யானே! திரிபுரதகனனே! உனது உடலத்தின்கண் அ
ந்தப் பாவியானவனடித்த அடி பட்டபோது உனது
இடது பாகத்தில் வாழ்பவளாகிய சிவஞானக் கொம்பு
போல்பவளான உமாதேவியின் மனமானது கலங்கா
தோ? எனவும் உன்னை காமாட்சியே மண்சுமக்கும்படி
வினைத்தாளோ? அன்றி கங்காதேவியும் தனது அலைக்
கரங்கொண்டு ஆம் மண்ணை கரைத்திலளோ? இங்ங
னம் நிகழ்த்தின உனது முடியானது பிரமன் அன்ன வ
டிவாய்ப் பலகால் பரந்து தேடியும் காணப்படாததென்
றறியாளோ? எனவும் நீ மண் சுமந்தபோது சுடையா
டையாகக்கொண்டிருந்தது பிரம, விட்டுணுக்கள் தங்
கள் பிறவியைக் களைத்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டு நித்த
மிட்டு அர்ச்சிக்கும் புஷ்பங்களோ? அன்றி,

“சூடங்கைநீரும் பச்சிலையு மிவ்வார்க் கிமையாக்குஞ்சாரமும்
படக்கொள் பாயும்பூவணையுந்தருவாய் மதுரைப்பேரமேட்டி.”

என்றவண்ணம் அடியார்கள் அர்ச்சிக்கும் பச்சிலையோ ? அன்றி, செலுத்த சடாபாரமோ ? உயர்த்தசடாபாரத்தில் தரித்திருக்கின்ற சந்திரனோ ? ஆயிரம் வாயை படைத் திருக்கின்ற சர்ப்பத்தினது படங்களோ ? எனவும், நீ மண்சுமத்தபோது அழகிய வையை நதிக்களையே வெ ள்ளியம்பலமாகவும், அலைகளின்சத்தமே தேவதுந்துமி யாகவும், கொண்டு செய்த திருவிளையாடலை புலிமுனி யும், பதஞ்சலியும் கண்டு தரிசித்தார்களோ ? எனவும் நீ குதிகொணார்த்தபோது பாண்டியன் கொடுத்த பட்டுவஸ்திரம் சவுக்கிலும், இப்பொழுது தேவரீருடை ய அன்பர்களிடு மலரேறும் கிரசில் மண் கூடையும் ஏ றுவதனால், நான் ஏறும் சிவபதமும் எனக்கு ஏறுதற்கி னிமை யில்லாததாயிருத்தது எனவும் ; தேவலோகத்தி லுள்ள தேவர்களும், இந்திரனும், விஷ்ணுவும், பிரம னும் வாழையடி வாழையாக உனக்கு அடிமை செய்ய நீ பிட்டுவாணிச்சிக்கு ஆளாகி அழகிய வையைநதியை யடைத்து அடிபட்டு அடியேனைக் கிருபையோடு அடி மைகொள்ளச் சம்மதித்தாயோ ? எனவும், நீ துண்டு துண்டாய்க் கிழிந்த வஸ்திரத்தை அரையிற் கட்டி, நீதாளில் மண்வெட்டிவைத்துத் தலைபின்மேல் ஒரு கூ டையைக் கவிழ்த்து பிட்டுவாணிச்சியின் பின்னேவந்த

அழகிய திருக்கோலத்தை அன்பினால் தரிசித்துத் தொழுவதற்கு நான் பாக்கியஞ் செப்தேனில்லையே! எனவும், நீ கூடியாளாகவந்த திருவுருவத்தைக் காணுதற்குத் தவஞ்செய்தவர்கள் வையைநதிக்கரையின்மேல் நின்றவர்களோ? அன்றிப்பாணடியராஜனோ? மதுரை வாழ் குடிகளோ? பிட்டமுதிட்டருத்திய செம்மனச் செல்வியோ? எனவும், நீ குதிரை கொணர்த்ததும், மண்சுமத்ததும் இவ்விடத்திலேயே யாகையால் இம்மதுரை மாநகரமே நீ வாழ்தற்குரிய சிவலோகமாகும் எனவும் பலவாறு மனமிரங்கிச் சிவபெருமானிடம் கொண்ட மிக்க அன்பின் திறத்தால் வருந்தியிருந்தனர்.

அது காலையில் வையைநதியானது தனது பெருவெள்ளம் வடிந்தது. கண்டானரசன். கவற்சியைவிண்டான். இது சிவன் செயலேயென்று கொண்டான். பிறகு மணிவாசகரிடம் வந்தான். வந்து மணிவாசகரே! நீர் பொன்னுலகத்தினின்றும் வந்து திருவாதவூரிடே ஆமாத்திபர் குலத்திலே யுவதரித்து எனக்கு மந்திரியாகிச் சிவபெருமானது பரியேறுங்கோலத்தை எனக்குத் தரிசிப்பித்து என்னுடைய ஒழியாப்பந்தத்தை நிகழ்த்து விரிவினீர்.

ஆனால், நானே! சர்வேஸ்வரன் என்னுடைய பிறவியைக் களையத்தான் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளினாரென்றுணராமல் பிரம விஷ்ணேத்திராதி தேவர்களால் தொழப்படும் பெருமானுக்கு ஒரு அழுக்கு வஸ்தரத்தைக்கொடுத்தேன். ஆ! ஆ! நான் என்னடிதே! செய்தேன்? அன்றி அப்படிப்பட்ட சிவபெருமானுக்கு நீ உண்மை பக்தர் என்றதையும் நான் உணராமல் பொருளேநோக்கித் தங்களையும் அநேகவிதத்தில் வருத்தினேன் ஆயினும் இவையாவும் அநியாயமாயல் நிகழ்ந்தவைகளே. ஆகையால் தேவரீர் நான் செய்தபிழைகளை நான் நரகவாயிற் புகுதாவண்ணம் மன்னித்து ரட்சிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி, உடனே இவ்வுலகத்தில் மதுரைமரகரத்தில் ஒரு காலத்தில் சிவபெருமான் இன்னிரின்னிரின் பொருட்டு இன்னவிஷயமாக மண்சுமந்தாரென்கிற ஒரு கீர்த்தி எனக்குப் போதுமானது. ஆகையால் தேவரீர் இனி இவ்வுலகத்தை நான் நாள் தோறும் உம்முடைய பணிவிடையைச் செய்துவர ஆள்வேண்டும் என்று வேண்டி கொண்டனன்.

அதற்குத் திருவாதவூரானவர் அரிமர்த்தன பான் டியராஜனே நோக்கி ஒ, அரசனே! என்னை நீ சூடபாரத்தையுடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற

பெருந்துறையென்னும் திவ்வியகேசத்திரத்தையடைய உத்தரவளிப்பதே நான் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்ததா கும் என்று கூறினார்.

அது கேட்ட அரசனானவன் மாணிக்கவாசகரை போ க்கிச் சிவபெருமானிடம் மிக்க அன்புடைய அடியார் களுக்கும் இராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்ய ஆசையுண்டா குமோ? ஒருக்காலும் உண்டாகாது. ஆகையால் நீர் உம்முடைய மனம்போல் செய்யக்கடவீர் என்று சொல் வித் தம்முடைய மதகாக்குத் திரும்பிவிட்டான்.

அதன் பின்னர் மாணிக்கவாசகரானவர் அரசன் போ னபின்னர் அங்கு நிலைத்தவாழ மனம் பொறாராய் ஆங் கு திருக்கோயில் கொண்டேழுந்தருளியிரா நின்ற சொ க்கநாயகக் கடவுளை வந்தனை வழிபாடுசெய்து நமஸ்கரி த்துத் தாம் கொண்டிருந்த மத்திரிக்கோலத்தை வீட்டு நீத்து முன்போல சிவவேடங்கொண்டு முன்னர் தம்மை யடிமைகொண்ட குருவடிவைக்காணும் அவாமேலிட் டவராய் வினாத்து சாற்றினும் கடிதே சென்று திருப் பெருந்துறையை யடைந்தார்.

அப்பொழுது அவ்விடத்தில் முன்போலவேழுந்தரு ளியிருக்கும் திருத்தொண்டர்களுக்கு இடையில் தாமும்

வீற்றிருத்தருளி தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய சிவபெரு
மானிடத்தில் அடியில் வருமாறு ;

“ தீண்டுதற் கரிய மார்பின் சேயிழை தனத்தினுலு
மீண்டொரு மாற்றினுலு மெய்திய தழும்பு போற்றி
வேண்டிய வடிவமாகி வெம்பரிமேற்கொண் டெம்மை
யாண்டருள் செய்யவந்த வண்ணலே போற்றி போற்றி.

ஆண்டருக்கரியாய் போற்றி வடியவர்க்கெளியாய் போற்றி.
வண்டமிழ் பாண்டிநாடு வாழ மண் சுமந்தாய் போற்றி
கண்டனக் கினிய மேனி காட்டியென் சென்னிமீது
முண்டக திருத்தாளவைத்த முத்தனே போற்றி போற்றி.”

என்றவண்ணம் காஞ்சிபுரத்தின்கண் கம்பையாற்றில்
பூரீபார்வதாதேவியின் ஸ்தன்னியத்தினாலும், இவ்விடம்
பிரம்பிணுலுமுண்டான தழும்புடையாய் உனக்கு வந்த
னம். அடியார்கள் வேண்டியாங்கு வடிவங்கொண்டு
குதினாமேற்கொண்டு எழுத்தருளி வந்து எம்மையடி
மைகொண்ட தலைவனே ! உன்னை வந்தனஞ்செய்கின்
றேன். தேவர்களுக் கரியானே சிவனடியார்த் தெளி
யானே ! வளப்பத்தங்கிய தமிழ்ப்பூமியாம் பாண்டிநா
டானது செழித்தோங்க மண் சுமந்தவனே ! அடியேனு
க்கு ஆவல்கொள்ளத்தக்க அருந்திருமேனியைக்காட்டி

என் சிரத்தின்மேல் திருவடியைவைத்து தீட்சை செய்
ந இறைவனே! உனக்குவந்தனஞ்செய்கின்றேன் என்று
இவ்வாறு பலவாறாகச்சொல்லித் துதித்த மாணிக்கவா
சகரது திருமுடிமேல் தமது தாமரைபோலும் திருக்கர
ததைவைத்து விழுதி தரித்து ஆங்கிருக்கச்சொல்லித்
தாமும் அவ்வடியார் சூழ எழுந்தருளியிருந்தார்.

அதன் பின்னர் ஆசிரியராக எழுந்தருளி வந்திருக்
கின்ற சிவபெருமானானவர் மணிவாசகரைப் பார்த்து
அன்பனே! நாம் இவ்வீடத்தில்வந்து செய்யவேண்டிய
காத்தியங்களை யெல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டோம்.
ஆசையால் கைலாசத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் என்னு
டையகோலத்தைக்காண ஆவல் கொண்டிருக்கின்றனர்.
அதுபற்றி நாம் அவ்விடம் சேரவேண்டும். நீங்கள் இவ்
விடம் செம்மையாக வாழ்ந்தீரும் என்றனர்.

அதுகேட்ட அடியவர்கள் மனம் பொறாராய் அநேக
தோத்திரஞ் சொல்லிச் சிவபெருமானை வணங்கி எங்க
கூவிட்டுப் பிரிகின்றீரோ என்று சொல்லியழுது மன
நோத்தார்கள்.

அப்பொழுது சிவபெருமானானவர் அவர்களைப்பார்த்
து நீங்கள் வருந்தாதீர்கள். இதேர விருக்கித குருந்த

மரத்தின்கீழ் ஒரு பீடமமைத்து அதில் கம்முடைய திருவடிகளை ஏற்படுத்தி அதை நாமாகவேயாவித்து வக்துகொண்டிருப்பீரானால் ஒருகாலத்தில் இப்பொய்கையி னிடமாக அக்கினி யொன்று உண்டாகும் அதில் நீங்கள் படிவீரானால் கம்மிடம் வந்து சேருவீர்கள். பிறகு உம் முடைய துன்பங்களையும் ஒழியப் பெறுவீர்கள் என்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

இங்ஙனம் சொல்லிப் போகின்ற சிவபெருமானே விட் டுப்பிரிய அடியார்களுக்கு மனம் வராமையால் அவரை னோக்கி எங்கள் தலைவரே ! இனித்தேவரீரை நான்கள் ளக்காலத்தில் காணப்பெறுவோம் என்று தாயை விட்டு ப்பிரிந்த குழந்தையைப்போலக்கதறி அவரை வணங்கி நின்றார்கள்.

இவ்வண்ணம் அடியார்களெல்லாம் அத்திருப்பெருந் துறையிலேயே நின்றும் திருவாதவூரர் மட்டும் சுர்வலி வதயிப்பரான யெழுந்தருளித் திருவடிதிட்சை செய்து சுற்ற முழுமைக்கும் சிவகதியிற் செலுத்தத் திருமேனி தாங்கிய சிவபெருமானே விட்டுப் பிரியப் பொருராய் அவரைப்பின்பற்றியேயென்றனர்.

அது காலையில் உமா தேவியை இடதுபாகத்தில்

கொண்டு வாழ்பவராகிய சிவபெருமானானவர் ஸ்ரீமாணி
க்கவாசகர் வருதலைக் கிருபையோடு கண்டருளி ஆங்
கெதிர்ப்பட்ட ஒரு கொன்றைமரத்தினடியில் அவரது
துன்பத்தை நீக்குதற்பொருட்டே எழுந்தருளினார்.

அதுகண்ட மணிவாசகப்பெருமானார் மிகவும் குதூ
கல்கொண்டவராய் அவ்வெம்பெருமானுடைய உபய
கிருவடிகளிலும் கண்கள் நீரைத் தாரை தாரையாயொ
ழுக்கப்பணிந்து எழுந்து நின்றனர்.

அப்பொழுது சிவபெருமானானவர் மாணிக்கவாசக
ரைப்பார்த்து அன்பனே! நீ மனம் வருத்தற்க. ஏனெ
னில், வஞ்சகமில்லா மனத்தையுடையார்க்குத் திருவ
ருள்செய்தற்பொருட்டு நாம் முன்னேயடைத்த இச்சிற
ப்புப்பொருத்திய ஷேத்திரத்தில் இக் குருந்தமரத்தடி
யில்மட்டும் இங்கிருக்கின்றவர்களுடைய தீவினையைநீக்
கியானும்பொருட்டு இவ்விடத்தில் வசிப்போம்.

இந்த ஷேத்திரத்தில் சுழிநாஸ்தானத்தில் ஒளிப்பதா
னசங்கவாத்திய மொன்றேயன்றி வேறு வாத்தியங்கள்
நமக்காகாலாகும், இது உமாதேவிக்கு கடனஞ்செய்து
காட்டுமிடமாகும். ஆகையால் நீ நாம் சொன்ன இளை
யிறையெல்லாம் மனத்திற்கொண்டு ஈங்கு குருந்தமர

த்தடியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தவ சிரேஷ்டர்க
ளோடு நீயும் கூடியிருந்து நம்முடைய திருவடிசேவை
செய்து எப்பொழுது இம்மடுவில் அக்கினி காணப்படு
கின்றதே? அப்பொழுது அடியார்களுள்ளாம் அதன்
சென்று துழைந்து நம்மிடம் வருவார்கள். நீ பட்டும
வாராமல் சிலகாலம் இவ்விடத்திலிருந்து உடனே உத்த
ரகோசமங்கை யென்னும் நம்பதியிற்சென்று ஆங்கு எ
வசுத்திகளையுமடைந்து பின்னர் சர்வ சிவக்ஷேத்திரங்
களையும் வணங்கினால் நாம் அவ்விடங்களிலும் இந்தப்
பிரகாசமுள்ளவடிவையே காட்டுவோம். அதன் பின்
னர் நீ சிலகாலமிருந்து இன்னும் சிவக்ஷேத்திரங்கள் பல
வணங்கி கடைசியாக திருக்கழுக்குன்றமென்னும் திவ்
வியக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து ஆங்கு நம்திருமேனி
யைக் கண்டு தரிசித்து மீண்டும் இவ்விடம் வந்து பின்
னர் இதையும் நீங்கி ஸ்ரீசிதம்பரத்திற்குச்சென்று ஆங்கு
புத்தரை வாதில் வென்ற பின்னரே எம்முடைய பதவி
யாகிய சாயுச்சியத்தைப் பெறுவாய் என்று சொல்லியரு
ளினார்.

இனித் திருவாதவூரநானவர் பல சிவஸ்தலங்களிலும்
சென்று சிவபெருமானை வணங்கிப்பாடியதும் சிதம்பரத்
தில் சென்று சிவநரிசீனைசெய்ததும் வரும.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவம்பலச்சருக்கம். கிளை - 6.

—o—o—o—

இங்ஙனம் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சிவபெருமானை
நோக்கி மணிவாசகப்பெருமானார், தவசிரேஷ்டர்களுக்
குத் தன்மையை எல்குந் தணராதே! தேவரீர் இத்தி
ருப்பெருஞ்ஞாநையிலேயே கிடைப்பதன்றி சிதம்பரத்தில்
பரமுத்தி கிடைக்குமென்றருளிச்செய்தது ஏற்றுக்கு?
என்று வினாவ, அசற்குப் பரமசிவஞானவர் மிகக் கரு
ணையோடு சொல்லுகின்றார்.

நேற, அன்பனே! புழுவானது குளவியால் தன்னை
எடுக்கப்படும் இடத்தில் குளவி ரூபத்தையடையாமல்
வைக்கப்படும் இடத்திலேயே அடைகின்றதன்றோ?
அது போல இவ்விடத்தில் உனக்கு உபதேசம் பண்ணி
னோம் அவ்விடமாகிய சிதம்பரத்தின்கண் பரமுத்தியா
கிப டோட்சம் கிடைக்கும்.

அன்றி அச்சிதம்பரமானது உடலத்தின்கண் மூலாதாரத்தினின்றுமேழுந்த சுழி முனைநாடி யுடனே நிறைந்த ஒளியாய் அந்த ஒளியில் பஞ்சாட்சரமுமொன்றாய் செடிய குழலோசையாய் பிரகாசிக்கின்ற அவ்வோசை நீங்கிய இடமேயாய் விளங்கும். அதிலே நாம் எப்போதும் நடனஞ் செய்வோம்.

அன்றி, பிரதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்றுசொல்லப்படும் ஐந்து பூதங்களும், இடைகலை, பிங்கலை, சுழிமுனை என்னும் மூன்று நாடிகளும், அக்கினி மண்டலம், சூர்யமண்டலம், சந்திரமண்டலம் என்னும் மூன்று மண்டலங்களுமாகி நிலைபெற்றிருக்கின்ற சம்பந்தத்தால் பிண்டமும் அண்டமும் ஒன்றே யாகும். இவ்விரண்டிலேயே பஞ்சமூர்த்திகள் நின்ற வீதத்தையுங் காணலாம்.

ஆகையால் இந்த அண்டத்தில் அறிதற்கரிய பொருளாகிய மூலத்தை காடிப்பார்த்தாலோ அங்கு விளங்குகின்ற சிவலிங்கமேனியுயிரிருக்கும். அந்த நாதவெளியில்மேல் ஒளியாயிருப்பது சபை, அந்தச் சபையின்கண் உமாதேவியார்கண்டு களிக்கும்படி கிரீத்தம் செய்வோம். அதுவும் சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோப

வம், அதுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிர்த்தியங்களையும்
 ஈடத்துவதற்கேயாகும். அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் இவ்
 வடிவமும் அப்பஞ்ச கிர்த்தியத்தின் பெர்ருட்டேயாகும்
 யாரொருவர் வந்து தரிசிக்கின்றார்களோ அங்களுக்குக்
 ஸ்லாம் பேரின்பமுத்தியைக் கொடுக்கும் தலம் அதுவே
 ஈராகும்.

ஆகையால் அவ்விடத்தில் சங்கு, சக்கரம், கட்கம்,
 கோதண்டம், கதைகளாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தரிப்ப
 வரான விஷ்ணுவும், பிரமதேவனும், பதஞ்சலி வியாக்
 கிரபாதரும், திரிபுராதிகளும், தில்லை மூவாயிரவரும்,
 காற்பத்தெண்ணிரம் முனிவரும், முப்பத்துமுக்கோடி
 தேவர்களும், மற்று முள்ளவர்களும் போந்து எம்மு
 டைய கோலத்தைத் தெரிசித்துத் துதிப்பார்கள் என்று
 சொல்லி இனி இவைகளையெல்லாம் நீ நன்றாயாராய்க்து
 தெளிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றுதம்மிடத்திலிருந்த
 வீபூதியையெடுத்து மிக்க அன்புடன் வணங்கி எதிரே
 நிற்கின்ற மாணிக்கவாசகரது நெற்றியில் தரித்து நீ இவ்
 விடமே நிற்கக்கடவையென்று சொல்லிப்போக மணி
 வாசகரும் பின்பற்றித் தொடரக்கண்ட இறைவர் ஒரு
 வாறு கிருபைசெய்து இவர் காணும்படியே எதிராகவே
 மறைந்துவிட்டனர்.

அதன்பின்னர் மணிவாசகப்பெருமானார் மிகவும் இரங்கி கைகளை சிமேற்குவித்து வந்து அடியார்கள் சூழ்ந்திருக்குமிடத்தை வந்து சேர்ந்தார்.

அப்போதும் சிவபிரானைப் பிரிந்தமைக் காற்றாதவராய் அவ்வடியார்களும் தாமும் அத்தக் குருத்தமாத் தின்கீழே தெய்வீகமாக ஒரு பீடஞ்சமைத்து அதன் மேல் சிவந்ததாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளைச் செய்நுவணங்கி அங்கேயிருக்கும் காளில் சிவபெருமானை வர்;

“தன்டமி முலங்கல் தொடுத்திடுவோரைச்
சோதியாதது பாஞ்சோதி.”

என்றவண்ணம் அன்பில்லாராயினும் அவனைப் பாடுமவருக்கு அருள் செய்வோனாவானென்று நினைந்து,

“ஈமச்சுவாய வாழ்க நாதன் றுள்வாழ்க.”

என்று தொடங்கித் திருவாசகம் பாடுவாராயினார்.

அங்ஙனம் பாடும்போது சிவபெருமானைச்

“சொற்பதன் கடந்து நின்ற சோதிவந் தருளைல்கும்
அற்புதமறியேன்.”

“அதிசயங் கண்டாம்.”

“ஏற்பொலி சடையாப் கெஞ்சங் குழைத்தனை யென்னை,”

“சிற்பான் தனது பாதஞ் சென்னியில் மன்னும்.”

“ஐயனே நின்னைக்காண வாகைப்பட்டேன்.”

“உய்கிலேன் வாழேன்.”

“உனக்கு அடைக்கலம்.”

“செய்யு மாற்றியேன் அத்தோ செத்திலேன்.”

“பொய்யர்ப் பொய்யனே நின் பொற்பாதம்

புணருநா ளென்றோ.”

“ஆதரித்தழைக்கி லிங்கேயதெத்து வென்றறனாய்.”

என்று இவைகளைக் கொண்கிள்ள பாடல்களைப் பாடிய பின்னர் திருவார்த்தையும், எண்ணப்பதிகமும் இருபத் தெட்டு வெண்பாக்களும், திருப்பள்ளி யெழுச்சியும், திருவேசறவும், ஆரத்த மாலையும், உயிருண்ணிப்பத்தும், பிரார்த்தனைப்பத்தும், உயர்ந்த நீதியொடுகூடிய மதுரையின் திருப்பாண்டி விருத்தமும், சொல்லி அவ்விடத்தில் சிலநாளிருந்து முன்னர் சிவபெருமான் திருவாய்மலர்த்தருளிய வண்ணமே ஒரு நாள் அப்பொய்கையினிடமாக ஒரு அக்கினிப்பிழம்பு தோன்றக்கண்ட அடியார்க்

ளெல்லாம் பஞ்சாட்சர தியானஞ் செய்துகொண்டே
அந்த அக்கினியின்மேற்போய் விழுந்தார்கள்.

அப்போது சிவபெருமானாவர் ஆகாயத்தினிடமா
கப் பார்வதிசமேதராய் ரிஷபவாகனத்தின்மேல் ஆரோ
கணித்து எழுந்தருளிவர அக்கினியின் மூழ்த்திய அடி
யார்களெல்லாம் தங்களுடைய துன்பங்களினின்றும்
நீங்கிக் கணநாதர்வடிவாய் ரூபமாறப்பெற்றுப் பரமசிவ
னுக்கு எதிரேவந்து வணங்கி நின்றார்கள்.

அது காலையில் சிவபெருமானாவர் அவ்வடியார்க
ளைப் பார்த்து ஓ கணநாதர்களே ! என்னைவிட்டுச் சிறி
தும் நீங்கப்பெறுதவர்களாகிய உங்களை நீங்கி நான் தனி
யேசென்றதும், பின்னர் உங்களை இப்பொய்கையிலுண்
டாகும் அக்கினியிற் புகச்சொன்னதும் ஏனென்றால் ;
அதன் விவரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்
என்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

நாம் நம்மிடத்தில் மிக்க அன்பைச்செலுத்துகின்ற
அடியவனான திருவாதவூரனை இவ்விடத்திலே சிலநாளி
ருந்து சிதம்பரத்திற்சென்று ஆங்குப் புத்தகாவெல்லு
ம்படி நிறுத்தினோம்.

அப்படியிருப்பதால் அவனுடன் உங்களையும் சிறிது காலம் இய்விடத்திலேயே யிருக்கச்சொன்னோம்.

அன்றி, பாசுங்கப்பெற்றவர் யாவனோனும் உலகத்தின்கண் மானிடவடிவந்தாங்கிச் சிலநாளிருந்தாலும் அவர்களை உலகமாயைவந்து சேர்த்தே திருமாகையால் அப்பத்தத்தை நீக்கற்பொருட்டே இப்பொய்கையினிடமாக ஞானாக்கினியைச் சேர்ப்பித்து உங்களது சரீரங்களைபெல்லாம் அதில் தகிக்கச்செய்து வேறேதேகங்களை இப்பொழுது கொடுத்தோம் என்று சொல்லித் தாமும் அந்தர்த்தானமாக அக்கணநாதர்களும் எங்கும் பரவிச்சென்றனர்.

அதன் பின்னர் மணிவாசகப்பெருமானார், தனியேயிருந்து வேறொரு கொன்றைமரத்தினீழிற் சென்று சர்வ விஷயங்களையும் அறிந்துகொள்ளுமாறு சிவயோகத்திற்குடனடி எழுந்தருளியிருந்தார்.

அப்பொழுது அவ்யோகத்தினிடமாக அடியார்களெல்லாம் ஞானாக்கினியிற் புகுந்த விதத்தையும், அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத்தாம் வணங்கும் விதத்தையும், தான் இனிமேல் சிற்றம்பலத்திற் சேர்விருக்கிறவிதத்தையும் அநுபவ சித்தமாகக் கண்டறிந்தும்,

“செங்கை குவித்தார் விழிநீரைச்சித்தின ரெத்தாய் வந்தாய்பின்
 நெங்க னெனளித்தா பெனமாலும் நெய்தினர் பொய்கைக் கரை
 [மீதில்
 கங்கை முழுத்தார் விடையேறிக் கண்ணுற நண்ணுந் தலமோ
 [வென்
 நங்கணிலத்தே போய்வீழ்வுற்றமுதழு நத்தோ வெனநொந்தார்

அன்னை நிகர்ப்பீ ரென்னை யொழித்தே யன்பாளர்
 பொன்னடி பெற்றே பொய்கை யழற்கே புகலாமோ
 மின்னுருவத்தீர் தும்மருள் கூடா வினையேனுக்
 கின்னலளித்தீ ரெனநொளித்தீ ரெனநொந்தார்.”

என்றவண்ணம் மிக்க துக்க சாகரத்திலமிழ்த்தினவராய்
 அன்முறையுமழுது அத்தோ! நாய்க்குச் சமானமானவ
 ரே! அடியார்களெல்லாம் திருப்பொய்கையிலுண்டான
 ஞானாக்கினியில் மூழ்கலாமா? தேஜஸையுடைய சொ
 ரூபரே! நான் மாத்திரம் உமது திருவருளையடையாத
 படி எனக்குத் துன்பங்கொடுத்து எங்கே யொளித்தீர்?
 என்று மனம்வருந்திப் பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து உயி
 ர்த்த குருந்தமரத்தினிடஞ் சென்று ஆங்கு அலங்கரித்
 துள்ள சிவபெருமானது பாதமலர்களைப்பற்றி விழுந்து
 எழுந்து ஆங்கு நிலையாகவசித்தலை பேற்கொண்ட ஸ்த
 லவாசிகள் யாவரும் ஜெனியவேனையறவே களைத்தெறி
 யும் வண்ணம் திருச்சதகமென்னும் பேரால்;

“மெய்தானகும்பி விதிர்விதிர்ந்தான். வினாயன் கழற்கென்,
கைதான் றலைவத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதுழ்பியுள்ளம்,
பொய்தான் றவிர்த்துன்னேப் போற்றி சய சய போற்றி யென்
கைதானெகிழவிடே னுடையா யென்னேக் கண்டுகொள் ளே.”

என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய திருப் பாடல்களைப்பாடி
வருந்தி ஆங்கெழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் முன்னே
சிவபெருமானார் திருவாய்மலர்ந்த குருவசனத்தை நினே
ந்து அத்தலத்தை வணங்கி யகன்று சென்று உத்தா
கோசமங்கை யென்னும் திருப்பதியிற் போய்ச்சேர்ந்தார்

அவ்வரிய கேட்கத்திரத்தில் சடாமுடியை யுடைய சிவ
பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கோயிலினுட்
சென்று ஆங்குச் சிவபெருமான் அருளிய வண்ணம்
குருவடிவங் காணப்பெறுமெயால் மனம் வருந்தி யயர்
ந்து விழுந்து எனனை” (உமைகொள்ளாதும் உன்னுடைய
ஆசிரிய சொரு தந்தைக் காட்டாமலும் ஐகவிட்ட
னையோ? என்று,

“கடையவனேசைக் கருணையினுற்கலம் தாண்டுகொண்ட
விடையவனேவிட் டிடுகிகண்டாய் விறல் வேண்கையின்றோ
உடைய வனெமன்னு முத்தடி கோசமங்கைக்கொசே. ௩ [பிறை”
சடையவனே தனார், தேடினம் பிராவுன்னேந் தூங்கிக்குள்

என்றற்றொடக்கத்ததாகிய நீத்தல் விண்ணப்பம் என்னும் பேருடைய திருப்பாசரங்களைப் பாடக் சிவபெருமானாவர் தாம் திருவாய் மலர்ந்தருளியவண்ணம் தமது திருமேனியைக் காட்டியருளினார்.

அப்படி சிவபெருமானால் காட்டப்பட்ட திருமேனியை உள்ளன்போடு தெரிசித்து அவ் வுத்தரகோசமங்கையிற் சிலநாள் வசித்திருந்து தம்முடைய கடவுளான சிவபெருமானது வசனப்படியே அநேக சிவகேசத்திரங்குளிலும சென்று ஆங்காங்கு எழுந்தருளியிருந்த சிவங்கப் பெருமானை வணங்கி அவ்வத்தலங்களினின்றும் நீங்கி சோழநாட்டிற்குப் போய் ஆங்குள்ள திருவிடைமருதூரை யடைந்தனர்.

அங்கனம் எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானைத் தரிசித்து அப்பதியைவிட்டகன்று மிக்க அன்புடன் திருவாரூரையடைந்து சிவபெருமானை வணங்கித் திருப்பாவம்பல் என்னும் பதிகத்தைப்பாடிப் பின்னர் சிவபெருமானால் முன்னரே திருவருள் செய்யப்பட்ட சிவகேசத்திரங்களுடையல்லாம் நீங்கி ஸ்ரீஞானசம்பந்தருக்கு அகத்தாண்டலமாகிய சிகாழிப்பதியை யடைந்தனர்.

ஆங்குக் கோபுரவாயிலை நீங்கிப்போய் அது கயிலையாகிய செப்பியைக்கண்டு வணங்கும்போது 19-ஆம்

பத்து என்னும் பதிகம்பாடி சிற்சபையில் நிருத்தஞ்செய்த சிவபெருமானது திருவடித்தாமரைகளைப் பிடித்து வணங்கி அவ்விடத்தில் சிலநாளிருந்து பின்பு திருக்கமுகஞன்றத்திற்கு எழுந்தருள வெண்ணித் தில்லையின்வழி யேபோய் விருத்தாசலத்திற்சென்று ஆங்கு சிவபெருமானை வணங்கி இது திருவருட்டுறையென்று எண்ணிப் பிறிதோர்கள் வசிக்கின்ற திருவெண்ணெய் நல்லூரையடைந்து பரமேஸ்வரனை வணங்கி அதை நீங்கி நெருங்கு ஷேத்திரங்கள் பலவற்றையும், உயர்ந்த காட்டையும் துஷ்டமிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் மலைகளையும் கடந்து திருவண்ணாமலைபென்னும் திவ்விய ஷேத்திரத்தை அழித்து, ஆங்கு வரிசைப்படுத்தியுள்ள கோபுரம், மாடம், கமுகு முதலிய ஒழுங்குகளைக்கண்டு மிகவும் வியந்து புகழ்ந்து அக்காலத்தில் பிரம் விட்டுணுக்கள் தேம்படி நெருப்பு மலையாய்வந்த பெருவாழ்வு இது தானே? என்று சொல்லி திருவண்ணாமலையை வணங்கி நகரத்துட்சென்று திருவாலயத்திற் புகுந்து ஆங்கு திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானை ஆசிரிய வேடமாகக்கண்டு தரிசித்து;

“மாலுடன் பிரமன் தேவர் வந்துணக்கடிமை யென்றென்
றேவிடு பொழுதி லால முண்டிருள் காண்டபோற்றி

மேலிடும் பவரோய் தீர விண்ணவர் மண்ணோர் பச்சைப்
பாலுடன் தலத்துட் கொள்ளும் பனிமலை மருத்தேபோற்றி.

கெடியவன் கேழலாகி கீணில மகழ்ந்துங்காண
வடிவகளென் றலைமேல் வைத்த வருட்பெருங் கடலே போற்
படியிடம் புரக்கு முண்ணுமுலைபெனும் பச்சைமேனிக் [றி
கொடியிடங் கொண்டசெம்பொற் சூன்றமே போற்றி டோ
[ம்றி.

வென்றிடுங் கண்ணிமேதிச்சென்னிவிக் கிரமன் றன்னைக்
கொன்றதன் பாவந்தீரக் குறித்திட வருள்வாய் போற்றி
யன்றுவந் தென்னையாளு மணியணு மலையாய் போற்றி.”

என்று இவ்வாறு அன்புமேலிட்டால் பரவியிதைஞ்சி
அங்கே வசிக்கின்ற நாளில் மார்கழிமாதம்வர அவ்வூர்ப்
பெண்களிற்பெ நம்பாலார்திருவா தினாடட்ச்சத்திரத்திற்கு
பத்துநாள் முன்னிருந்து ஒவ்வொருவரும் பிராதகாலத்
தில் கித்தினாயினின்று மெழுந்து வீடுகள்தோறும் போ
ய்ப் பெண்களை யழைத்துக்கொண்டு கூடித்தீர்த்தத்தில்
போய் ஸ்நானஞ்செய்வார்கள்.

அதைக்கண்ட மணிவாசகப் பெருமானார் அப்பெண்
கள் சொன்னதாகத்திருவெம்பாவையையும், அப்பெண்
கள் பாடியாடுகின்ற விதத்தைக்கண்டு திருவய்மாளை

னையும் பாடியருளி அந்த கேட்கத்திறத்தைவிட்டு நீங்கி
காஞ்சிபுரத்தையடைந்து ஏகாம்பரக்கடவுளையும் காம
ட்சியம்மையையும் கண்டு வணங்கி ஆங்கிருந்தும் விடை
பெற்றதகன்று திருக்கழுக்குன்றத்திற்குச் சென்றனர்.

அப்போதங்கு கொன்றை மாலையைத் தரித்தவரான
சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்கி மமஸ்காரஞ்செ
ய்து ஒளம் தலைவனே ! என்னையாவ்ந்தடிமைகொண்ட
இறைவனே ! உனது அழகிய திருமேனியை எனக்குத்
திருவாய் மலர்த்தவாதே தரிசனத் தந்தருளினே- இங்
கத்திருக்கழுக்குன்றிலென்னுங் கருத்தடங்கிய ;

பிணங்கிலாத பெருந்துறைப்பெருமானுன் னுமங்கன்பேசுவர்க்
கிணங்கிலாத தோரின் பமேவருத்துன்பமே துடைத்தெம்பிரா
னுணங்கிலாததோர்வித்துமேல்வினையாமலென்னியொத்தபின்
கணங்கிலாத்திருக்கோலரீ வந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.

என்னும் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்பாடி அவ்விடத்தி
லேயே சிலபகல் வைகி பின்னர் அப்பதியவிலிட்டு நீங்கி
அந்தத் தலமுதல மத்திய தேசங்களிலுள்ள ஸ்தலங்க
ளும், காடுகளும், மலைகளும், சோலைகளும், தடாகங்க
ளும், கிதிகளும் கடந்து திருத்தில்லை நகரத்திற்கு மூன
று நாடவழியில் ஸ்ரீமாணிக்கவாசகப் பெருமான் எழுந்த
ருளினார்.

அதன்பின்னர் பெண்ணுசைப்பட்ட ஊமர்களும், இ
 ண்டு வாழாதவரும், சிவபெருமானிடத்தில் பக்தி
 செலுத்தாதவர்களும் போதற்குரிய நரகவழியில் போ
 காதவராகிய இவர் தில்லை வழியே போயினர்.

அது காலையில் அவ்வழியினிருபாலும் கொன்றை ம
 லர்கள் மலர்ந்து தேவலோகமாகிய பொன்னுலகம்
 போல் நின்றன.

வண்டுகளானவை சிவநாமாவளியைத் தழுவுகின்ற
 தமிழ்போல் இசைபாடியன. அங்கனம் பாடல்களுக்குப்
 பொருள் சொல்ல வல்ல வித்துவான்கள் அபிரயங்
 காட்டும் கைகள் போல்காந்தட்டூக்கள் மலர்த்திருந்தன.

முருக்கமரங்குளெல்லாம் சிவஞானத்தை ஒரு சிந்து
 மிருக்கப்பெருதவர் தவவேடங் கொள்ளுவதுபோல்
 வாசனையின்றி ஒளியைமாத்திரமுடைத்தான மலர்களை
 மலரப்பெற்றிருந்தன.

காயமரங்குளெல்லாம் பள்ளத்திற்கெல்லுஞ் சலத்
 தைப்போல்-ஐம்புலன் வழியே செல்லுகின்ற அஞ்ஞா
 னிகளின் மனம்போல் பூத்திருந்தன.

புன்னைமரங்களில் குரங்குகள் கூடியேறியசைத்தா

நெ்தோறும் ஈயின் கூட்டங்களெழுகின்ற தேன் கூண்
டும் மலர்களும் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற சந்திரனும்,
கட்சத்திரங்களுமபோல் எங்குமிருந்தன.

பக்கங்களில் விளங்கியிருந்த பாக்கு மரங்களெல்லாம்
அநேக வெண்சாமனாகள் வீசவும், மாஞ்சோலையிலிருக்
கின்ற ருயில்கள் சின்னமூதவும், சண்பகச்சோலைகள்
தேவர்களிறைக்கும் பொன் மலரைப்போல் ஒளிபொ
ருத்திய மலர் லைச் சிந்தன.

இப்படிப்பட்ட வளபபம் பொருந்திய மா, காரத்தை,
பாதிரி, தெங்கு, மகிழ், கோங்கு, பலா, மந்தாரம் முத
ளிய மரங்கள் நெருங்கிய பூஞ்சாலையைக்கடந்து எம்ம
ணிவாசகப்பெருமானார் சிதம்பரத்தைக் கண்டருளினார்.

ஆங்கு ஆகாயமளாவத்தக்க மதில்களையும் கோபுரங்
களையும் கும்பங்களையும் உபபரிகைகளையும் பரர்க்குந்
தோறும் அவைகள் அழகு செய்வதைக்கண்டு அஞ்சலி
செய்து புகழ்ந்து சிவபெருமானது திருவருளை மகிழ்ந்
தனர்.

அன்றியும் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வேதகோஷமும்,
கீதவோசையும், ஆகம வோசையும் மிகுதியும் கேட்டு

ஆநந்தித்துச் சிற்சபை எதிராகக்கண்டு பொன்னம்பலத் தேநடனஞ்செய்கின்ற கடவுளை அக்காலத்தில் தமது முடிமேல் திருவடிகளைச் சூட்டியருளிய குருவடிக் கண்டி உயிரொப்பனே! மணிமன்றனே! உனக்கு அடைக்கலம் நானேயாவேனென்று சொல்லிப்பலமுறையும் வணங்கியழுது கண்களினின்றும் ஆந்த பாஷ்ம்பொழிய நமஸ்காரஞ்செய்து திருவடிகளை முடியிற் சூட்டிக்கொண்டு பின்பெழுந்து அன்பு கூர்ந்து உமாதேவியாகுகிய சிவபெருமானே வளத்தையுடைய தில்லைமாநகரத்தில் இப்பொழுதே கண்டேனென்று நல்ல பாடல்களாகிய கண்டப்பத்து என்னும் பதிகத்தைச் சூழ வைத்தார்.

அங்ஙனமுரைத்துச் சிவபெருமானே நீஷ்டா முயற்சியால் நினைந்து அசைவற்று ஒரு சித்திரம்போல் சிறிது நேரம் நிற்க. அதைக்கண்ட மெய்காப்பாளர் இது என்னவோ இவருக்கு மயக்கமாயிருக்கின்ற தென்றெண்ணி இவரைச் சபையைவிட்டு வெளியேபோமென்று சொல்லியும் இவர் துரியாதீதமென்னு மீடத்தில் அசைவற்றிருந்தாராகையால் அதிற் சிறிதுமனங்கொள்ளாமல் அங்ஙனமே நெடுநேரம் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது பெய்கவாபாளர்கள் ஆ ! ஆ ! இவரோ
என ? போவென்றாலும் போகிறாநிலை ! ஒன்றும் பேசு
கின்றாருமில்லை பித்தம் பிடித்தவராக விருக்கின்றனர்
என்று பயந்து நிற்குந்தருணத்தில் செத்தபிரேதத்திற்கு
உயிர வந்துதுபோல் அஞ்சலியாஸ்தத்தைச் சிரமேற்
கொண்டு சிவ சிவ போற்றி என்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

அதன் பின்னர் ப்ரீமணிவாசகப் பெருமானார் பொன்
ன்ம்பலத்தை மூன்றுமுறை வலமாகப் பிரதட்சணஞ்
செப்து ஆங்குத தனக்கொப்பில்லாத மூலஸ்தானத்து
க்கடவுளை வணங்கிப் பின்னர் தாயாகிய உமாதேவியின்
திருவடிகளையும் வணங்கிப் பிறகு அந்தக்கோயிலுக்கு
மேற்பக்கத்தில் திருப்புலிச்சரத்தை யடைந்து ஆங்கு
உயிர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தற்போரு
ட்டே எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய
திருவடிகளை வணங்கி அப்பதிக்குச் சமீபத்திலுள்ள திரு
காகேச்சுர்மென்னும் திவ்வியக் கோத்திரத்தி லெழுந்த
ருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானது திருவடிகளை மிக்க
ஆவலுடன் வணங்கி பின்னர் அப்பதியையும், லீங்கித்
தலை மூவாயிரவர் வாழ்கின்ற சிதம்பரத்தைச் சூழ்ந்த
ள்திற்போகும்போது அமிர்தம்போலும் இனிப்பைத்
தருவதான திருவாசகம் பாடாதொடங்கினார்.

அங்ஙனம் பாடியாருற்றுள் சம்பொழுது

“ஆடுமிதிஞலா உற்றில்லை யாண்டவன் உன்னைக் கொண்டு”

என்று சொல்லப்படும் பாடலைப்புகன்று அதன் பின்னர் இருவகையான கோயிற்பதிகத்தையும், அதன் பின்னர் கீர்த்தித்திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, பேரற்றித்திருவகவல், ஆகிய மூன்று அகவல்களையும், பின்னர் ஆங்கு வசிக்கும் பெண்களிற் சிலர் கூடித்தங்கன் கைகள் சேப்பவும், சங்கவளையல்கள் அசையவும் பொற்கண்ண மிடிப்பதைக் கண்டு அவர்கள் பாடியதாகத் திருப்பொற் சுண்ணத்தையும், ஆங்கு சோலையிடத்தே வரும்போது அங்கே பெண்பிள்ளைகள் கூடித்தங்களுக்குள்ளே விளையாடும்போது வீண்பேச்சுப் பேசுதலில்லாமல் எமது கடவுளையே வாயால் வசனியுங்கள் என்று அவர்கள் சொல்லியதாகத் திருத்தெள்ளேணத்தையும், திருவுந்தியாரையும், திருத்தோனோக்கத்தையும், திருப்பூவல்லியையும், திருப்பொன்னாசலையும் பாடியருளினார்.

அதன் பின்னர் அவ்விடத்தில் ஒரு சிறுபெண் தன்னுடைய தாயைமோக்கிக் கூறுஞ் சொற்களையாக அன்னைப்பத்து என்னும் பதிகத்தையும், பக்கத்தில் கிணடுகின்ற வண்டுகளிடத்தில் விருப்பம் வைத்து செவபெருமானு

டைய திருவடிகளை வழுத்துக் வென்பதாகக் கோத்தும்
பியையும், சோலைகளில் வாழும் குயிலினங்களைக்கண்டு
அவைகளைக் கருணையோடு கூய் ஒ குயிலினங்காள் !
நீங்கள் எம்பிரானே அழையுங்கள் என்பதாகக் குயிற்
பத்தையும், கிளியை நோக்கி கிளிப்பத்தையும் பாடி
அதன் பின்னர் உலகத்தின்கண் தம்மையடிபைகொ
ண்ட கடவுளையல்லாமல் வேறொருவரைத் தெய்வமெ
ன்று சொல்லுவதற்கு அஞ்சுகின்றேன் என்று அச்சப்
பத்து பாடிய பின்னர் அந்நகர்ப்புறத்திலே ஒரு பன்னக
சாலை செய்துகொண்டு ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்தார்.

இங்ஙனம் திருவாசகம் பாடி பிறிவியினின்று நீங்கவ
ந்துதிருவவதாரஞ்செய்த மாணிக்கவாசகருடைய செய்
தியனைத்தையும் தில்லையிலுள்ளார் யாவரும் தாங்கள்
கூட்டங்கள் தோறுஞ் சொல்லமகிழ்ந்து அதிசயித்தார்
கள்.

இவர் இவ்வாறு எழுந்தருளியிருந்து புத்தரைவாழில்
வென்றகதை இனி வரும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புத்தனா வாதில் வென்ற சருக்கம். கிளை - 7.

—o—o—o—

இங்ஙனம் நடக்குநாளில் தாழ்த்து நீண்ட சடாபாரத்
தையுடைய சிவபெருமானுடைய இரண்டு பாதங்களை
யும் விடாத ஒரு தபசியானவர் சமுத்திரத்தாற் குழப்ப
ட்ட பூமியிலுள்ள வளத்தையொருங்கே ஆயத்தக்க
அன்புள்ள மனமுள்ளவராய் சோழநாட்டைக் கண்டு
தில்லாராககாவணங்கிப் பின்பு குற்றமற்ற ஈழதேசத்
தை பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்து அவ்விழதேசத்
திற்குப் போயினர்.

அங்ஙனஞ்சென்ற தபசியானவர் முதன்மையான அந்
நாட்டரசன் இருந்த ஊரைச்சேர்ந்து அவ்விடத்தில்
தாம் போமிடங்களிலெல்லாம் சிதம்பரமானது அளவு
சொல்லுதற்குக் கூடாத நெடுங்காலம் வாழக்கடவது

என்று சொல்லுவார். இப்படி சொல்லிக்கொண்டு
யிருக்கும் நாட்களில் அங்கேயிருக்கும் மூடர்களாகி
புத்தர்கள் ஈழதேசத்தரசனுக்கெதிரே டோய் மிக்க
அன்புடன் வணங்கி அரசனே! தேவரீர் ஒன்று கேட்
டருளவேண்டுமென்று சொல்லி அதைச் சொல்லத்
தொடங்கினார்.

அது என்னவென்றால், மிக்க திறமையுள்ளவனாய்க்
காணப்படுமொருவன் இந்த நகருக்குள் வந்திருக்கின்
றான். அவன் எந்தக்காலத்திலும் ருத்திராட்ச மாலை
யையே ஆபரணமாகக் கொண்டிருக்கின்றான். பிச்சை
யெடுத்துண்பதே அவனுடைய செய்கை. ஆனால்
அவன் நின்றாலும் இருந்தாலும் பொன்னம்பலம் என்
கிடசொல்லையே சொல்லுகின்றான் என்று சொல்லி வண
ங்கினார்கள்.

அது கேட்ட அரசன் கடுஞ்சினங்கொண்டவனாய்
அப்புத்தர்களைப் பார்த்து நீங்கள்போய் அவனை இப்
பொழுதே கொண்டுவருங்களென்று சொன்னான்.

அப்படியே ஏவலாளிகள் அப்பெரியவரிடம் சென்று
ஐயா! உங்களை அரசன் அழைக்கின்றான் வாருமென்
றார்.

அதற்கவர் நாஸ்தோதும் கன்மை தீமை யில்லாதபடி பிச்சையெடுத்துண்ணும் தொழிலை மேலிட்டு ஸ்ரீரீரீ ன்றையும் நினைவாதவர்களிடத்தும் அரசர்களுக்குக்கா ரியமுண்டோ? இல்லையே என்று, ஆனால் உன்ரில் பிச் சையெடுத்துண்டாலும், காரியமொன்று மில்லையான லும், பூமியிலுள்ள உயிர்களை ரட்சிப்பது அரசனுடை யாகடைமையாகையால் எங்களது தலைவனாகிய அரசனி .த்தில் வரல்வேண்டுமென்று சொல்ல, நல்லதென்று சிறப்புப்போருந்திய தூதருடனே அரசன் சமூகத்தை காடிப்போயினர்.

அப்போது ஆதியாகிய பிடகநூல் முன் னையுமிந்து நான்கு குற்றங்களையும் நீங்கப்பெற்றுச் சீலமைத்துத் தரித்து காமாகியாறும், பஞ்சேத்திரியங்களும் அடக்கப் பட்டவனாய் பஞ்சகந்தமூங் கெடுத்தே முத்திபென்று அறிவிக்கின்ற பௌத்தாகிரியன் தன்னுடனிருக்க சே னைகள் புடை சூழ அழகிய புயத்தைபுடைய புத்தரரசு னும் வீரீரிருந்தனர்.

அப்போது அந்த தபசியானவர் உடுககப்பட்டிருக்க வெண்கோவணமும் விளங்கப்பட்ட கபாலமும் சதங் கைகட்டிய பிரம்பும், பொட்டணித்த திருமுகமும் சிறி

41 புன்சிரிப்பும், அசைகின்ற சடையுமாக எழுந்தருளி அரசன் திடுக்கிடும் வண்ணம் அரசனுக்குச் சமீபமாக வந்து திருவம்பலம் என்று சொல்லி அங்கே எழுந்தருளினார்.

அதனேட்ட அரசனைவன் ஐயா! நீர் இப்பொழுது திருவம்பலம் என்று இங்கே சொல்லியதென்னை? என்று வினாவினான்.

அதற்குத் தபசியானவர் சோழமண்டலத்திலே சோழராஜனது தரும் குடைக்குட்பட்டதான சிதம்பரம் என்று சொல்லப்படும் ஒரு ஸ்தலமுண்டு. அந்த ஸ்தலம் முன்னே தில்லைக்காடாயிருந்தது. அது திரிபுவனங்களுக்கும் முன்னே உண்டான தெய்வஸ்தலமாகும். அதனால் அதற்கு மூலஸ்தானமென்றுஞ்சொல்வதுண்டு. அது இப்பூமிக்கு நடுவேயிருப்பதால் அந்த சிற்சபையில் சிவபெருமான் தனது பிரியா நாயகியாகிய சிவகாமி காணும்படி நடனஞ்செய்தார்.

அவ்விடத்தில் இரண்ய வன்மனுடைய தேகத்திலிருந்த குட்டனோயை நீக்கிய சுத்தமான மகிமைமையுடைய சிவகங்கை யென்னும் ஒரு தடாகமுண்டு. எவ்வளவு

பாவஞ் செய்தவர்களாயிருந்தாலும் அந்தத்தடாகத்தில் முழுகி சிவபெருமானது பஞ்சகிர்த்திய நடனத்தைத்தரி சித்தால் ஆவர்கள் மறுபடியும் இவ்வுலகத்தில் பிறக்க மாட்டார்கள்.

அன்றி, அச்சிவபெருமான் உலக உயிர்கட்கு மோட்சங்கொடுப்பதில் வல்ல சர்வ சமய தெய்வங்களில் நானே வல்லவனென்று தமது திருவடியில் 'வீரக்கழலையணிந்தும், வெற்றிக்கொடி கட்டியும் உமாதேவி காண நடனஞ்செய்தருளினார்.

ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பரமசிவனுடைய திருவடிகளை வணங்கப்பெறாத தீய மனமும், வாக்குஞ் செய்கையுமுடைய கொடியவர்களும் ஒருதரம் பொன்னம்பலம் என்று சொன்னால் செல்வப்பெருக்கைக் கொடுக்கின்ற பஞ்சாட்சரத்தை இருபத்தோராயிரத் தறுநூறு முறை நாவைக்கொண்டு சொல்லுவதற்கு ஒப்பார்குமல்லவா?

ஆகையால் நாம் அவனைக் குறித்துத் திருவம்பலமென்று சொன்னோம். அதன் பொருள் இதுவேயாகும் என்று சொல்லினார்.

அப்போது புத்தகுருவானவன் மிகவும் வெகுண்டு
பிடகாகமும் மூன்றினையுஞ் சொன்ன தலைவனே யல்லா
மல வேறொரு தெய்வமுமிருக்கின்றதா? என்று சொ
ல்லிப் பின்னரும் அப்படி யிருப்பகானால் தில்லை நகரத்
திற்குப்போய் வாது செய்து அந்த உங்கள் சிவனெ. ந
மான் தாண்டவஞ் செய்யும் பாதத்திலுளிர்த்திருக்கின்ற
வீரக்கழலையும், அவரது வெற்றிக்கொடியையும் அறுத்
துப் போடுவேன். அன்றி புத்தன் ஒருவனே தவிர,
வேறு தெய்வமில்லையென்று அந்த சிற்சபையை அரசு
மரத்தடியிலிருக்கும் புத்தன் கோயிலென்று சொல்லு
படி வைப்பேன்.

அப்படி மூன்று தினத்திற்குள் யானே முடிப்பேனெ
ன்று மிகுதியும் சிற்றங்கொண்டு உடனே தனது அழ
கிய சிவிகைமேலேறி தன்னை வணங்கு மியல்புடையா
ராய்பொளத்தக் கூட்டங்களெல்லாம் தம்மைச் சூழ்ந்து
வர இடையேயிருந்த காடு, மலை, நாடு முதலியவற்றை
யெல்லாமுங் கடந்து சிதம்பரத்துக்குப் போயினான்.

இவன் இப்படியேயே இனி அரசனானவன் தன்னு
டைய செல்வப் புத்திரிக்கு மூன்னமே யுண்டாசிருக்கி
ன்ற ஊமைத்தன்மையை நீக்கிக்கொள்ளச் செய்து அத்
திற்குப் போகவேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்னைத்

தன்னுடைய சேனாபதிவாரங்கன் சூழ ஒப்பற்றபெய்ய
பல்லாக்கிவாரோகணித்து சோழநாட்டில் வகுது தில
வேமரகாரத்தைச் சேர்த்து பாமசிவன் எழுந்தருளியிருக்க
கின்ற ஆலயத்தில ஒரு மண்டபத்தில வகுது சோந
தான்.

அதன் பின்னர் அரசனும் அவ்விடம் சென்று புத்த
குருவை வணங்கித் துதித்து மகிழ்ச்சியடைந்து ஆநீ
ருத்தபோது அவ்வாலயத்தில் பணி செய்பவர்கள் எஸ்
லோரும் இவர்களைக்கண்டு ஒன்றாய்ச்சோந்தார்கள்

சேர்த்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் புத்த குருவைப்பா
ந்து நீர் எங்கள் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற
இடத்திற்கு வரத் தகுதியற்றவராகையால் சீக்கிரத்தில்
தில்லையைவிட்டு ஒடிப்போகவேண்டும். இல்லாவிடின்
நாங்கள் பொறுக்கமாட்டோம் என்று சொன்னார்கள்.

அதற்குப் புத்தனாவன் உங்கள் சோழநாட்டினுக்கு
முன்னே தர்க்கஞ்செய்து நீங்கள் அதுசரித்திருக்கின்ற
சைவமார்க்கம் நிலையன்றென்று சொல்லிச் சிறப்பிப்ப
பெருந்திய புத்தனே உயர்ந்த தெய்வமென்று இப்போ
ரதசொல்லிச் சாதித்தலுரிமையுடையவாகில் என்னு
மொவ்வினான்

அதுகேட்ட பணிவிடைசெய்லோர் யாவரும் இதை
கம்மவர்களுக் கறிவிப்போமென்று சீக்கிரமாய்ச்சென்று
உணமையான தபோதனர்களுக்கும், தில்லை மூவாயிர
வாகளுக்கும், பரிகலத்தார்களுக்கும் அவரவர்கள் வீட்
டிற் போய்ச் சொன்னார்கள்.

அங்ஙனம் சொல்லக்கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் அச்
சொல்லானது புண்ணிலே வேலாயுதம் நுழைத்தாற்போ
லும் வருத்தச்சகியாதவர்களாகி எல்லோரும் ஒருக்கே
புறப்பட்டு பூரிடராஜப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்
கின்ற ஆலயத்திற்போய் ஆங்கு ஒரு அரிய மண்டபத்தி
லிருக்கின்ற புத்த குருவின் எண்ணமென்ன? என்று
கேட்போமென்றெண்ணித் தில்லை மூவாயிரவரும் அவ
னையடுத்து ஒ, புத்தனே! பிழைக்கும் வகையறியாத
நீ இங்கே சிறிதும் பயமும் அச்சமுமில்லாவண்ணம் யா
வரையும் மதியாமலிருந்த காரணமென்னவென்று பல
வாறு வைது கேட்டார்கள்.

அதற்குப் புத்தகுருவானவன் ஆறு சாஸ்திரம், நான்
குலேதம், இருபத்தெட்டாகமம் பதினெண் புராணம்
ஆகிய இவைகளால உங்களுடைய தெய்வமே தெய்வ
மென்று சொல்லுவீரானால் என்னும் எங்களுடைய தெய்வ

உமே தெய்வமென்று சொல்லுவேன். ஆகையால் இங்கே எளக்கெதிரே உங்களுடைய தெய்வமே தெய்வமென்று சாதித்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னான்.

அவ்வளவு சொல்லக்கேட்ட தில்லை மூவாயிரவர் புத்தகுருவைப்பாத்துக் கோபிதது உன்னை வித்துவான்கள் தோற்றுவென்று சொல்லும்படி ஒரு சொல்லிலே யெஜெயிப்போம்.

ஆனால், மிக்க பராக்கிரமசாலிகளான அரசர்களும், பெரியோர்களும் கூடியிருக்கின்ற சபையில் கம்முடைய தர்க்கவாதத்தைச் சொன்னால் அவர்கள் இது தக்கது. இது தகாதது என்று சொல்லுவார்கள். அப்பொழுது ஒரு கலகமும்மில்லை.

இல்லையாயின் தில்லை மூவாயிரவர் ஒருங்கு சேர்க்கு புத்தகுருவை கோபித்தார்கள், அடித்தார்களைன்று இந்தவுலகத்தார் சொல்லுவார்களென்று நினைந்து இவ்விஷய முழுமைக்குங் காட்டி சேழராஜாவைவருவதாக ஒரு முடங்கல் போக்கினார்கள்.

அவ்வளவு அரசனுக்கு ஓலை விட்டபின்னர் ஆங்காங் குள்ள, பிராமணர்களுக்கும், பெரிய துபோதனர்களுக்

கும், அரிய கலைஞானத்தில் வல்லவருக்கும் முடங்கல வணாந்து நீவிர் யாவரும் காணையதினத்தில் சிதப்பரத் தைத்தெரிசிக்க யாதொரு தடையின்றி வந்துசேரவே ண்டுமென்று மிகவும் விரயத்துடன் ஒலை போக்கினர். உடனே சூரியாஸ்தமனமாய்விட்டது.

அது காலையில் அத்திலலை மூவாயிரவர் புத்த குரு வைப்பார்த்து புத்தனே! நீ இன்று ஒருபொழுது மாத திரம் இங்கே இரு. காணையதினத்தில் உன்னுடைய காழ்ச்சியை உலகத்தாருக்கு காட்டுவோமென்றுசொ லனித் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச்சென்று அறுசுவை யோடுகூடிய நல்ல உணவையுண்டு அன்றிராத்திரிரித்தி னாசெய்தனர்.

அன்றிரவு 15 நாழிகை சுமாருக்கு பொன்னம்பலத் தின்கண் ஆகந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருள்பவரான ஸ்ரீ சிவ்பெருமானானவர் கையிற் பிரம்பும், சடை முடியும் திருநீறுதரித்த திருமேனியுமுடையவராய் யாவராலும் விரும்பப்படும் திவ்விய சொரூபந்தாங்கிவந்து அத்தி லலைமூவாயிரவர் கனவில்தோன்றி ஹே, அத்தணர்காள்! நீங்கள் அப்புத்த குருவை வெல்லுதற்பொருட்டு ஒன் றும் மனஞ் சஞ்சலங்கொள்ளவேண்டாம். நம்முடைய

தில்லைமாகரத்தெல்லையில் திருவாதவூர்த் பிறந்தானான மாணிக்கவாசக னென்பான் இருக்கின்றான். அவன் இந்த விஷயத்தைக் கேட்பானான் சர்க்கசாஸ்தி; முகர்த்தரத்தால் புத்தரிடம் வாழிதது ஜெயங்கொள வான் ஆகையால் நீங்கள் அனைவரும் ஒருமித்துப்போய் அவனை அழையுங்கொண்டு சொல்லி மறைந்தருள் னார்.

இங்ஙனம் கனவிற்கண்ட தில்லை மூவாயிரவர் யாவரும் விழித்தெழுந்து சிவபெருமானது திருவருள் விலாசக வதப் புகழ்த்து சொன்னமேல கைகூவித்து அழகிய கோயில் மண்டபத்தின்கண் யாவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அதன் பின்னர் ஒருவரை யொருவர் இரவு நிகழ்த்த கனவினைப்பற்றி வினாவி, யாவரிடத்திலும் ஒரு தன்மை யாகவே கனவு நிகழ்த்ததை எண்ணியெண்ணிமகிழ்த்து இனி மெய்த்தவ சூரேஷ்டரான மாணிக்கவாசகர் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்குச் செல்லுவோமென்று தீர்மானித்து அவ்வாறே அவரிருக்கும்பன்னசாலையைச் சமீபித்தார். ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்த மாணிக்கவாசகரைக் கண்டு நிகழ்த்தவைகளையெல்லாம் விண்டு அவரது இங்ஙனமாகச் சிரமேற்கொண்டு நின்றார்கள்.

அதுகேட்ட மன்னிவாசகப்பெருமானார் உடனே எழுந்து சிவபெருமானது திருவருளை வியந்து மூன்றே அவ்வெம்பெருமானிடப் புகளிய ஆஞ்ஞாலையினைந்து புறப்பட்டு அத்திலலை மூவாயிரவரும் தம்மைத் தொடர்ந்துவரச்சென்று பொன்னம்பலத்தைக் கண்டு ஆங்கு கிர்த்தஞ்செய்திராநின்ற சபாபதியை வணங்கி அவனது திருவருளை கிறையப்பெற்று மாயா சகிதர்களாகிய பெளத்தக் கூட்டங்களிருக்கின்ற மண்டபத்திற்குப் போய் அவர்களது தீமை குடிக்கொண்ட முகதேர்சனம் செய்தல் பாபத்திலும் பாபேயாருமென்றெண்ணித் திணைபோடச் செய்வித்து அத்திணைக்கு ஒருசார் ஆசனத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருந்தார்.

அதுகாலையில் வேதப்பிராமணர்களும், பௌராணிகர்களும், கலைஞர் உல்லவர்களும், புத்த சாதுரியத்தில் வல்லபெரியோர்களும் தம்மைச் சூழ்ந்து வரச்சேரா மாஜ்ஞனவன் சீக்கிரமாகவந்து தில்லைச்சபாநாயகரை தரிசித்து அவ்விடம் விட்டு முன்னே சொல்லப்பட்ட மண்டபத்திற்கு வந்து திருவருண் விலாசத்தோடு எழுந்தருளியிருந்த மணிவாசகப்பெருமானரைக் கண்டு அவரது திருவடிகளில் வணங்கிப் பூரண சத்திரன்போல்

ஒரு ஆசனத்தில் அவருக்குப் பக்கத்தில் எழுந்தருளினான்.

அது கண்ட ஈழநாட்டையன் எழுந்து சோழராஜனைப்பணிந்து முன்னே செலுத்தியதில் குறைபட்டிருந்ததிறையையுங் கொடுத்து அரசரேறே! நீர் மிகுதியுமவாழக்கடவீரென்று துதித்தபோது சோழராஜனுமசங்கோஷித்து பக்கத்திலிருக்கச் சொல்ல அவ்வாறேயவனுமிருந்தனன்.

அதுகாலேயில அவ்வாதத்திற்குச் சாட்சி சொல்லுவோர் அநேகரும் ஆங்கு அமர்ந்திருந்தனர்.

அங்ஙனம் நடத்தும் வாதத்தைக்காண்பிரமன், விஷ்ணு, சத்த முனிவர்கள், அஷ்டதிக்குப பாலகாகவ உருத்திரர்கள், விஞ்சையர்கள், சந்திரன், சூரியன் முதலியோரே வருபவராவார்கள்.

இவ்வண்ணம் சபை கூடியிருக்குஞ்சமயத்தில் சோழராஜனாவன் எழுந்து ஸ்ரீமணிவாசகப்பெருமான் திருவடிகளில் வணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து ஹே, சுவாமி! சிவஞானத்தை நிலை நிறுத்துவது உமது பாரம். பொய்புத்தர்களைக் கொல்லுவது என்னுடைய கடைமை.

ஆகையால் நீங்கள் உடனே அக்காரியத்தைச் செய்த
ருளவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டனன்.

அவ்வாறு அரசன் கூறக்கேட்ட புத்தர்களெல்லாம்
மனவருத்தமடைய மாணிக்கவாசகர் மன மகிழ்ச்சியு
டையது புத்தனைப்பார்த்து திருட்டுவார்த்தை சொல்ல
ப்பட்டவனே? கீ வந்தகாரணமென்ன? அதைச் சொ
ல்லு என்று கேட்டார்.

அதுகேட்ட புத்த குருவானவன் ஸ்ரீமணிவாசகப்
பெருமானை நோக்கி ஐயா! நான் எங்களுடைய தெய்
வமாகிய புத்தனே உலகத்திற்குத் தெய்வமே யொழிய
வேறு தெய்வங் கிடையாது என்று சாதித்து இந்தப்
பொன்னம்பலத்திலே உலகர்யாவரும் காணும்படி அப்
புத்தனையே வைத்தற்பொருட்டு நேற்றே இங்குவந்தே
னையொழிய வேறு காரியமேற்கொண்டு வந்தேனல்
மேலன் என்றான்.

அதுகேட்ட எம் மணிவாசகப்பெருமானாவர் புன்
னகைசெய்து ஒ, பூர்வதவமில்லாத புத்தனே! மூயலா
னது யானையாருமென்று தான் சொல்லுவையா?
அல்லது யார்சொல்லவாவது கேட்டிருக்கின்றனையா?

இல்லையே. ஆயினும் அதுநிற்க. உன்னுடைய தெய்வமும், ஆத்மாக்கள் அவனடியிற் சேருஞ் செய்தியும் சொல்லென்று கேட்டருளினார்.

அதற்குப் புத்தகுருவானவன் மிகவுங் கோபங்கொண்டவனாய்க் கண்ணில்லாத குருடனுக்குச் சூரியகிரணத்தினொளியைக் காட்டுதற்குத்தா னாகுமா? அன்றி, அவனாலாவது பார்க்கக்கூடுமா? ஆகாது. ஆகையால் எங்களுடைய புத்த தேவனுடைய சிறப்புக்களை எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமானால் ஆயிரம் நா வேண்டுமென்று சொல்லிப் பின்னரும் சொல்லுகின்றான்.

எங்களுடைய புத்ததேவனுனவன் கல்ல பிடகாகமத்தைச் சொல்லி, அநேகயோனிகள்தோறும் பிறந்து அவ்வவ்வான்மாக்களுக்கு உறுதிசெய்து கொடுமையை விளாவிப்பனவான, கொலை, களவு, பொய், கள்ளாண்ணல் என்னும் நான்குற்றங்களையும் நீக்கி மேன்மைபெற்றிருக்கின்ற அரசமரநிழலில் அமர்ந்திருப்பவனாவான்.

உயிர்களுக்கோ கருப்பத்திற் சேர்கின்ற உருவம், வேதனை குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் என்னும் பஞ்சகத்தங்களுக்கூட ஒழிவில்லாத அநேக அறிவுண்டாக்கி

யொழிவது பிறவித்துன்பமும், அது நீக்கக்கேடாயழிவது மோஷமுமாகு மென்றான்.

இவைகளைக்கேட்ட திருவாதவூரரானவர் சோழராஜனது களங்கமற்ற முகத்தைப்பார்த்து அக்கிருபாளோடு கூஞ்செய்து அறியாமையால் பிதற்றுகின்ற புத்தனுக்கு நாம் என்னசொல்லுவதென்று நினைத்து பின்னர் அப் புத்தனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

ஹே, புத்தனே! நீ தருமமுண்டென்று புத்ததேவன் பிடகநூலில் சொன்னானென்று சொன்னாய்.

அன்றி, பொருந்திய அறிவுதோன்றி கண்ணோரத்திலமறைந்து போமென்றுஞ்சொன்னாய்.

ஆனால் சொல்லும் பொருளும் நீ தேடிச்சொல்லு முன்னரே உணர்வுகெட்டால் அஞ்ஞானத்தையே தருகின்ற உன்னுலே நீ எப்படி சொல்லுவாய்? ஆகையால் உனக்கு தருமசாஸ்திரம் என்பது இல்லை.

ஆன்மாக்கள் பொருட்டு உன்னுடைய கடவுள் அநேக யோனிகள் தோறும் போய்ப்பிறத்தா னென்று சொன்னாய்.

உன்னுடைய கடவுள் ஆன்மாக்களது மயக்கத்தைத் தீர்க்க வந்தவரானால் அவரும் அதிக மயக்கத்தைக்கொண்டமையால் ஆன்மாக்களுக்குள்ள மயக்கம்நீங்குமோ?

எங்கள் கடவுள் கொல்லநீளையானென்று சொன்னாய்.

உங்கள் கடவுள் உலகத்தில் அநேக யோனிகளில் பிறந்தவரையாவ் பூர்வஜென்மங்களில் நரிகளாகவும் புலிகளாகவும் பிறந்திருக்கக்கூடும் அப்படி பிறந்தகாலத்தில் கொடியபசிவந்தடுத்திருக்குமேயென்பொழுதாவது அந்நரியும், புலியும், புல்லைத்தின்றிருக்குமோ? இராதல்வா. ஆகையால் உன்கடவுளைக்கொல்லநீளையாதவனென்று சொல்லக்கூடுமோ?

பொய்யாகிய உன்னுடைய ஆகமத்தில் ஐந்து கத்தங் களுடனே கூடத்தேகமழியுமென்று சொன்னாய்.

அப்படியானால் உன்னுடைய கடவுளுக்கு ரூபமெங்கே? இப்படியிருக்க, ஆன்மாக்களுக்கருள்செய்யும் பொருட்டு ஒரு வழுவங்கொண்டு வந்தானென்ப தென்னை?

ஆகையால் காரணமாகிய ஆன்மாவோடு கூடுகின்ற காரியமாகிய வடிவில்லா திருந்தால் உனது அரசம்

நீழவிவிருக்கும் தெய்வத்திற்கு ரூபமில்லை. அங்ஙன
மிருத்தவின் பஞ்சகந்தமும் கெடுவது முத்தியென்று
சொல்லும் கல்லறிவிலலாத உன் டிடெக்கமத்தை உன்
சொன்னவர் யார்?

இருபத்தொருவர் என்று சொல்லப்பட்ட உன்னு
டைய புத்தர்களெல்லாம் தாய்மார் வயிறுகளைப் பிரி
க்கொண்டேவருவது சுபாவமென்பார்.

அங்ஙனம் தாய்மார் வயிற்றைக்கீறி வெளிவந்த
போது தாய்மார் இறத்துப்படுவார்களல்லவா? அப்படிப்
பட்ட கொலையை முன்னிட்டு அரிய நரகத்தில வீழ்வா
ர்களோ தெய்வமாவார்கள்?

ஒளிப்பினையுடைய நான்கு பூதங்களாய உடம்புக்கு
வேறு உயிர் இல்லை. அதுவே உயிரென்று சொன்னாய்.

அப்படியானால் நீ சொல்லிய சாஸ்திரத்தில் இரவில
நித்தினைசெய்யும்போது உன் முகத்தில் ஏறிப்போகும்
எர்ப்பத்தை இந்தப்பூதங்கள் அறிக்கனவோ?

உருவமும் உயிரும் கூடும் அறிவு உனக்கு இல்லையெ
ன்று சொன்னாய்.

ஆனால் இந்த உருவம் நீங்கினகாலத்தில் உயிரும், சிங்
கரத்தில் நீங்கிப்போகும். உருவமும், உயிரும் ஒன்

றாய்க் கூடப்பிறக்குமானால் அதனால் உன்னுடைய உருவும் உயிரும் வேராகுமென்று உன் வாயிர்ச்சொல்லுக.

உன்னாகமப்படி ஆகாசமுமில்லை. அவ்வாகாயத்துச் சத்தமுமில்லை. ஆகையால் அந்த ஆகாயம் இவ்வழக்காகும் என்று சொன்னாய்.

அப்படிப்பார்த்தாலும் உன்னாகமத்தில் சொல்லப்பட்டனவான பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்குபூதங்களும் இருப்பதற்கு இடம் ஆகாசத்தானே. அது இல்லாவிடின் மற்றைய பூதங்கள் எங்கனம் நிலைக்கும்? ஆகையால் நீ சொல்லுஞ் சொல்லினேசை ஆகாயத்திலுண்டாந்தென்று சொல்லுக

இடம் பரவிய திசையென்று சொல்லுவதும் இவ்வழக்கென்று சொன்னாய்.

அப்படி சொன்ன நீயே நெடிய வடதிசையில் அரசமாமிருக்கிறதென்று வணக்கஞ் செய்வாய். நீ இங்கனம் பலவாறு வழியில்லாது பேசுஞ்சொற்கள், அறிவிலாதவர்களும், பயித்தியங்கொண்டவர்களும், பொய்ப்பேசுகின்றவர்களும், இருக்கின்ற சபையிலே செல்லுமே யொழிய இங்குச்செல்லாது.

மாமானது உயிரல்லவென்று சொன்னாய். அது பஞ்சபூதபரிணாமமாகிய தேகத்தைபுடையார்போன்று பல பலத்தைக் கொள்ளும்போது இலை முதலிய உறுப்புக்கள் கொண்டு செழித்தோங்கும். இல்லையாயின் அவ் விலைகள் சருகுகளாய்த் தீரும் அப்பொழுது அந்த உயிரன்றென்றுரைக்கலாமோ ?

ஒரு உயிரைக் கொல்லுவது குற்றமென்றும், செதக மாமிசத்தைத்தின்பது கன்றென்றுஞ் சொன்னாய்.

அங்ஙனமாயின் ஒரு உயிரைக்கொன்று உனக்கு பா மிசத்தை யுண்பித்து உன் பசியை தணிப்பார்க்கு ாவம் வந்து சேர்வது உனக்கு கல்லதோ.

எங்கோனாகிய சிவபெருமானது ஆகமஞ் சொல்லப் பட்டவர்கள் காரணமிருக்கக் காரியங்கெடுவதே மோட்சமென்று சொல்லுவார்கள்.

நீயோ, போர் புரித்து வருந்தும் உயிரும் கூடக்கெடுவது மோட்சமென்று பிரிவறியாமல் உளறுவாய்.

பஞ்சகந்தங்களும் அழிவதே முத்தியென்று சொன்னாய்.

அப்படி பஞ்ச கந்தங்களும் அழிந்தால் முத்திபெற்ற
வர் யானென்று வினாவும்போதில் அழிந்த ஐந்திலுமுண
ான அறிவென்று சொன்னால் அப்போது பஞ்சகந்தங்
களும் அழியவுமில்லை மோட்சமுமில்லையாகும் என்று
சொல்லியருளினார்.

இவைகளைபெல்லாங்கேட்ட புத்தனானவன் மிகவுங்
கோபித்து எங்களுக்குத் தெய்வமுமில்லை மோட்சமு
மில்லை யென்று சொன்னார்.

ஆனால் உம்முடைய தெய்வமாவதெது? நீங்கள் அ
டையும் மேர்ட்சம் எது? என்று கேட்டான்.

அதற்கு மணிவாசகப்பெருமானார் எங்கள் கடவுளா
வான்கலலால நீழலிலிருந்து தருமஞ் சொல்லுகின்ற
வடிவைக்கண்டு தெரிசிக்கும்படி நடனஞ் செய்வான்.
விபூதி தரித்த திருமேனியை யுடையவன். உமாதேவி
யை ஒருபாகத்திலுடையவன். கிருபையை யுடைய
வன் அவனுடைய பிரதாபத்தை யெடுத்துச்சொல்ல
எளிதாருமோ? ஆகாது. என்று சொல்லினார்.

அதகேட்ட புத்தனானவன் ஐயா! நீர் வீணே விஸ்த
கவேண்டாம். மறுத்தும் என்று சொல்லி;

முன்னே எங்களுடைய கடவுள் கல்லால் கீழலி
ருந்து தருமஞ்சொன்னுனென்று என்னெதிரெ சொன்
னீர்.

அப்படிப்பட்ட கடவுள் கையில் செபமாலை கொண்
டிருப்பது வேறொரு தெய்வத்தை நினைத்துப் பூசித்
தற்கோ ?

உலகத்தார் வணங்கும்படி சிதம்பரத்தில் நடனஞ்
செய்வான் எங்கள் கடவுள் என்றீர்.

அப்படி நினைத்துசென்ற சிவர பார்க்க ஆடுவதல்லா
மல் தமதிச்சையினால் ஆடுவாருமுண்டோ ?

அழகிய பொன்னம்பலத்தில் கடிக்கின்ற எமது கட
வுள் திருமேனியில் விபூதி தரித்திருக்கின்றனென்றும்
பிசுதியும் பெருமைபாகச் சொன்னீர்.

அந்த விபூதி பரிசுத்தமானதென்று நினைத்தோ திரு
மேனியில் அதை தரித்திருக்கின்றனென்றீர் ?

உமாதேவியை யொரு பக்கத்தில் உடையவனென்று
சொன்னீர்.

பூமியில் பாதி சரீரம் பெண்வடிவாயிருப்ப துண்டோ,
அப்படி பாதிதேசம் பெண்ணுருவாயுமது கடவுளிருந்
தால் நீர் ஹவி விருக்குந்தவமென ?

இவ்வாறு அப்புத்தனானவன் சொல்லக்கேட்ட மணி வாசகப்பெருமானார் இகழ்ச்சியைக் குறிக்கின்ற நகை காட்டி நல்ல தவயிஸ்ஸாதவனே! எம்முனீடய கடவுளது அடியார்கள் நல்ல வாழ்வைப்பெற வந்தவர்கள் ஆனால் அந்த உபதேசத்தை உனக்குச் சொல்லவென்றால் நீ பாத்திரவானாயில்லை. என்று சொல்லி இன்னும் சொல்லுகின்றார்.

எமது சிவபெருமானானவன் கையிற் செபமாலேகொண்டிருப்பது உலகத்தார்கள் தவஞ் செய்தற்கென்று நினைக்கவேண்டாம். அது ஆயுதத்தொழில்களைப்பழக்குகின்ற பக்குவமுள்ள ஞானாகிரியர் கையில்கொள்ளும் ஆயுதம் போன்றதாகும்.

தவப்பயனைச் சம்பாதித்தவர்களைப்போல ஊனக் கண்டொண்டு உலகத்தார் பார்க்க எதிரே கூத்தாடுபவன் என்றாய்.

“விறகிற் நீயினன் பாலிற்படு கெய்ப்போல்
மறைய நின்றனான் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுகவாங்கிக் கிடைய முன் னிற்பனே.”

என்பது போல் எம்மிறைவன் விறகிலே கலத்திருக்
குந் தீயைப்போலவே சர்வதேகங்களிலுங் கலத்து உயி
ரையெல்லாம் ஆட்டுவிக்கும் ஒரு கட்டுவன் என்று
எண்ணிக்கொள்க.

உமது கடவுள் திருநீற்றைத்தரித்தது எற்றுக்கொன்று
கேட்டாய்.

உலகத்தில் பிள்ளைகளுக்குண்டாவனவாயினோய்களை
த்தணிப்பதன்பொருட்டுத்தாய்மார்கள் மருந்து சாப்பிடு
வதுபோல ஆன்மாக்களுடைய பிறவி நோயை நீக்குவ
தற்குத் தரித்ததென்றுணர்த்துகொள்க.

புல்லறிவானான புத்தனே! வீண் வார்த்தைகள்
பேசவேண்டாம். வெறுமனே நில். எம்முடையபாடு
சிவனையல்லாமல் திருநீற்றைத் தரிப்பவர் வேறுயார்
இருக்கின்றனர்? அப்படிப்பட்ட திருநீற்றிலுள்ள சுகத்
தை வேதஞ் சொல்லுவதேயல்லாமல் மற்றொருவரால்
சொல்லுவதற்கெளிதாமோ?

எமது கடவுள் தமது வாடிபாகத்தில் பார்ப்பதாதேவி
பை வைத்திருப்பது அடாது என்று சொன்னாய்.

எமது கடவுள்;

“யோகியா விருத்தியிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார்
யோகியா விருத்தியிர்க்கு போகத்தைப் புரிதலோரார்
வேகியானுற் போற்செய்தவினையினை வீட்டலோரார்
பூகியா மூடசெல்லா மும்பரி லொருவனென்பார்.”

என்றவண்ணம் ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தைத் தருத
ற்பொருட்டே பார்ப்பதாதேவியை ஒருபு அத்தில் வைக்
கிருப்பதாகும். அதுபோலவே ஆன்மாக்களுக்கு யோ
கத்தைக் கொடுத்தற் பொருட்டே யோகவ்ருவந்நைத
யும் கொள்ளுபவராவார்.

கண் குருடர்கள் தங்கள் கையில் பிடித்திருக்கின்ற
தழையையெல்லாமல் வேறொன்றையுமறிய மாட்டார்
அதுபோல இந்த வார்த்தையை மட்டும் கற்றனையே
யன்றி வேறொன்றையும் நீ அறியமாட்டாய். கண்ணில
லாத புத்தனே! அழகிய ரிஷபவாகனாருடாகிய எங்
கள் சிவபெருமான் பூவில் வாசனையானது எப்படி பூ
வைவிட்டுப் பிரிக்கக் கூடாமல் கலந்திருக்கின்றதோ
அப்படியே ஆத்மாக்களிடத்தில் கலந்திருப்பவராவார்.

அல்லாமலும், 'எங்கள் சிவபெருமானது சொரூபல
ட்சணத்தை இன்னும் விதத்து சொல்லுகின்றேன் கே
ட்பாயாக.

“ஆதிசுவ யோகியிரு போகியரு வாகுஞ்
சோதி வெகு ருபிசக வாரிதய ரில்லா
நீதிமணி மன்றதனி நின்றகிலை யல்லால்
யாதுமுடி யாதுபதம் யாரறிவ ரென்றார்.”

என்றவண்ணம் சொரூபங்கொண்ட இறைவருக்கு எது
சிரசு? எது பாதம்? அதை யார் அறியவல்லவர்? அப்
படி யிருப்பதால் உன்னால் அறிய ஒண்ணது.

என்று இவ்வாறு மொழித்து அதன் பின்னர் சரச்சு
வதாதேவியையேகோக்கி ஸ்ரீமணியாசகப் பெருமானைவர்
பிள்ளைகள் பெண்களாகிய எவருடைய வாக்கின்கண்
ணும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சரஸ்வதியாகிய நீ இந்தப்
படி பொய் புத்தர்கள் வாக்கிலிருந்துகொண்டு பொய்ம்
மொழிகளைப் புகல்வது தகுதியோ? என்று கோபித்
துச்சொல்லி, இன்னும் :

“தொக்க என்மறை சொல்லு நீயிவை
சொல்ல தென்கலை மாதராய்
தக்கன் வேள்வியி லுன்ற னானி
தடிந்த தின்று மறப்பதே
முக்க னானரு ளில்லை பென்றிடு
முகர் நானை யகன்றுநீ

நக்க னாத்திரு வாணை பேசென

காம டந்தையு மஞ்சினன்.”

இவ்வாறு சொல்லவே சாச்சுவதாதேவியானவள் பாணி
க்கவாசகரானவர் முன்னர் காம் அநுபவித்த துன்பத்
தைபெடுத்துக்காட்டியே சிவநியாயங்களைச்சொல்லுகம்
மீது கோபித்துச் சிவபெருமான் மீது ஆணைவைத்த
னரோ, அத்தோ? இனி காம் இப்பாவிகள் காவிரிபுட்டோ
மானால் என்ன துன்பத்தை அநுபவிக்க வருமோ?
என்று எண்ணிப்பயந்து அவ்வஞ்சகருடைய காவிரின்
தும் நீங்கினான்.

அதன் பின்னர் அப்புத்தர்களுல்லாம் விஷத்தைச்
சாப்பிட்டவர்கள் எப்படி தம்மறிவைத் தமக்குச் சுவா
தினமாக இருக்கப்பெறாமல் புத்தி தடுமாறி ஒடுங்குவா
ர்களோ அப்படியே ஒடுங்கி ஊமைகளானார்கள்.

இங்ஙனம் நிகழ்த்தவற்றையெல்லாம் ஈழ தேசத்தா
சனானவன் கங்கு கண்டு உளத்தில் வியசனங்கொண்டு
மீண்டும் அதை ஒருவாறு விண்டு சிவஞான தூதில்
வல்லமையால் சிவஞானச்செல்வராய ப்ரீமணிவாசகப்
பெருமானாது திருவடிகளில் வணங்கி கின்று;

“சொல்ல வல்லவர் மூகையாரீனர்

சொல்லலா கொரு மூகையாம்

வல்ல பென்புதல் விக்கு மூகை

மறைந்து நல்லுரை கூடினால்

நல்ல தொண்டனு மக்குநானென

நாய ராவ டன்றீரீ

பொல்லி யிங்கழை யென்னவந்தவ

ளுண்மை சேரவை நண்ணினான் ”

ஓ சுவாமீ ! எம் தேசத்திலிருந்து வந்து தர்க்கவாதம் தொடுப்பதில் வல்லவர்களான புத்தர்களுள்லாம் இப் பொழுது ஊமார்களாய்விட்டனர். ஆனால் எனக்கு ஒருபெண் இருக்கின்றனள். அப்பெண்பிறவி ஊமை யாயிருக்கின்றாள். அப்படிப்பட்டவளுக்கு அந்த ஊ மையை நீக்கிப் பேசும்படி செய்யவேண்டியது உமது பாரமாகும். அங்ஙனம் நீர் செய்துவிடுவீரானால் நான் உமக்கு நல்ல அடிமையாவேன். அப்படியாவது என்னுடைய கடைமை. என்ற சொல்லினான்.

அதுசேட்ட மணிவாசகப் பெருமானார் அப்படியா யின் அந்தப்பெண்ணைக் கீக்கிரமாகவே இவ்விடமழைத் தளன்று ஆஞ்ஞாயித்தனர்.

அரசனும் அவ்வாறே தன்னுடைய ஊமைப் பெண்ணை வரவழைக்க, அவளும் அந்த சத்தியசபையை வந்து சேர்ந்தாள்.

இங்ஙனம் சேர்த்து நிற்கின்ற கன்னிப்பருவமுடைய பெண்ணைக் கிருபாநோக்கத்தால் நன்கு பார்த்தருளிச் சமீபமாக அழைத்து மனங்கரைத்து ஓ பெண்ணே ! நீ இதுவரைக்கும் இவ்விடத்தில் புத்தனால் சொல்லப் பட்டுவந்தனவான தர்க்க வாதங்களுக்கெல்லாம் நீ விடை பகர்வாயாக என்று வரங்கொடுத்துத் திருநீறு சாத்திச் சொல்லும்படி ஆஞ்ஞாபித்து ஒவ்வொரு கேள்விகளாக ஸ்ரீமத்மாணிக்கவாசகர் சொல்லிக்கொண்டே வந்தனர்.

“பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் டொங்காவம்
பேசுவதும் திருவாயான் மறைபோலும் காணேம
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டென்னை
“சேனவ நெய்வுயிர்க்கு மியல்பானான் சாழலோ,

என்னப்ப நெய்பிரா நெல்லார்க்குத் தானீசன்
றுன்னம்பெய் கோவணமாய்க் கொள்ளுமது வெண்ணேம
மன்னுகலை தன்னுபொருண்மறைநான்கே வான்சரடாத்
தன்றிரயே கோவணமாச் சாத்தினன்னவான் சாழலோ.

கோயில் சுகோடு கொல்புலித்தோ னல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணேஇ.
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னுயிடி னுவ
சாயிலுலகனைத்துங் கற்பொழுகாண் சாழலோ.

அயனைய கங்கனை யந்தகனைச் சந்திரனை
வயனங்கண் மாயா வடுச்செய்தான் காணேஇ.
நயனங்கண் மூன்றுடைய காயகனை தண்டித்தார்
சயமன் றோவானவர்க்குத் தாழ்குழலாய் சாழலோ.

தக்கனையு மெச்சனையர் தலைபறுத்துத் தேவர்கண்
தொக்கன வந்தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதானென்னேஇ.
தொக்கன வந்தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி யருள்கொடு
[த்தன்.

செச்சனுக்கு மிகைத்தலை மற்றருளினன்காண் சாழலோ

அலரவனு மாலவனு மறியாமே யழலுருவாய்
நிலமுதற் கீழண்டமுற நின்றது தானென்னேஇ.
நிலமுதற் கீழண்டமுற நின்றிலனை விருவருத்தஞ்
சலமுதத்தா லாங்காரம் தவிரார்காண் சாழலோ.

மலைமகளை பொருபாகம் கைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுதத்தா லவன் சடையிற் பாய்முது வென்னேஇ.
சலமுதத்தாலவன் சடையிற் பாய்த்திலனைத் தரணியெல்
[லாம்

பிலமுதத்தே புகப்பாய்த்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ.

கோலாலமாகிச் சூகாகடல் வாயன் நெழுந்த
வாலால முண்டானவன் சதூர்தா னென்னேடி,
யாலால முண்டலனேலன் மயன் மா லுள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் கீழிவர்கான் சாழலோ.

தென்பா லுகந்தாடுக் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும் பித்தன் காணேடி.
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருசிஸத்தோர்
விண்டாலியோ கெய்திவிடுவர் காண் சாழலோ.

நானந்த மில்லான் மனை யடைந்த நாபேனை
யானந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணேடி.
யானந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்த திருவடிகள்
வா லுந்து தேவர்கட்கோர்வான் பொருள்கான் சாழலோ.

நங்கா யீதென்ன தவறம்போ டெ லும்பணிந்து
கங்காளத் தோன்மேலே காதலித்தான் காணேடி.
கங்காள மாமர கேள் காலாந்தாத்திருவர்
தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்கான் சாழலோ.

காணார் புலித்தோ லுடை தலைபூன் காபிபதி
யானு லுவுனுங்கிங் காட்டிவா ராடேடி.
யானு லுங் கேள் யயனுக் திருமாலும்
வானுடர் கோவும் வழிபடிமை சாழலோ.

மலையனாயன் பொற்பாவை வானுதலான் பெண்டிருவை
யுலகறிபத் தீவேட்டா மென்னுமது வென்னேஉ
யுலகறிபத் தீவேளா தொழித்தனனே னுலகனைத்துத்
மலையனின்ற பொருள்களெல்லாக் கலங்கிடுகி^யகான் சாழ
[லோ,

தேன்புக்க தண்டனைஞழ் இல்லைச் சிற்றம்பலவன்
றான்புக்கு கட்டம் பயிலுமது வென்னேஉ
தான்புக்கு கட்டம் பயின்றிலனேற் தானியெல்லா
மூன்புக்க வேற்காளிக் கூட்டங்காண் சாழலோ.

கடகரியம் பரிமாவுந் தேறுமுகத் தேறுதே
விடபமுகத் தேறிபவா மெனக்கறிவ வியம்பேஉ
தடமதில் களவை மூன்றந் தழுவெரித்த வர்காளி
விடபமதாய்த் தாங்கினான் நிரமால்லான் சாழலோ.

கன்றாக கால்வார்க்கு கான்மறையி னூட்பொருளை
யன்றாலின் கீழிருத்தந் கறமுறைத்தான் காணேஉ
யன்றாலின் கீழிருத்தந் கறமுறைத்தா னுயிடுனாக்
கொன்றான் காண் புரமுன்றுக் கூட்டோடே சாழலோ.

அம்பலத்தே கூத்தாடி யமுதுசெயப் பவிதிரியு
கம்பணையுத் தேவனென்று கண்ணுமது வென்னேஉ
கம்பணையு மாமாக்கேனான் மறைக டாமறிபா
வெம்பெருமா லீசா வென்றேத்தினகான் சாழலோ.

சலமுடைய சலந்தரன் தனுடறழித்த உல்லாழி
 சலமுடைய நாரணற்கன் தருளியவா நென்னோட
 சலமுடைய நாரணன் தனயன மிடக்தரனடிக்கி
 முலராக விடவாழி யருளினகாண் சாமுலோ.

அம்பரமாம் புள்ளித்தோலா லாலமாமமுத
 மெம்பெருமானுண்ட சதுரணக் கறியவியட்டேட
 யெம்பெருமானே தடுத்தங்கே தழுதுசெய்திடினாக்
 தம்பெருமை தானறியாத் தன்மைபனகாண் சாமுலோ.

அருத்தவருக் காலின் கீழறமுதலா காண்கனையு
 மிருத்தவருக் கருளுமது வெணக்கறிய வியம்பேட
 யருத்தவருக் கறமுதனான் கன்றருளிச் செய்திலனேற்
 திருத்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாமுலோ.

இங்ஙனம் அவ்வுமைப்பெண் சொல்லிக்கொண்டு வங்
 தவிடைகளின் கருத்துகளை யெல்லாம் திருச்சாழல்
 என்று பெயரிட்டு சாழல் விளையாட்டாகப் பாடலாகப்
 பாடியருளினார்.

அதன் பின்னர் இவற்றையெல்லாங் கண்ட சூழகாட்
 டரசனுக்குத் தன்னுடைய ஊமைப்பெண்ணும் வாய்
 திறந்து உசனித்ததே என்று இனியில்லா மகிழ்ச்சிகொ
 ண்டு இப்படிப்பட்ட மகிமை வைவசமயத்திலிருக்கின்ற

தல்லவா? என்று வியந்து புகழ்ந்து பஞ்சாட்சர தியானஞ் செய்து விபூதி தரித்து பிறகு ப்ரீமணிவாசகப்பிரானுக்கு யாதொன்றிலும் தவறுதலில்லாத அடிமைத் திரைதையுடைய அடியவனாயினான்.

இதைக்கண்ட சோழராஜனும் தில்லை மூவாயிரவரும் திருவம்பலம் வாழ்கவென்று துதித்து மணிவாசகப்பெருமானாரையும் துதி செய்தனர்.

இவ்வாறு ஈழாட்டரசன் விபூதி ருத்திராக்கதாரணைய் மாணிக்கவாசகருக்கு எதிரே அடிமைப்பட்டவனாக நிற்கக்கண்ட சிவந்த சீவர வண்திரமுடையவர்களான புத்தர்களெல்லாம் தங்களுக்குண்டாயிருக்கும் ஊமைத்தன்மை நீங்கவேண்டுமென்று சொல்லித் துதித்து வணங்கினார்கள்.

அதன்பின்னர் சோழராசனும், தில்லை மூவாயிரவரும் ப்ரீமணிவாசகப் பெருமானே கோக்கிச் சுவாமீ! தேவரீர் அப்புத்தர்களது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அவர்களுக்குண்டாயிருக்கும் மூகைத் தன்மையை நீக்கியேயருளல் வேண்டும் என்று சொல்லித் துதித்தனர்.

அதுகேட்ட மாணிக்கவாசகரானவர் மிகவும் மனம் கிழந்து அவர்கன்மேல் நமது கிருபாரோக்கத்தைச்

செலுத்தவே உடனே அப்புத்தர் களெல்லாம் முன்னிருந்த ஊமைத்தன்மையை நீங்கப்பெற்று ; மாணிக்கவாசகரைப்பார்த்து ஐயா ! பெரியவரே ! காங்களெல்லோரும் பூர்வஜெனமத்தில் செய்த தீவினையினால் சைவசமயத்துக்குரிய விபூதியையணிந்து பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரியாமலிருத்தோம். ஆகையால் நீர் இப்பொழுதே எங்களுடைய சிவப்பு வஸ்திரத்தைக் கொளுத்தித்தள்ளி விட்டுப் பூசுதற்குரிய திருநீற்றையும், அணிதற்குரிய ருத்திராட்சத்தையும், உடுப்பதற்குரிய காவி வஸ்திரத்தையும் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று சொல்லி வணங்கினார்கள்.

இங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட மாணிக்கவாசகரானவர் புன்னகைசெய்து இவர்களெல்லாம் பூர்வத்தில் கல்லதவஞ் செய்தவர்களே யாவார்களென்று நினைத்துக் கொண்டு உடனே அவர்கள் கேட்டுக்கொண்ட வண்ணமே அவர்களுக்கு விபூதியையும், ருத்திராட்சத்தையும், கொடுத்து அவர்கள் உடுத்திருத்த சிவப்பு வஸ்திரங்களை அக்கினியிலிட்டுக் கொளுத்திவிட்டார்.

அதன்பின்னர் ஆங்கிருந்த மாணிக்கவாசகரும், தில்லைமூவாயிரவரும், முன்புகொண்டிருந்த ஆபாசவேடத்

தையீக்கி விபூதி, ருத்திராட்சமணித்தவர்களான புத்தர்களும், காவேறியாறு சூழ்த்த காட்டை யுடையவனான சோழராஜனும், ஈழதேசத்தனாயனும், ஆகிய எல்லோரும் கனகசபையினிடம் கடிக்கும் சபாநாயகரை வேராகவந்து தரிசனஞ் செய்தார்கள்.

[இவ்வனம் இறக்கின்றதே மோட்சமென்று சொல்லித்திரித்த புத்தர்களெல்லோரும் பொன்னம்பலத்தில் சபாபதியைக் கண்டு வணங்கி அன்பு மிக்க தவசிரேஷ்டர்களாவது என்ன அதிசயம்.]

இவ்வாறு யாவருங்கூடிச் சபாநாயகரைத் தெரிசித்து அச்சபையை விட்டு வெளியே நீங்கிவந்தபின் அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் வாசஸ்தலங்களுக்குச் சென்றனர்.

புரிமணிவாசகப்பெருமானார் மட்டும் ஆங்குத் திருப்புலிச்சரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபெருமானுடைய திருவழகனைவணங்கி அங்கேயிருந்தனர்.

அது காலையில் தில்லை நகரத்தவர் யாவரும் மாணிக் கவாசகரையடுத்து ஐயரோ! நீர் எக்காலத்தும் இங்கேயே எழுந்தருளியிருமென்று வேண்டிக்கொண்டு தங்கள் கிரகங்களுக்குப் போயினர்.

அதன் பின்னர் சோழராஜனும், ஈழநாட்டனாயனும் புத்தர்களும் புரிமணிவாசகப்பெருமானை வணங்கி வி

பைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் மாளிகைகளுக்
க்கு மிகவும் மனமகிழ்ச்சியுடன் சென்றனர்.

அதுமுதல் அந்த அரசர்களும், புத்தர்களும் திருச்சி
ற்றம்பலத்தை வணங்கி அதுவேதங்களுக்குரிய உண
மைப்பதியாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இனி திருவாதவூரர் திருவடிபெற்ற சருக்கம் வரும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவடிடெற்ற சருக்கம். கிளை-8.

ஸ்ரீமரணிக்கவாசகரானவர் ஆங்குச்சிலபகல் வைநி
வசிக்கும் நாளில் திருப்படையாட்சி, திருப்படையேழு
சசி, அச்சேரப்பத்து, யாத்திபாபத்துமுதலியவற்றை
பாடி யாவராலும் அரிதற்கொண்ணாத பேரின்பவாயு
வில் அமர்த்திருந்தனர்

ஆண்டு, யாவராலும் துதிசெய்யப்படுகின்ற பஞ்சாட்
சாமும், திருநீறும் விளங்கும்படி ஆன்மாக்களுக்கு
ளதுன்பங்களை அறவே யொழிக்கும் சிவஞானத்
தெள்ளிதினுணர்த்தும் திருவாசகத்தைத் திருவாய்மல
தற்பொருட்டு வந்த மாணிக்கவாசகரானவர் பதஞ்சள்
வியாக்கிரபாதர் இவர்களால் பேர்பெற்ற விளங்குவத
ன கனகசபையில் நடிக்கின்ற ரிஷபவாகனாடரால்

சபாநாயகரது சிதம்பரமே மேலான பதியாகுதிமன்று
அதிவிந்கண்டார்.

இவ்வாறு அநேக அதிகயங்களைத் தம்முள் தாமேபு
ணர்த்துகொண்டமர்த்திக்கு நாளில் ஒரு நாள் எவ்வு
யிர்க்களையும் இகபரபோகத் துய்ப்பிக்கின்றவன் நானே
என்னை யாவருமறித்துய்யவேண்டும் என்றசொல்லுதற்
கறிஞறியாகச் சிதம்பரத்தின்கண பஞ்சகிர்த்தியதாண
டவஞ் செய்தருள்கின்ற சபாபதியாளவர் தாம் இவர்
மீது வைத்திருக்கும் பெருங்கருணைத்திறத்தாலும், மு
ன்னர் இவருக்கு உறுதிமொழி பகர்த்திருத்தலாலும்,
பரிசுத்தத்தையுடைய முப்புரிநூலணியப்பட்ட மார்பும்
வெளுரணபோதம் என்னும் புத்தகம் தாங்கப்பட்ட கை
யுமாக ஒரு பிராமண வடிவந்தாங்கி தமது தாமனாபோ
னுஞ் கேத்த திருவடிகள் சிலத்திற்பட மிகவும் வறுத்தி
யருவார்போல் கம்மை யாண்டடிமைகொள்ளுமித்தம்
பூத்தருளிய பூமிமாணிக்கவாசகருக்கு எதிரேவந்து
என்றார்

அவரைக்கண்ட மாணிக்கவாசகரானவர் அத்தியந்த
மிகிழ்ச்சியென்கொண்டு தேவான் யாரோர் நங்கு இச்செய்யே
ன்மாட்டின்னருத்தருளினர் என்று இனியமொழிகள் சில

கூறி ஆங்கு அவரை இருக்கச்செய்து, பின்னர் சதர் வேதங்களையும் அவற்றின் சாஸ்கங்களையும் உள்படி யே ஆராய்ந்தறிந்த வேதப்பிராமணோததமரே ! ஐயா ! நீர் யார் ? உமது இருப்பிடம் எக்கே ? என்ன காரியத் தைப்பற்றி இவகு எழுத்தருளினீர் ? என்று வினாவினார்.

அதற்குமறையவராகவந்த சிவபெருமானானவர்மாணிக் கவாசகரைகோக்கி ஐயா ! ஆதிசைவப்பிராம ணன். நான் இருப்பேன். எழுமண்டலமாகும் எ ன்றனர்.

இங்ஙனம் தமதிருப்பிடம் பாண்டிமண்டலம் என்று சொல்லக்கேட்டவுடனே அது மாணிக்கவாசகரது ஜெ னமகாடாதலாலும், சிவபெருமானால் அகேக அற்புதங் கள் செய்யப்பட்டதாதலாலும், மிகவும் அகமகிழ்ந்து முன்னிலும் விசேஷமுகமன்கூறி நீர் வந்தகாரியத்தைச் சொல்லுமென்றனர்.

அதற்கு அம்மறையவ்வார் ஐயா ! நாம் உம்மைக்கா ணுமதே கடவுளானையாகக்கொண்டு நங்கு வந்தோமே னது சொல்லிப்பின்னர் பூமியைக்கீண்டும், ஆகாயத்திற் பறத்தும், விஷ்ணு பிரமர்களால் பூர்வத்தில் ரெடியுந் தானுதற்கரிய கடவுளாயும், சிற்றம்மலத்தில் கடிக்கின்

தவருமான சிவபெருமானைக் குதிரையேறச்செய்த உம
துபெருமைமிகு பண்டிதகாடெல்லாம் வாழ்த்து.

அன்றியும், சிறப்புப்பொருத்திய திருப்பெருந்துறை
யில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தடவுளுடைய திருவடிக
ளைவணங்கித் துன்பமீங்கிப் பிறகு திருக்கழுக்குன்றத்
திற்குப்போய் பிறகு சிதம்பரத்திற்கு வந்து புத்தரை
வென்றீர் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு மகிழ்ச்சி
புற்றார்கள்.

அன்றித்தேவரீர் யாவர்க்குத் தலைவனாயும் சிற்றம்பல
த்தில ஆகத்தத்தாண்டவஞ் செய்தருள்பவனாயுமிருக்கி
ன்ற சிவபெருமானை அன்பின் மேலிட்டால் பாடியருளி
யதமிழ்ப்பாடல் முழுமைக்கும் பாராயணஞ்செய்தற்கு
நினைத்து என்னுடைய துன்பங்களெல்லாம் நீங்குதற்
பொருட்டே இவ்ருவத்தனன். நான் அவற்றை யெல்
லாம் எழுதல்வேண்டும். ஆகையால் பிராமணோத்தம
ரே! நீர் அவற்றையெல்லாம் எனக்கு மிகவும தெளி
வாகச் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டனர்.

அதுகேட்ட மாணிக்கவாசகரானவர் அவ்வெம்பெரு
மானுடைய வேண்டுகோளுக்கிவ்வித் தாம் பாடியருளி

யதிருவாசகத்தை மிகவும் மன்மகிழ்ச்சியோடு சொல்லி
யருளிஞர்.

அவ்வன்ம் பிரம்மாண்ட அடிவந்தார்திவந்த இவபெருமா
னாவர் மாணிக்கவாசகர் சொல்லிய திருப்பாடல்களை
யெல்லாம் கையில் ஏழும் எழுந்தாணிபுக்கொண்டு எ
ழுதிப் பின்னர் அவ்வன்புபார்த்து ஒ புண்ணிய சீவரே!
நீர் எம்மீது திருபரகடாட்சம் வைத்து பூசுவபெருமா
னைப்பாட்டுடைத் தலைவனாகவைத்து ஒரு கோவை பா
டித்தரல்வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வா
றே மாணிக்கவாசகரானவர் அகமகிழ்ந்து கோவைபா
டவே அப்பிராமணராய் வந்த இவபெருமானை,
அதைத் திருக்கரத்திலெழுதி முடித்துக்கொண்டபின்
புத்தகத்தைக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி
மின்னலைப்போல் காணப்பட்டுமதுதிருவுருக்கரத்தார்.

அதுகண்ட மாணிக்கவாசகரானவர் மிகவும் வருத்தி
எழுந்து அந்தோ! எம்பெருமானே என்னை எழுந்தரு
ளினுரென்று கான் அறிந்தேனில்லை! என்ன கொடு
மைசெய்தேனோ? என்று சஞ்சலித்தங்கொண்டபின்
ராய் என்கும் சென்று தேடிக்கண்ணீர் ஆற்றைப்போல்
பெருக ஏ தேவா! நீ நன்குசென்றனோ? அந்தோ

இவ்வேழையை இங்கே தீயபழவருநதவிட கலவது நீந்
யோ? என்று சொல்லிப் பூது கீலகதில் விபூநது மே
லான ஆனந்தவெள்ளத்திலமிழ்நதாா.

இஹ இஹிவாஸுகச சிகபெருபாஸானவர அபுபததகங்
களைக்கொண்டு நமது உனத்சபைக்கெழுந்தருளி ஆரூ
தேவர்களையும், மகாலிந்ணுஸவ்யும், பிரம தேவர்களை
யும் பார்த்து தெவர்களை! நமக்கு அடிமைசெய்து கல்
லகதத்தைப்பெற்ற மாணிக்கவாசகன் சொன்ன இந்த
பாடல்களைக் கேளுகதளெனது அவர்களுக்கு அருக்கி
சகஞ்செய்தாங்க.

அதன்மின்னர் சிவபெருமானவர உண்மைத்தவசி
ரேஷ்டனான மாணிக்கவாசகன் சொல்ல எழுதப்பட்ட
இந்த மகாமகிமைதங்கிய திருவாசகம் பொன்னம்பலத்
தில் திருத்தாண்டவஞ் செப்தருன்கின்ற அழகிய திருச்
சிற்றம்பலமுடையார் திருவெழுத்தாமென்று திருக்கோ
வையார் முடிவிடத்திலெழுதிப் பின்னர் தமது கீரங்
கொண்டே அப்புத்தகங்களுக்கு மைக்காப்புஞ் செய்த
பின்னர், மாணிக்கவாசகரது கல்ல தவத்தை எல்லோ
ருக்கும் அறிவிக்க கிரைந்து அப்பொன்னம்பலத்தில் மு
னியார் தேவர்கள் வந்து வணங்குதற்குரிய வாசற்படியில்
திருவாசகமாகிய திருமுறையை வைத்தனர்.

இவ்வளம் இவ்வைத்து மறைத்தபின் பற்காங்கா
 லையில் பூசைசெய்யும் பிராமணன் வந்து அவ்வாசற்ப
 டியிலிருக்கும் புத்தகத்தைக்கண்டு இது என்ன புது
 வை? இது ஒரு தெய்வீகமாயிருக்கின்றதே என்று
 நினைத்து மணங்கொந்து அந்தத்திலே மாகரைத்திலு
 ள்ளவர்களுக்கெல்லாம் இதை அறிவிக்க நினைத்து அவ்
 விடம் விட்டகன்று சதா லட்சுமியானவன் குடிக்கொண்
 டிருக்கின்ற தில்லையிலுள்ளாரிடஞ் சென்று ஓ தில்லை
 மாரத்தரே! நான் ஒரு அதிசயக் கண்டுவந்தேன். அது
 என்ன வென்றால்: பொன்னம்பலத்தின் வாசற்படியி
 லே இதுவரைக்குங் கண்டிராத புத்தகம் ஒன்று வைக்
 கப்பட்டிருக்கின்றது. அது என்ன விநாயகபேரான்
 னான.

அதுகேட்ட அவர்களெல்லாம் மிகவும் ஆச்சரியக்க
 டலுடன் அமிழ்த்தினவர்களாய் எல்லோரும் ஒன்றாய்க்
 கூடிவந்து அப்புத்தகத்தைக் கண்டார்கள்.

அதன்பின்னர் இவ்வாசற்படியானது தேவர்களாலும்,
 முனிவர்களாலும் மிதிப்பதற்கேகாததாயிற்றே. இவ்வி
 டத்தில் உப்புத்தகம் இருப்பதெய்வீகமே. ஆளுநரும்
 இது எடவுளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட விவாகமம்?

அவ்வது தமிழ்தாலா? என்று பார்ப்பதற்கு வருபவன
கொண்டனர்.

அது காலையில் அவர்களில் ஒருவர் போய் ஸ்ரீமதர்
களால் உபயுக்தகத்தை அச்சினை செய்து மெஸ்கரித்து
அதை மெல்ல எடுத்து அவிழ்த்து ஏட்டை கீக்கி முத
வினாள் தான்கு அகவல்களையும் படித்தார்.

அவ்வளம் திருவாசகத்தில் திருச்சதகம் முதலாகவு
ள்ள அறுநூறு செய்யுட்களையும், அகப்பொருட்கோ
வை காணாது செய்யுட்களையும், யாவருக்கும் விளங்
கும்படி படித்தான முடிவிடத்தில் இது மானிக்கவா
கர் சொல்ல அழகிய திருச்சிற்றலமுடையா கையொப
த்து என்று படித்தார்.

அவ்வளம் படிக்கப்பட்ட திருமுறையெக்கோட்டவர்
களெல்லாம் உடல் குழைய, எலும்பு கெக்குவிட்டுருக
ரோமம் புளகாங்கிதங்கொள்ள மனங்கரைந்தினக, கண
கள் ஆனந்தபாஷ்பம் பெழியி மின்று இந்த தவசிரேஷ்
டராயி மானிக்கவாசகர் சொல்லியருளிய இந்தத்தமி
ழேயல்லாமல் ஓகாட்சவழியைக்கொடுத்தற்குச் சிவசம
யநாலில் வேறு உண்டோ? இல்லை என்று சொன்னார்
கள்.

அம்மனம் நிகழ்த்தபின் அத்நிலைவாணர்களெல்லா
ம் ஒன்று கூடி ஒப்பிரபத்தத்தின் பொருளை இதைப்பா
டியருளிய மாணிக்கவாசகரோ சொல்ல உணரவேண்டு
மென்று ஒருவரொடொருவர் பேசிக்கொண்டு அப்பிரபு
எழுத்தருளியிருக்குமிடஞ் சென்று அவருக்கெதிரே
போய் நேழற்படி திருமுறையை அவருக்கெதிரேவை
த்து ஒகவாமீ! இன்று எம்பெருமானைய சிவபெரு
மான் செய்தகாரியம் இதுவாகும் என்றுசொன்னார்கள்.

அதுகேட்ட மாணிக்கவாசகரானவர் அந்தோ! என்
னுடைய அற்பமாகிய பாடலை யாவரும் மனமகிழ்த்து
கொண்டருளப் பூர்வத்தில் இந்நிலவுலகத்தின்கண் என்
னதவத்தைச்செய்தேனோ? என்று சிவபெருமானை நி
னைத்துபலவாறுகப் புகழ்ந்து மனமகிழ்த்து அழுதனர்.

இவ்வாறு மாணிக்கவாசகரிடத்திள் நிகழ்த்த ஆறு
மையைக்கண்ட அன்பினர்யாவரும் மிக்க நன்மையு
டன் அஞ்சலிசெய்த கரமுடையவர்களாய் ஒகவாமீ!
தேவரீரிடத்தில் கடவுள் நிகழ்த்திய காரியங்களைச்சொ
ல்லுமென்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு மாணிக்கவாசகர் மூன்றே சிவபெருமான்

பிரமண லிழவந்துங்கித் தம்மிடத்துவந்த வர்வற்றை
யெல்லாஞ் சொல்லியருளினர்.

அவற்றையெல்லாக் கேட்டுக்கொண்ட பின்னர் தில்
லைமூவாயிரவர் அவ்வெம் மணிவாசகப்பெருமானை வ
ணங்கி ஒ சுவாமீ ! தாங்கள் எம் பொன்னம்பலக்கடவு
ளைப்பாடியு தமிழ்ப்பிரபத்தத்திற்கு எல்ல பொருள்சொ
ல்லவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்
டனர்.

இவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி மாணிக்கவாசகரா
னவர், ஒ தில்லைமூவாயிரவர்களை! நீங்கள் அதின் பொ
ருளைக்கேட்க உன்னப்படியே விரும்பினீர் ஆகையால்
நான் இதற்கு அழகிய பொன்னம்பலத்திற்கெதிரேயோ
ய்அத்தமிடத்திலேயே சொல்லுவேன் என்று சொல்லி
அவர் முன்னேபோக மற்றையோர் யாவரும் அவரைத்
தொடர்ந்து பின்னே சென்றார்கள்.

அங்ஙனம் சென்ற மாணிக்கவாசகரானவர் திருச்சித்
தம்பலத்தை யடைந்து திலலை மூவாயிரவர்களை சொக்
கி ஒ பிரமணர்களே! இத்தமிழ்ப் பிரபத்தத்திற்குப்
பொருள் இவரேயாவாசென்று ஆங்கு எழுந்தருளியிரு

ந்த சபா காயகரைக்காட்டி அந்தச்சபையின் கண்ணே
தில்லை மூலாயிரவர்களும் கண்டு பிரமிக்கும்படி சீக்கிர
த்திற் போய்ச் சோதியுடன் மறைத்தார்.

இவ்வளம் சபாபதித்தானை மாணிக்கவாசகர் அடைந்
தவிதத்தை அத்தில்லை வாழ்வேர்ப்பாவரும் கண்டு மன
மகிழ்ந்து உடற்புனகமெய்திக் கம்பிதம் பெற்று மனம்க
கித்து மேனியெல்லாம் வியர்வை மூட ஆகந்த பாவசார
யத் தங்கள் தங்கள் கரங்களைச் சீரமேற் கூப்பிக்கொண்
டார்கள்.

அதுகாலையில் பூதங்கள் கடித்தன ஆங்கு வந்த கண
காதர்கள் புகழ்த்தனர், தும்புரு காதரிருவரும் இசை
செய்தனர், வேதங்களும் அந்தரதுந்துமிகளும் ஆகாச
த்தில் முழங்கின, முனிவரரும், இத்திரரும் பஞ்சதருக்
களின் மலர்களைச் சேர்ந் மாசிபோல் இறைத்தனர்.
ஸ்ரீசபாபதியோடு திருநாமதியானஞ் செய்வாரும்,
மெனனமாய் சிவபூசைசெய்யோரும், மிக்க அன்புடன்
கிடம்பரத்தில் வசிக்கின்ற புண்ணிய சிவர்களும், பாவ
ராரும் பாவப்படுகின்ற திருவாசகமென்னும் தமிழ்த்
தேனை யருத்தியிருத்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் இழிவுபெற்ற தேரால், எலும்பு, காமப்பு,

சீ முத்தியவற்றோடுக் கூடிய இவ்வுடல் சிவ ரூபமேயாகும். இவ்வுலகமாதர்கள் இதைபுணர்ந்து அந்த உடலுக்கு இனாதேடித் தமோயி வினாக நாகத்தில் விழு கின்றார்கள் இது மிகவும் ஆச்சரியமே. ஆயினும் அவ் வனம் நிகழ்வது மாயையின் வலிவேயாகும்.

இவ்வாறு திருவாதவூரிலவதரித்தருளின மாணிக்கவா சகரது திவ்விய சரித்திரத்தை உண்மையன்போடு படிக்கின்றவர்களும், ஒருவர் படிக்கக்காதாரக் கேட்கின்றவர்களும், மிக்க உண்மைஞானம் பதியப்பெற்று சுக போகத்துடன் கீர்த்தியையு முற்றும் பிறப்பென்னும் வாதனையினின்றும் நீங்கிப் பின்னர் மூனிவராதியரால் அடையப்படும் சிவலோகம் பெறுவார்கள். இது அண் வளவும் பிசகாது. சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

உ ள் று து

பூதலமாதம் வாழ்க பெண்ணதை பொழிந்து வாழ்க
வேதல மமும் வாழ்க கேத்தர்சென் னேலும் வாழ்க
நீதினஞ் செழுந்த நீதஞ் செனடி யாரும் வாழ்க
வாதல நிறைபு ராணம் படித்திடக் கேட்டோர்வாழ்க.

உ

விவரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அ ஸ் ட க் க ல ப் ப த் து .

செழுக்கலத்திரானரின் சேவடி சேர்த்தமைந்த
பழுத்தழைத் தழைபருடன் பொயினர் யான் பாடியேன்
பழுக்கணுடைப் புள்ளுரம்பைப் பொல்லாக்கல்லி ஞானமில்லா
வழுக்குமனத் தடியேனுடையா புண்ணடைக்கலமே.

வெறுப்பனவே செய்யுமென் சிற்றமையை நின் பெருமையினுற்
பொறுப்பவனே பாடாவம் பூண்டவனே பொங்குகங்கை சடைச்
செறுப்பவனே நின் நிருவருளாலென் பிறவியைவே
ரதப்பவனே யுகையா யுழையுனன் னுடைக்கலமே.

பெரும்பெருமானென் பிறவியை வேரதத்துப் பெரும்பிச்சத்
"ரும்பெருமான் சதாப்பெருமா னென் முனத்தினுள்ளே

வரும்பெருமான் மனரோனெடு மாஸிறியமலின்ற
வரும் பெருமானுடைய யடியேனுன் னடைக்கலமே.

பொழிகின்ற துன்பப் புலல் வெள்ளத்திலின் கழற்புனைதொன்
முழிகின்றவன் பச்சேறினர் வாய்மரவிடர்க் கடல்வாய்ச்
சுழிசென்று மாதர்த்தினர் பொரக் காமச்சுறவெறிப
வழிகின்ற னனுடைய யடியேனுன் னடைக்கலமே.

சுருள்புரி கூழைபர் சூழலிற் பட்டுன்றிற மறந்திங்
கிருள்புரிபாக் கைவிலே கிடத்தெய்த்த னன்மைத்தடங்கவன்
வெருள்புரிமா னன்னநோக்கி தன்பங்க விண்ணோர்பெருமா
னருள்புரிபா யுடைய யடியேனுன் னடைக்கலமே.

மாழைமைப் பாலியகண் ணிபர்வன் மத்திடவுடைத்து
தாழியைப் பாவுதவிர் போற்றனர்க்தென் றடமலர்த்தான்
வாழியெய்ப்போது வத்தென்னுன் வணங்குவன் வல்வினையே
குழியப் பாவுடைய யடியேனுன் னடைக்கலமே.

மின்கணினுர் துடங்கு மிடையார் வெருளிலையி லகப்பட்டுப்
புன்கணனுய்ப் புள்வேனைப் புளனாமற் புழுத்தருளி
யென்கணிலே யமுனறித் தித்தித்தென் பிழைக்கிரங்கு
மன்கணனே யுடைய யடியேனுன் னடைக்கலமே.

மாகடுவ இரன்னகண்ணி பங்குர லின் மலரடித்தே
கூவிவொய் சும்பிக்கேயிடுவாய் நின் குறிப்பறிபேன்

பாவீடைபாடி சூழப்போற் கரத்த பரத்தன்ன
மாதெடுவே னுடைபா யடியே னுன்னடைக்கலமே

பிறிவறிபா வன்பர் சின்னருட்பெப் கழற்றினினைக்கீழ்
மறிவறிபாச் செவ்வம்வந்து பெற்றருன்னை அத்திப்டதோர்
கெறிபறியே னின்னையே யறியே னின்னையே யறிபு
மறிவறியே னுடைபா யடியேனுன் னடைக்கலமே.

கழங்குகின்றாய்க் குன்னருளா ரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
விழங்குகின்றேன் விக்கினென்வினையெனென் விதியின்மையாற்
மழங்குந்தென்ன தன்னீர் பருகத்தக் துய்யக்கொள்ளா
யமுங்குகினமே னுடைபா யடியேனுன் னடைக்கலமே.

முற்றிற்று.

அறிக்கை.

வருகிறவாரம் எட்டுப்பட்டங்கொண்ட சஞ்சிகை
ஒன்று வரும். அதை ஒரு அணு கொடுத்துப் பெ
ற்றுக்கொள்ளவும்.

